

JOZUA

F.W. Grant

JOZUA

De numerieke structuur van de Schrift

Jozua

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord.	8
Omvang en indeling van het boek Jozua.	10
De verdeling van het boek Jozua.	11
Opmerkingen	11
Afdeling 1. (Joz. 1 - 12)	17
Hoofdstuk 1	17
Hoofdstuk 2	22
Hoofdstuk 3	27
Hoofdstuk 4	43
Hoofdstuk 5	48
Hoofdstuk 6	55
Hoofdstuk 7	57
Hoofdstuk 10	59
Afdeling 2. (Joz. 13 - 24)	79
Onderverdeling 1. (Joz. 13 – 21)	80
Hoofdstuk 15	128
Hoofdstuk 16	187
Hoofdstuk 17	194
Hoofdstuk 18	198
Hoofdstuk 19:1	227

Hoofdstuk 19:24	250
Hoofdstuk 20	286
Onderverdeling 2. (Joz. 22 – 24)	308
Sectie 1. (Joz. 22).	308
Sectie 2. (Joz. 23, 24).	311
Bijlage.	314
Bijlagen	325
Bron	325
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	326
Betekenis van de cijfers	327

Voorwoord

De tweede Pentateuch: De historische boeken.

Boek 1 Jozua - Afdeling 1 (Joz. 1 – 12)

Boek 1 Jozua - Afdeling 2 (Joz. 13 – 24)

Boek 2 Richteren - Afdeling 3 (Richt. 1 - 3: 4)

Boek 2 Richteren - Afdeling 4 (Richt. 3: 5 - 16)

Boek 2 Richteren - Afdeling 5 (Richt. 17 - 21)

Boek 2 Ruth

Boek 3 Koningen - Afdeling 1 (1 Sam. 1 - 7)

Boek 3 Koningen - Afdeling 2 (1 Sam. 8 - 15)

Boek 3 Koningen - Afdeling 3 (1 Sam. 16 - 2 Sam. 9)

Boek 3 Koningen - Afdeling 4 (2 Sam. 10 - 12)

Boek 3 Koningen - Afdeling 5 (2 Sam. 13 - 21: 14)

Boek 3 Koningen - Afdeling 6 (2 Sam. 21: 15 - 24)

Boek 3 Koningen - (1 & 2 Kings - geen commentaar)

Boek 4 Gevangenschapsboeken - (Ezra, Nehemiah, Esther - geen commentaar)

Boek 5 Kronieken - (geen commentaar)

F.W. Grant

Zie ook de Introductie tot de Numerieke Bijbel.

De naam 'Jehovah' uit de Engelse uitgave is in deze Nederlandse vertaling gewijzigd naar 'de HEERE'.

De vertalers

Omvang en indeling van het boek Jozua

Letterlijk. - Het nieuwe begin: de kracht van God die werkt voor de mensen, die over het geheel genomen gehoorzaam zijn, om hun het beloofde land te geven en de troon die gevestigd is in wat nu het geopenbaarde koninkrijk van God op aarde is.

Typisch. - Het binnenbrengen van een hemels volk in hun erfenis. Het begin van het koninkrijk der hemelen op aarde, echter niet gezien in zijn aardse geschiedenis, maar in de positie en het deel van zijn erfgenamen, die Christus' macht de onze heeft gemaakt, en wij zijn geroepen om binnen te gaan en te genieten.

Zoals al gezegd, als Kanaän een symbool is van, zoals alle christenen het erover eens zijn, onze hemelse erfenis, dan zou het toch duidelijk moeten zijn dat Israëls inname hier niet de afbeelding is van onze intrede één voor één bij de dood, noch van onze glorieuze intrede samen wanneer Christus komt. Als dat zo was, zouden de details voor ons zeker onbegrijpelijk zijn, en dus zonder betekenis, en de strijd bij de intrede (hoewel Openb. 12:7 moet worden opgevat als een verklaring, zoals is gedaan) zou nog steeds vanaf het begin onverklaarbaar zijn.

Aan de andere kant, de brief aan de Efeziërs, zoals velen nu accepteren, zinspeelt in zijn leer van onze strijd met machten en

krachten in de hemelse gewesten (Ef. 6:12) duidelijk op Israëls 'vles en bloed'-oorlog hier, en suggereert de ware verklaring. Wij worden nu geroepen om door geloof ons hemelse deel binnen te gaan. Hier probeert Satan ons te hinderen en te verwarren. Hij weet immers dat wij pas echt pelgrims en vreemdelingen op aarde kunnen zijn als wij beslag leggen op wat van ons is in de hemel. Dit hebben wij, vanuit het aardse aspect ervan, ervaren in Abrahams leven. Wij moeten het nu vanuit het hemelse aspect zien.

De verdeling van het boek Jozua

Jozua kent maar twee hoofdindelingen, die het boek precies verdelen:

1. (Joz. 1 - 12) - De intocht in het land.
2. (Joz. 13 - 24) - De verdeling ervan onder de stammen.

Opmerkingen

Het onderwerp van het boek moet nu uitgebreider worden overwogen, en om dit te doen zal het nodig zijn om enkele dingen te herhalen die al eerder voor ons zijn geweest, maar op een losse manier. En allereerst wat betreft:

Israëls bezit van het land ten tijde van het boek Jozua. Zoals we volledig hebben gezien, was het verbond volgens welke zij het nu binnengaan, en volgens welke zij het alleen tot nu toe hebben gehouden, dat wettelijke verbond waaronder het onmogelijk was dat zij, of enig volk dat ooit heeft geleefd, het bezit ervan konden

behouden. Laat de wet ook zo worden gewijzigd, het is nog steeds wet; en als zodanig 'werkt het toorn', zoals de apostel verklaart. Het meest nuttig en noodzakelijk voor zijn doel, dat doel was niet om de mens in staat te stellen te staan in de rechtvaardigheid van een vervuller ervan, maar om 'de kennis van zonde' te geven (Rom. 3:20).

Als gevolg daarvan kon de zegen die hun in Abraham was beloofd, niet op deze manier de hunne zijn, noch kon dit verbond van de wet worden toegevoegd aan het verbond van de belofte. De zorgvuldige verklaring hiervan staat in de brief aan de Galaten: 'Broeders,' zegt de apostel, 'ik spreek naar de wijze van mensen: al was het een verbond van een mens, indien het bevestigd wordt, dan ontbindt geen mens het, noch voegt er iets aan toe.

Nu werden de beloften tot Abraham gesproken, en tot zijn zaad zegt Hij niet: En tot zaden, als van velen, maar als van één, en tot uw zaad, dat is Christus. Nu zeg ik dit, een verbond, tevoren bevestigd door God, de wet, die vierhonderd en dertig jaar later kwam, ontbindt niet, zodat de belofte krachteloos wordt. Want indien de erfenis uit de wet is, is zij niet meer uit belofte; maar God heeft het aan Abraham gegeven door belofte' (Gal. 3:15-18, RV).

In zijn toepassing hiervan, staat Paulus stil bij het deel van de heidenen in de zegen van Abraham; maar het is natuurlijk net zo beslissend met betrekking tot de Joden. Het verbond van de wet kon, als zijnde van een volkomen tegenstrijdig karakter, niet worden toegevoegd aan dat verbond met Abraham, dat een zuivere, vrije belofte was. En de vierhonderddertig jaar tussen de twee tonen hun absolute onderscheid. Israël ontving het daarom, toen zij onder Jozua het land binnentrokken, niet overeenkomstig de oorspronkelijke belofte, die

nog in al zijn lengte en breedte aan hen vervuld moet worden. En zo heeft Mozes ons al laten zien (Deut. 30:1-3, enz.).

Dienovereenkomstig staan de kleine afmetingen van het land dat zij ontvingen in schril contrast met het ‘mooie en grote land ‘ dat zij nog moeten genieten, waarvan de grenzen alleen de Eufraat, de Rode Zee en de Nijl zijn. (Gen. 15:18; Ex. 23:31; Joz. 1:4) De landen ten zuiden en oosten, waarvan zij in Jozua’s tijd uitdrukkelijk waren uitgesloten, zoals Edom, Moab en Ammon, worden uitdrukkelijk vermeld om op een toekomstige dag aan hen toe te behoren. (Jes. 11:14; Am. 9:12; Jer. 49:2) Bovendien, zoals nu voorwaardelijk in het land vastgesteld, zouden hun grenzen niet in hun huidige engte blijven, maar zouden ze beetje bij beetje worden uitgebreid, als zij maar trouw bleven aan hun God, zoals ze in feite niet bleven. Zij krompen dus, zelfs binnen hun huidige grenzen, noch het land van de Filistijnen, noch Sidon, noch Libanon, werden door hen bezeten.

Typisch heeft God dit alles overruled tot onze vermaning. Want God heeft ook voor ons het land van onze erfenis geopend, en ons door geloof geboden om van ons deel te genieten; de Geest van God is gekomen om de dingen van Christus te nemen en ze aan ons te tonen, en om ons de dingen bekend te maken die ons door God vrijelijk zijn gegeven. Maar hoe weinig hebben we vastgehouden! Dank God dat ons uiteindelijke bezit niet volgens de nauwe grenzen van het huidige bezit zal zijn! Israël is hier zeker onze aanmoediging, en ook onze vermaning.

Het conflict waarover Efeziërs spreekt, wordt door christenen in het algemeen net zo weinig begrepen als het boek Jozua in zijn typische betekenis, en om dezelfde reden. Conflict met het vlees wordt door

velen beschouwd als een waar christelijk conflict, maar het is duidelijk dat het een conflict is waarvan Christus niets kon weten, want er was in Hem geen zondig vlees. In ons is het waar dat ‘het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees, en deze staan tegenover elkaar’ (Gal. 5:17).

Maar het geneesmiddel ligt niet in het conflict, maar in datgene wat, naarmate het in geloof wordt uitgevoerd, het conflict onmogelijk maakt: want wij moeten onszelf dood achten voor de zonde en levend voor God in Christus Jezus. (Rom. 6:11) Een dergelijk conflict kennen we allemaal, inderdaad, maar al te goed, en we hebben er al een levendig beeld van gezien in Israëls conflict met Amalek. (Ex. 17) Het ware christelijke conflict is echter dat wat hier wordt voorgesteld, met zijn gevaren en ook zijn overwinningen, en we hebben, zoals de apostel ons vertelt, behoefte aan de ‘hele wapenrusting Gods, opdat wij in staat zijn om stand te houden in de boze dag, en, alles gedaan hebbende, stand te houden’.

Zelfs tegenover Amalek in de woestijn hebben we Jozua als leider gezien. Hij die ons bezit geeft van de hemelse dingen, is Hij die macht geeft in de strijd met de lusten van het vlees. En Satan weet heel goed dat als hij ons onze vreugde kan ontnemen in wat van ons is in de hemel, ons leven geen passend getuigenis kan zijn voor de Heer op aarde. Wat moet dan de toestand zijn van hen die zelfs de betekenis van de strijd niet kennen? Want zonder de strijd kan Kanaän niet van ons zijn.

Deze Kanaänitische inwoners van het land beantwoorden dus aan de ‘vorstendommen en machten in de hemelse gewesten’ waarover de apostel spreekt; maar zijn woorden werpen meer licht dan dit op wat

er in het boek voor ons staat, en verhelderen wat een moeilijkheid zou zijn om het te begrijpen.

Zij zijn, zegt hij, ‘de heersers van de duisternis van deze wereld’, of, zoals de herzieners het met de beste autoriteiten lezen, ‘de wereldheersers van deze duisternis’. God is licht, en duisternis is Zijn tegenpool. Hierin werkt Satan, het kwaad van een wereld die onder zijn heerschappij staat, en waarmee hij het werk van God weerstaat. Onze wapenrusting, de volle wapenrusting van God, is aldus de ‘wapenrusting van het licht’. ‘We zullen ontdekken, als we de typen van Jozua bestuderen, dat het vanaf Jericho en verder de macht van de wereld is die voor ons wordt gesteld; en wat verblindt de kinderen van God effectiever voor hemelse dingen dan het stof van de wereld?’

Het land waar Israël doorheen trekt is duidelijk het land Kanaän, en de algemene naam voor de mensen van het land is Kanaäniet, omdat Kanaän hun gemeenschappelijke vader was. Het woord is afgeleid van een woord dat betekent ‘buigen’, zoals de meesten zeggen, of, zoals Parkhurst, ‘neerleggen’, zoals een koopman zou doen bij het tentoonstellen van zijn goederen. Dat de Schrift er de betekenis van ‘koopman’ aan toekent, lijkt duidelijk. Van Efraïm zegt Hosea 12:7: ‘Hij is een koopman (Kanaän); weegschalen, van bedrog zijn in zijn hand’. En Ezechiël 17:4: ‘Hij bracht het in een land van handel (Kanaän); en hij zette het in een stad van kooplieden’.

Dit wordt over het algemeen gezegd een latere betekenis te zijn die voortkomt uit de gemeenschappelijke bezigheid van de Kanaänitische volken, waarvan helemaal niet bewezen is dat het het feit is; terwijl in ieder geval de erkende identificatie van betekenis in de profeten noodzakelijkerwijs een geestelijke interpretatie suggereert, helemaal

door. Hier is het in perfecte overeenstemming met de toepassing in het Nieuwe Testament: we moeten 'de hele wapenrusting van God opnemen, zodat we kunnen standhouden tegen de listen van de duivel'. De macht van de duivel is die van list en bedrog: hij is de 'vader van de leugens'; en zijn leugens zijn in het bijzonder die van een handelaar, die zijn waardeloze goederen aanbiedt voor een ruïneuze prijs. U zult de wereld hebben in wat u het beste uitkomt, zoals hij de Heer Zelf alle glorie ervan aanbood, - een lokaas met een gouden haak.

Er is nog één ding dat onthouden moet worden om het type hier duidelijk te kunnen lezen, dat, hoewel het conflict met geestelijke machten is, deze strikt genomen alleen de leiders erin zijn, - de 'vorstendommen,' - terwijl onder hun heerschappij de mannen van de wereld worden gevonden als instrumenten waardoor zij werken - menselijke zielen, die, zoals Rachab, uit hun hand kunnen worden bevrijd. Terwijl ook de heersers zelf vaak geïdentificeerd kunnen worden, en zullen worden, met, of vertegenwoordigd door, de principes waardoor zij heerschappij verkrijgen en uitoefenen over hun ongelukkige volgelingen. Satan verschijnt zelden openlijk als Satan; maar lust, trots, ambitie, handhaven getrouw zijn koninkrijk, en beheersen de geesten en harten van mensen.

Afdeling 1. (Joz. 1 - 12)

De ingang tot het land

De eerste twaalf hoofdstukken van het boek geven ons, klaarblijkelijk, de ingang tot het land, zoals de tweede helft dat heeft voor zijn algemene onderwerp, zijn verdeling onder de stammen. De ingang moet in de eerste plaats in macht zijn, waar geen vijanden zich kunnen verzetten. Er is geen conflict totdat ze over de rivier zijn, en in het kamp bij Gilgal. En daarna beginnen ze er zelf mee. Zo is het ook met ons, het werk van Christus is het dat ons door de dood heen draagt, en ons onze plaats in de hemel geeft. Dan, als het land praktisch van ons moet zijn, moeten we het veroveren.

Er zijn zeven onderverdelingen, die eindigen met de bereikte rust: 'het land had rust van de oorlog' (Joz. 11:23).

Hoofdstuk 1

1. Het eerste hoofdstuk is duidelijk inleidend en geeft de principes weer die de opmars van het volk naar het land bepalen.

Mozes was nu niet langer in het midden van Israël, en de leider van het volk is zijn dienaar Jozua. De geestelijke betekenis hiervan is al voor ons geweest, en hoeft slechts kort te worden herhaald. Het is deze geestelijke betekenis, die in de typische betekenis wordt gevonden, die alleen de hele geschiedenis hier bekleedt met zijn ware belang voor het kind van God. We zijn in het midden van dingen

die ‘hun overkwamen als typen’ (1 Kor. 10:11, n.t.): woorden die het grootste belang rechtvaardigen dat eraan kan worden gegeven in dit karakter, en ze in elk gegeven detail vergroten, verbazingwekkend voorbij louter historische proporties.

Mozes en Jozua, zoals we elders hebben gezien, spreken beiden over Christus: Mozes, over Christus hier beneden in de wereld, levend onder de mensen; Jozua, over Christus (in geest, niet in persoon), handelend door de Heilige Geest in Zijn volk. Zo is het Jozua die het land binnenleidt; en terwijl Mozes de ‘dienaar van de Heer’ is, het beeld van de volmaakte Dienaar van de HEERE zoals gegeven in de profeet (Jes. 52:13), is Jozua ‘Mozes dienaar’, die wacht op en deze persoonlijke Christus vertegenwoordigt.

De goddelijke roeping roept nu het volk van God op om bezit te nemen van hun erfenis, waarbij de dood van Mozes (Christus) noodzakelijkerwijs moet hebben plaatsgevonden voordat het land kan worden geopend en betreden. Om bezit te nemen moet er de kracht van geloof zijn: ‘Elke plaats die de zool van uw voet zal betreden, zal van u zijn’. Dan komen de definitieve grenzen in de tussentijd, die (hoewel niet de volledige uiteindelijke grenzen) zo beperkt zijn geworden in de gedachten van degenen die hebben aangenomen wat het volk daadwerkelijk bezat als alles wat God hun beloofde.

In feite beginnen we pas te beseffen dat het ‘land van de Hethieten’ zelf, dat nog minder was, niet meer, dan het land Kanaän, ver voorbij Libanon reikte tot aan de Eufraat zelf; ‘alles’ tot aan de kust van de Middellandse Zee behoort aan Israël door belofte, en wacht alleen op geloof van hun kant, om aan hen waargemaakt te worden. Zelfs Keil - een orthodoxe commentator, in een van de beste kritische

commentaren, - spreekt hier over het 'oratorische' karakter van de belofte! Mogen wij dan, zonder zonde, God overdrijving toeschrijven? Wat als de belofte van een hemelse erfenis voor ons even 'oratorisch' is? En hoewel Israël er niet in is geslaagd te grijpen wat werkelijk van hen is, is het dan niet gewoon wat de mens altijd heeft gedaan?

In feite zijn ze, zelfs in hun ongeloof, alleen maar des te vollediger onze typen. Als ze bezit hadden genomen van alles wat hier beloofd is als het hunne, zou dat veel afdoen aan de nauwkeurigheid van het beeld dat we van onszelf in hen kunnen vinden. Hoe weinig hebben we inderdaad 'gegrepen datgene waarvoor we van Christus Jezus gegrepen zijn' (Fil. 3:12)! En als ons uiteindelijke bezit van wat van ons is in Christus beperkt zou worden, zoals we dat van Israël hebben beperkt, door wat we, ieder van ons, nu in geloof hebben vastgegrepen, hoe weinig zou ons deel zijn! Godzijdank, zijn gedachten voor ons zijn ver boven onze gedachten!

Maar wij kunnen nog niet doen alsof wij geestelijk deze grenzen aangeven. Terwijl wij verder gaan, mogen wij erop vertrouwen dat wat onze erfenis is, ons beetje bij beetje zal dagen. Dit is de weg waarop God ons gewoonlijk leert, en wij moeten nederig gaan, als wij in geloof gaan.

Vijanden zijn er op dit pad, en daarom hebben we de bemoedigende vermaning nodig die volgt. 'Geen vijand zal voor u kunnen standhouden,' zegt God tegen Jozua. En als we ons herinneren wie onze Leider is, is het eenvoudig dat het zo moet zijn. Christus is de 'Leidsman van onze redding,' en naarmate we onszelf met Hem identificeren, zullen we kracht ontvangen die ons voor geen enkele behoefte zal ontbreken; het zal niet onze eigen kracht zijn, maar de

Zijne die zegt: 'Ik zal u niet begeven, noch verlaten;' woorden die de apostel ons leert om zo op onszelf toe te passen dat we stoutmoedig zeggen: 'De Heer is mijn helper, en ik zal niet vrezen wat de mens mij zal doen' (Hebr. 13:6). Deze kracht van een arm die niet onze eigen arm is, is de zoetste soort kracht die een schepsel kan kennen. Het is kameraadschap, gemeenschap, volmaakte veiligheid, - alle heiligheid erin, alle wijsheid. God met ons betekent alles wat God is.

Welnu, Hij kan daarom zeggen: 'Wees sterk en moedig'. En nogmaals: 'Wees alleen sterk en zeer moedig'. Juist omdat de benodigde kracht niet van onszelf is, mogen wij sterk zijn en Hem eren die Zijn glorie met onze zegen heeft geïdentificeerd. Moed is de deugd waarmee wij wandelen volgens Zijn Woord; zoals hier wordt toegevoegd: 'opdat gij nauwlettend in acht neemt te doen overeenkomstig de gehele wet die Mozes, Mijn dienaar, u geboden heeft;' en dit is de voorwaarde voor succes, - 'wijk er niet van af naar rechts, noch naar links, opdat gij wijs moogt handelen, waar gij ook gaat'.

En dit wordt met nadruk herhaald in het volgende vers. Hoe noodzakelijk is deze absolute nadruk op het Woord van God voor ons, zo geneigd als wij zijn om opportunisme te laten regeren in goddelijke zaken, om te oordelen naar resultaten in plaats van naar principes, en om nauwkeurigheid te beschouwen als farizeïsme. Inderdaad, in dagen als de onze, wanneer het Woord van God overal verspreid wordt, en er op een bepaalde manier veel onderzoek naar gedaan wordt, hoe weinigen zijn er dan die eerlijk, overeenkomstig hun licht, alles uitvoeren wat zij weten dat geboden is! hoe weinigen die geen vragen achter de hand hebben die zij niet volledig onder

ogen durven zien! hoevelen die niet gestoord willen worden door vragen waarvan zij niet kunnen zeggen waar ze zullen eindigen.

Laten wij allen - lezers en schrijvers - het een persoonlijke vraag voor onszelf maken, noch bereid om anderen te oordelen, noch onszelf te verontschuldigen door anderen, en een vraag die gesteld wordt voor Hem die haar kan beantwoorden: 'Heer, ben ik het?'

En wat een groot woord is dit om kracht te geven, - 'Heb Ik u niet geboden?' Hoe goed om onszelf te buigen onder dit juk, en te bedenken dat waar God heeft gesproken, wij óf dienaren óf rebellen moeten zijn; laat de inhoud van het bevel zijn wat het wil. En dan weer de vermaning, - geen woord, wees zeker, meer dan nodig is, 'Wees sterk en heb goede moed; wees niet bevreesd, noch verschrikt; want de HEERE, uw God, is met u, overal waar gij gaat'.

Vervolgens hebben we de woorden van de leider zelf; gericht aan het volk, en het eerste woord is, om voedsel voor zichzelf te bereiden, want binnen drie dagen moeten ze de rivier oversteken. Men zou denken dat zo'n bevel nauwelijks nodig is, maar het volk van God ondergaat maar al te vaak gewillig vasten van geestelijk voedsel, waardoor ze nooit worden versterkt, maar verzwakt. De 'drie dagen' hier vormen een probleem voor degenen wiens kritische wijsheid deze problemen moeten erkennen. Ze wachten op de spionnen die drie dagen aan de overkant van de rivier worden vastgehouden, en nemen dan nog eens drie dagen de tijd om zich te verzamelen, zoals het lijkt, voordat ze oversteken.

In een gewone geschiedenis zou het niet nodig zijn geweest om drie schrijvers over dit verslag te verzinnen, om een lappendeken van

verschillende verslagen te maken die heel onverschillig aan elkaar zijn gezet. Er zou eenvoudigweg zijn gezegd dat Jozua de vertraging die in feite plaatsvond niet had voorzien. Waarom zou je dat niet zeggen? Is het nodig om Jozua onfeilbaar te maken, om de Schrift in diskrediet te brengen met een fout? Laat de fout bij Jozua liggen, en het kan nog steeds geen fout zijn met de Schrift, mogelijk zelfs een geestelijke gedachte die aan deze ‘drie dagen’ drie keer herhaald wordt. Schitteringen van opstanding breken door al deze scènes heen, want het is door opstandingskracht alleen dat we de rivier des doods naar onze erfenis kunnen oversteken.

Een speciaal bevel is nodig voor de tweeënhalve stam, vanwege de afwijking van hun belangen van die van de hele natie, waarvan ze zich in zekere mate hebben afgescheiden. Ze moeten nu vechten zonder de persoonlijke beloning; net zoals geen enkele Christen kan worden verontschuldigd voor het conflict met de macht van Satan; en toch heeft het voor velen misschien niet zijn ware betekenis.

Niettemin, zelfs van hen, in de vloedgolf van het huidige enthousiasme, komt er een bemoedigende reactie terug. En dat het niet louter opwinding is, zou Jozua zeker beseffen, aangezien hun antwoord de woorden van de Heer weerkaatst. ‘Wij zullen naar u luisteren als naar Mozes,’ is hun antwoord: ‘de HEERE zij met u, zoals Hij met Mozes was; . . . wees alleen sterk en heb goede moed’.

Hoofdstuk 2

We hebben nu in Rahabs verhaal, heel duidelijk, het getuigenis van redding en het antwoord van geloof. Jozua stuurt spionnen over de Jordaan om ‘het land, Jericho, te bekijken’. Jericho, bij de ingang van

het land, presenteert de tegenstand van de vijand in die steden die tot aan de hemel ommuurd zijn en waar Israël eerder zo wanhopig over had gesproken. Maar de macht van de vijand, zoals we hebben gezien, werkt door de wereld, die, als duisternis, het licht tegenwerkt, waarin de erfenis van de heiligen is. (Kol. 1:12) Jericho, bij de ingang van Kanaän, en opvallend dicht bij de Jordaan, de rivier des doods, is de wereld, waarop geloof als het ware het oordeel van God moet uitvoeren voordat we onszelf van ons hemelse deel kunnen bezitten.

Het verhaal van Rahab, met zijn commentaren in het Nieuwe Testament, is zo duidelijk in zijn betekenis dat dit wordt herkend door iedereen die enige geestelijke betekenis in deze geschiedenissen ziet. ‘Rahab’ betekent vergroting’. Zoals de psalmist zegt: ‘Gij hebt mijn voeten in een grote kamer gezet,’ zo kon deze Kanaänitische vrouw zeggen. Niet alleen in beeld, maar in feite is zij een zondares die gered is van het naderende oordeel. Een van die volken waarover, omdat zij de maat van hun ongerechtigheden hadden volgemaakt, de vloek al was uitgesproken; onder hen een hoer, zondares onder zondaren; zij is een getuige dat van welk ‘einde van de aarde’ een ziel ook naar God kijkt, er redding voor haar is. En hoe mooi is het om te zien dat in zo’n geval als dit, waar de les zo noodzakelijk is boven alle anderen, de sluier, elders gehandhaafd, bijna helemaal valt, en feit en type samenkomen als één!

Maar waarom speelt het verhaal van Rachab zich juist hier af?

In relatie tot de letterlijke geschiedenis toonde het aan dat zelfs de gedoemde Kanaänieten, volgens een principe dat openlijk door de profeet later werd aangekondigd (Jer. 18:7, 8), aan hun ondergang hadden kunnen ontsnappen, door zo’n berouw en wending tot God

als in Rachab werd gevonden. Het was een evangelie van feiten voor iedereen en elke natie, voordat er een evangelie van woorden kon zijn.

In relatie tot de typische betekenis laat het zien dat, als het christendom enerzijds het oordeel over de wereld verkondigt, het anderzijds de verzekering heeft van welwillendheid en zegen voor allen die zich vanuit deze wereld tot God wenden.

Het lijkt misschien alsof we in zekere zin afwijken van de situatie die hier aan de orde is. Maar God is altijd bereid om voor zo'n doel een andere weg in te slaan. Of liever gezegd: Hij wil ons laten zien dat zoiets nooit vreemd is aan Zijn doel, omdat het nooit ontbreekt in Zijn hart.

'Jericho' betekent 'geur'; en zo is de wereld voor de mannen ervan, hoewel het, zoals ze toegeven, te dicht bij de rivier des doods ligt. Inderdaad, hoewel de aarde vol is van de genade van de Heer, en er overvloedig getuigenis in is van de Schepper-God, is de dood toch nooit uit het zicht, en het oordeel ligt aan de andere kant van de dood, zoals Israëls kamp aan de overkant van de Jordaan lag. God is voor zijn inwoners in het kamp van de vijand, en hoe kunnen ze Hem onderscheiden van de vijand? Nee, is Hij niet degene op wie alle macht van de vijand rust? Ja, dat is duidelijk; en de harten van de mannen van Jericho zinken weg als ze het beseffen.

Helaas, zwakke harten kunnen nog steeds koppig verzet bieden, en de macht van zonde en Satan wordt nergens vollediger gezien dan hier. Waar God alleen als een vijand wordt gezien, en Zijn oordeel tegen zonde alleen als een daad van een vijand wordt behandeld, verhardt

de ziel zichzelf tegen Hem, en wil zich ontdoen van de aanwezigheid van hen die Zijn volk zijn, en geïdentificeerd met de gehate waarheid. De koning van Jericho zendt om degenen te arresteren die het geloof in Rachab verwelkomt als het middel tot verlossing. Toch staan ze in dezelfde relatie tot haar als tot hen; maar het geloof betoogt, moet er niet goed zijn in God? en er is ook de kiem van berouw, want als er goed in God gerealiseerd is, moeten we met Hem tegen onszelf zijn.

Rachab verbergt daarom de spionnen, en identificeert zichzelf op eigen risico met hen die het volk van God zijn. Haar werken rechtvaardigen haar als gelovige, tonen door hun karakter dat ze geloof heeft, wat Jakobus zegt; niet rechtvaardigen haar als rechtvaardigheid voor God, wat Paulus absoluut ontkent met betrekking tot Abraham. (Rom. 4:2) De hoer Rachab heeft geen rechtvaardigheid om op te vertrouwen, geen moreel karakter om haar aan God aan te bevelen. Maar ze heeft het geloof van een arme zondaar die zich aan Hem vastklampt; en dat geloof, zoals alle ware geloof zal doen, manifesteert zich als levend en echt, ondanks dat ze liegt tegen de boodschappers van de koning van Jericho, waarin we zowel haar geloof als de zwakheid ervan zien.

Rachabs belijdenis van God, en waar Hij is, is volledig en duidelijk: 'de HEERE, uw God, Hij is God in de hemel boven, en op de aarde beneden'. En dan bidt ze om genade, waarin ze het hele huis van haar vader betreft. En het is goed om te zien hoe prompt en vol vertrouwen de mannen van Israël zichzelf kunnen verbinden tot de grootste mate die het geloof kan vragen. Hun evangelie is geen misschien-evangelie, maar positief genoeg om vertrouwen te geven aan een ziel in nood. En zo is het evangelie van God vandaag; het is een evangelie waarvan de ontvangst vrede geeft aan de ziel. Het is niet ja en nee, maar ja.

Want als ‘gezegend zijn allen die hun vertrouwen in Hem stellen’, hoeft het zelf mij niet bezig te houden of te beangstigen: het kan niet het object van geloof zijn. Ik ben vrij om alles op een Redder te rusten, en dan is niet vertrouwen aanmatiging, maar het gebrek aan vertrouwen.

Maar Rachab wil een ‘teken’, en de spionnen kunnen haar dat geven. De lijn van scharlakenrode draad waarmee ze hen uit het raam laat zakken, is in het raam gebonden als een teken, niet voor haarzelf natuurlijk, maar voor de boodschappers van het oordeel wanneer zij komen, dat het oordeel niemand in dat beschutte huis zal treffen. Wat het middel van hun eigen bevrijding is geweest, geven ze haar als het hare; en de gelijkenis met de met bloed beschutte huizen in de nacht van het Pascha is meteen duidelijk. Het ‘scharlaken’ was in feite het bloed van een insect (vol. ip 487, n), de ‘worm’ van Ps. 22, en op deze manier hoe duidelijk de verwijzing naar de Heer! Er is maar één ding dat de zondaar kan beveiligen op de dag des oordeels, en daarvan geeft God ons veel verzekeringen.

Toch heeft Rachab nog een andere getuige voor haar, en zonder deze zou de scharlakenrode lijn nutteloos zijn, - een levende getuige - twee zijn, zoals wij weten, voldoende getuigenis - in het leger van Israël. En dit heeft zijn betekenis voor ons: Christus, opgestaan uit de doden, is de levende Getuige voor ons voor God. Wat zou Zijn dood voor ons anders zijn geweest dan de ergste ramp, afgezien van de opstanding? En dus, als de apostel spreekt over onze ‘gerechtvaardigheid door Zijn bloed’ (Rom. 5:9), dan spreekt hij niet minder over Hem als ‘opgewekt uit de doden tot onze rechtvaardiging’ (Rom. 4:25).

Als Zijn dood, als het ware, Christus voor ons is, dan is Zijn opstanding God voor ons; en zo ‘geloven wij in Hem, die Jezus, onze Heer, uit de doden heeft opgewekt’ (24), want dit is wat Hem voor ons kenmerkt als een Redder-God. Dat de mannen drie dagen wachten voordat zij de rivier oversteken, kan een verdere aanwijzing zijn voor ditzelfde.

Hoofdstuk 3

We komen nu tot een ander zeer indrukwekkend type van opstanding, het meest duidelijk als deze, de doortocht van het volk door de Jordaan naar het land. Onze gedachten worden noodzakelijkerwijs teruggevoerd naar de soortgelijke doortocht door de Rode Zee die aan het begin van hun woestijnreis lag als deze aan het einde ervan, en waarvan het dus, als het ware, de voltooiing is. En zo presenteert de geschiedenis het zelf, want toen ze in Gilgal aankwamen, zegt de HEERE tot hen: ‘Heden heb ik de smaad van Egypte van u weggenomen;’ en zoals toen werd gezegd dat de ‘legers van de HEERE uit het land Egypte gingen,’ zo komt in Gilgal de engel van de HEERE als Aanvoerder van het leger van de HEERE.

Wij zullen dan zeker hulp vinden door deze twee passages te vergelijken, de ene, het vertrek uit Egypte en de intrede in de woestijn; de andere, het vertrek uit de woestijn en de intrede in Kanaän. De woestijn was slechts noodzakelijke tuchtiging langs de weg; het land is het einde van de weg, en rust.

We hebben al gekeken naar de passage van de Zee, en vonden daarin de levendige weergave van de waarheid in Romeinen, dat als dood met Christus wij dood zijn voor zonde en wet. Het is de terugblik

op waar wij uit zijn gehaald; en over de opstanding met Christus, hoewel geïmpliceerd, wordt niet uitgeweid.

Dit is precies het geval in Romeinen: we hebben net de 'nieuwheid van het leven' gesuggereerd, 'de gelijkenis van Zijn opstanding' waarin wij geroepen zijn te wandelen, maar we moeten doorgaan naar Kolossenzen om te vinden dat 'opgestaan met Christus' in directe tegenstelling staat tot 'dood met Christus'. Efeziërs voert ons nog verder naar 'samen gezeten in Hem in hemelse gewesten', en de kant van de waarheid in Romeinen, 'dood met Christus', wordt nu weggelaten. Het Nieuwe Testament, net als het Oude, neemt deze dingen als het ware apart, zodat wij ze beter kunnen overwegen.

De opstanding met Christus wordt in de Jordaan zeer treffend getoond, maar ons dood zijn met Christus wordt niet weggelaten, wij gaan ook, zoals in Efeziërs, het land in. Zo wordt hier de hele waarheid samengebracht.

Wij moeten het nu echter in detail onderzoeken.

(1) Opmerkelijk en prachtig, in de eerste plaats, hebben we de ark van de Heer op zijn unieke plaats gezet, als dat wat alleen het werk doet, en zijn kracht manifesteert ten behoeve van het volk. Dit wordt jaloers gehandhaafd. Tweeduizend el scheiden tussen hem, en degenen die het pad bewandelen dat hij opent. Deze tweeduizend is natuurlijk 2×10^{-3} , en kan tot ons spreken van gerealiseerde capaciteit voor redding: dit is inderdaad de onoverbrugbare afstand tussen het kruis en alles wat het lijkt te naderen. Laten we onthouden wat deze ark is: dat hij niet alleen de troon van de Heer vertegenwoordigt, maar dat hij het met bloed besprenkelde verzoendeksel draagt, - dat

hij de troon van genade is die is gegrondvest op verzoening. Hoe noodzakelijk om in zijn volle breedte deze scheiding tussen dat weergalozes werk en al het andere te handhaven! Hoe anders zouden we de weg moeten weten waarlangs we moeten gaan?

En nu moet Jozua geëerd worden in de ogen van heel Israël, en moet getoond worden dat God met hem is. De link is geestelijk duidelijk genoeg; de levende Christus verheerlijkt in wat Zijn dood volbrengt. Alle vijanden moeten wijken wanneer God Zichzelf manifesteert voor Christus, ten behoeve van Zijn volk. Zeven naties tonen hier de volledige macht van de vijand, alleen om de macht van de Heer te tonen die erboven staat.

De ark is ook de troon van de 'Heer van de hele aarde'. We hebben gezien dat Satan handelt door de macht van de wereld om onze toegang tot het hemelse deel te verhinderen. Maar hoewel hij de macht over de wereld heeft overgenomen door de lust van de mens waaraan hij de bediening doet, is de aarde toch van de Heer en bezit Zijn heerschappij. Hij laat alle dingen meewerken ten goede voor hen die Hem liefhebben, en godsvrucht om de belofte van het leven dat nu is, evenals dat wat komen gaat, te hebben.

Ons thuis is niet op aarde, maar wie geniet zelfs van dingen hier als hij die kan opzien naar de Heer van hemel en aarde als zijn Vader? De bitterste pijn wordt verzacht, de zwaarste klap vindt ons ertegen beschermd, het front van een vijand wordt de begroeting van een vriend, wanneer God overal en overal voor ons wordt gezien; en dit is waar Efeziërs, het boek van de hemelse gewesten, ons zelf aan herinnert - 'één God en Vader van allen, die boven allen, door allen en in allen is' (Efeziërs 4:6): geen ongeschikte waarheid om het stof

van de wereld uit uw ogen te houden terwijl u op weg bent naar de verovering van de hemelse gewesten!

De Jordaan vult al zijn oevers gedurende de gehele oogsttijd: want Christus, toen Hij zijn stroom voor ons terugtrok, had de dood al zijn verschrikkingen. Maar zijn vloed is gestopt, zijn wateren zijn zeer ver weg opgehoopt, zodat ze niet in de buurt van Zijn volk zouden komen bij hun oversteek. Het was onze dood die Hij droeg: die wordt dan uit de weg geruimd; wij trekken over naar onze erfenis, onaangetast en ongehinderd door hem.

(2) Deze passage moet altijd onthouden worden. Eenmaal uitgevoerd, moet het voortdurend herinnerd worden. Jozua beveelt daarom twaalf mannen, één gekozen uit elk van de twaalf stammen, om hen allemaal duidelijk te vertegenwoordigen, om uit de bedding van de rivier, van de plaats waar de voeten van de priesters stevig staan, twaalf stenen op te halen, om als gedenkteken te plaatsen in de verblijfplaats die ze die nacht bezetten. Twaalf andere stenen heeft Jozua op dezelfde plek in de bedding van de Jordaan opgericht; maar hoewel ze ook duidelijk representatief zijn, zijn ze niet verbonden met deze levende representanten: en hierin is de nauwkeurige nauwkeurigheid van het type duidelijk. Want het geestelijke verstand, de geestelijke betekenis en de meest volmaakte geestelijke orde, beheersen alles.

Christus is voor ons door de dood gegaan, en die dood was onze dood: hij werd belast met het gewicht van onze zonden, een dood van toorn en vloek, om de kinderen van toorn te verlossen. Door aldus in onze plaats te sterven, zijn wij die in Hem geloven gestorven - dood - met Hem. Het is geen individuele ervaring; het is helemaal geen ervaring: het is een feit dat onafhankelijk is van ons geloof erin,

maar ons geloof waarin veel te betekenen heeft voor het karakter van ons christendom.

Wij zijn met Hem gestorven, niet zelf gestorven, maar dood - 'dood voor de zonde', 'dood voor de wet', 'gekruisigd voor de wereld', 'onze oude mens met Hem gekruisigd' (Rom. 6, 7; Gal. 6:14): dit zijn absolute uitspraken van de Schrift, waar voor elke echte christen, en door geloof vertaald naar de sfeer van de praktijk: 'reken ook uzelf inderdaad dood voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus' (Rom. 6:11, Gk).

Hier zijn de stenen in de bedding van de rivier, waarmee geen levende persoonlijkheid verbonden is, omdat ze spreken van dood, niet van leven; maar waarmee de gedachte van representatie verbonden is, omdat het in onze Representant is dat we stierven. We rekenen onszelf dood, niet voelen of vinden: we schrijven dat toe (op Gods bevel) waar te zijn waar de ervaring niet mee instemt, want die weet er niets van; het valt niet binnen haar bereik om te weten. Hoe kunnen we de dood van Christus ervaren? We geloven erin en verheugen ons in het geloven; we geloven wat het voor ons heeft volbracht en ervaren de praktische waarde ervan voor onze zielen.

Levend in Christus voor God, kunnen we terugkijken op wat we waren, en het erkennen, maar het toch weigeren. Het is onze oude mens die met Christus gekruisigd werd. Zoals we in de opstandingsdag die (niet ver weg) ons wenkt, in staat zullen zijn om terug te kijken op ons huidige zelf als de mensen die waren, zo zijn we in staat om terug te kijken op wat we waren voor de bekering als 'onze oude mens'. Het is echter enkelvoud, niet meervoud, want het is wat we

waren in Adam dat hiermee bedoeld wordt, en er was geen 'tweede mens' tot Christus.

We zijn nu in Christus, een nieuwe schepping, en dus met een nieuwe positie. In Christus' dood stierven we uit het oude. Het 'vlees' is in ons, en 'indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf' (1 Joh. 1:8), maar we moeten onderscheid maken tussen 'vlees' en de 'oude mens', waarvan nooit gesproken wordt als in ons, maar als 'afgelegd' (Ef. 4:22, Gk; Kol. 3:9), net zoals bij de natuurlijke dood de 'tabernakel' wordt afgelegd. (2 Petr. 1:14). Het vlees is in ons, maar wij zijn er niet in (Rom. 8:9), wij zijn er voor God niet mee geïdentificeerd: de natuur is er, maar de persoon is heengegaan; wij leven in Christus Jezus.

Dit is dan wat wij vinden in de twaalf stenen in de Jordaan; hoe duidelijk wordt de verandering getoond die heeft plaatsgevonden, wanneer nu twaalf andere stenen van de bedding van de Jordaan worden genomen om op de droge grond te worden gezet. 'Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden' (2 Kor. 5:17).

Maar we moeten onthouden dat hij in Christus wordt gezien; en dit alleen kan de absoluteheid van de uitdrukkingen rechtvaardigen. Als we het laten lezen als 'Indien iemand bekeerd wordt,' of wedergeboren, en eenvoudig denken aan de toestand zoals de ervaring het ons verklaart, wie kan dan zeggen: 'alle dingen'? Er is inderdaad een verandering, een wonderbaarlijke verandering, zoals 'nieuwe schepping' getuigt: de mens in Christus is een mens die wedergeboren is, en een bezitter van het eeuwige leven; maar, zoals al gezegd, hij heeft nog steeds het vlees in zich, zelfs wanneer hij de

Geest heeft; 'en het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees, en deze staan tegenover elkaar, zodat gij niet' - niet 'niet kunt' - 'doet wat gij wilt' (Gal. 5:17). Gezien in Christus echter, worden wij alleen gezien als in de nieuwe natuur, niet de oude; en dus kan 'alles wat nieuw is' niet te absoluut zijn.

De levende mensen worden daarom geïdentificeerd met deze stenen, die uit de Jordaan worden gehaald en aan de Kanaänitische kant van de rivier worden gelegd. Wij zijn met Christus uit de dood opgewekt: nogmaals, wat waar is van Christus, is om die reden waar voor Zijn volk. Zij worden geassocieerd met Christus in Zijn triomf over de dood, en op de nieuwe plaats die Hij heeft ingenomen. Opstanding is meer dan het ontvangen van een nieuw leven, - niet iets diepers, maar iets verder; en altijd daarvan onderscheiden: 'Hij heeft ons levend gemaakt met Christus,' zegt de apostel, 'en ons met Hem opgewekt' (Ef. 2:5-6).

En in Kolossenzen vinden we de dood in contrast met het leven (levend maken), zoals begrafenissen met opstanding (Kol. 2:12-13). Begravenissen is de erkenning van de dood; opstanding, van het leven daaruit. Begravenissen is het plaatsen van de doden in de plaats van de dood en weg van de levenden. Opstanding is, aan de andere kant, het brengen van de levenden uit de plaats van de doden in die van de levenden. Het christendom scheidt (zoals het jodendom dat niet deed) de levenden van de doden, en de heiligen van de wereld. Christus is de Hemelse; en 'zoals de Hemelse is, zo zijn ook zij die hemels zijn' (1 Kor. 15:48). 'Zij zijn niet van de wereld,' zegt Hij, zoals Ik niet van de wereld ben' (Joh. 17:14, 16).

En deze dingen moeten worden herinnerd. Wij zijn dood; wij moeten onszelf als dood beschouwen . De gedenkstenen waren niet strikter bedoeld voor Israël's ogen dan de vermaning ervan voor ons is. Ze ' kwamen hun over als typen, en zijn geschreven tot onze vermaning, over wie de einden der eeuwen gekomen zijn'. Wij zouden ze moeten kennen: wij zijn verantwoordelijk om te wandelen in de kracht van deze kennis.

Alleen voor het volk van God droogt de Jordaan op. Als zij erdoorheen zijn getrokken, krijgt de rivier haar kracht terug en stroomt weer buiten haar oevers, net als voorheen.

(3) Het volk bevindt zich nu als het ware op het terrein van de wederopstanding. Wat de doortocht door de zee impliceerde, is nu volbracht: bevrijding is nu voor het eerst volledig gerealiseerd. Het is waar, er zijn nu vijanden voor hen, terwijl ze bij de Rode Zee achter hen waren; en de rivier snijdt hen nu af van de terugtocht. Gods woord tot ons is ook: 'Voorwaarts!' en in al de wapenrusting van God die we worden aangespoord aan te trekken, is er geen pantser voor de rug. Alles hangt hiervan af voor ons, en met onze gezichten naar de vijand zullen we nooit verslagen worden.

(a) Gilgal is hun eerste kamp in Kanaän, waar de stenen worden neergezet; en na hun gevechten keren ze er voortdurend naar terug. Het is hun onneembare vesting en steunpunt. Hoe zouden ze niet sterk zijn in de herinnering aan die wonderbaarlijke bevrijding! God is voor hen: wie zal tegen hen zijn? Wie zal hen terugduwen in die vloed waar Hij hen zo wonderbaarlijk doorheen heeft gebracht? Het zou Zijn oneer zijn. De stenen blijven hier stevig staan met hun vaste zekerheid: 'Israël is over deze Jordaan gekomen op droge grond'.

Aldus 'zoals de heuvels rondom Jeruzalem zijn, zo is de Heer rondom Zijn volk'. Om hen te bereiken, moeten hun vijanden door Hem heen slaan !

Ook voor ons is de plaats van de opstanding onze onneembare verdediging; het is op deze Rots dat Christus Zijn Gemeente bouwt, en de poorten van de hel kunnen haar niet overweldigen. Wij zijn dood met Hem, en uit de oude schepping; met Hem, en voorbij de dood zelf. Nee, wij zijn 'samen gezeten in Hem in de hemelse gewesten,' - wij hebben een veilige verblijfplaats, vanwaar niet alle macht van de vijand ons kan terugdrijven. Maar vandaar ligt het aangename land dat ons deel is voor ons, en als er vijanden zijn om te ontmoeten, hebben wij de zekerheid dat waar wij onze voet ook zetten, het land van ons is.

(b) Het nieuws van de doortocht door de Jordaan vervult de koningen van de Amorieten en Kanaänieten met angst; hun harten smelten, en er is geen geest meer in hen. Satan weet goed met wie hij in al dit conflict werkelijk te maken heeft, en voor de kracht van de Heer deinst hij terug. Wanneer wij in onze eigen kracht uitgaan, heft hij zijn hoofd weer op; en zo gaan wij nu verder om opnieuw de les van de besnijdenis te leren, zoals wij die opnieuw moeten realiseren in elke nieuwe sfeer waarin wij ons begeven.

(c) En hier komen we bij datgene waaraan Gilgal zijn naam ontleent. Het is wanneer Israël opnieuw besneden wordt op de heuvel van de voorhuiden dat God zegt: 'Heden heb Ik de smaad van Egypte van u afgewenteld;' en zo wordt de plaats Gilgal genoemd, 'een afwenteling'.

Maar wat was de smaad van Egypte? Als we de hele connectie hier beseffen, kan er nauwelijks twijfel over bestaan dat het de smaad van hun slavernij daar was die de besnijdenis nu, het teken van hun verbond met de HEERE, wegrolt. Voor ons moet dit een type en een vermaning zijn, en dat mag ook wel.

De slavernij in Egypte beantwoordt aan de natuurlijke toestand zoals die in zijn bitterheid wordt ervaren door de ontwaakte mens. Egypte is de wereld in zijn onafhankelijkheid van God, wandelend in zijn eigen licht, zijn eigen wil doend, zijn eigen weg volgend. En dit is zonde: 'wij hebben ons ieder naar zijn eigen weg gewend; en de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen'. Onze weg is de weg van de dood; en deze dood moest Hij op Zich nemen voor onze redding. Wanneer de ziel eenmaal is ontwaakt door Gods genade, wordt de ellende van onze eigen weg gevoeld als de bitterste slavernij, maar wij kunnen onszelf niet naar believen bevrijden. God moet binnenkomen en door verlossing onze banden verbreken en ons bevrijden.

Israël had Egypte echter allang verlaten en was toen een besneden volk. Besnijdenis is het oordeel van het vlees, het breken van het vertrouwen erin, het afleggen ervan zoals beoordeeld door het kruis (Fil. 3:3; Kol. 2:11; Gen. 17, opmerkingen). Maar dit, als het echt is, is het breken van onze wil daarom, zodat we overgegeven kunnen worden aan de volmaakte wil van een Ander. Het is het principe van heiligheid, van toewijding; hoewel in het bewustzijn van uiterste zwakheid, waarin alleen Zijn kracht kan worden vervolmaakt.

Israël kwam uit Egypte als een besneden volk, zoals zielen in de eerste vreugde van de verlossing zich aan God wijden. Maar ze kwamen in

een woestijn waarin ze bleven hangen, weigerend het land in te gaan; en in de woestijn verloren ze grotendeels hun besneden karakter. In de woestijn hadden ze zich niet besneden: de moeite van de weg had, naar het schijnt, een verontschuldiging aangevoerd voor een pijnlijke rite, en het was, naar het schijnt, onopgemerkt weggevallen.

Nu, in het land, zodra ze het bereiken, wekt het woord van de Heer hen tot hun toestand. Onbesneden, konden ze alleen, maar door de genade van de Heer, worden afgesneden als buiten Zijn verbond. Alleen genade is het die hier voor hen binnenkomt en de gebroken schakel herstelt: hoe gezegend om in het aangezicht van al deze zekerheid van de hulpeloosheid en ondergang van de mens de genade van God zo te zien schijnen!

Kracht voor de versterving van het vlees, - kracht om het te bewaren, dat wil zeggen, in de plaats van de dood die erbij hoort, - kan niet worden gehandhaafd door de vreugde van louter verlossing, van bevrijding uit Egypte. Er moet een ingang zijn in het land, toewijding van een hemels deel, de vreugde van wat er buiten die wereld ligt, onderworpen aan de dood, waar we doorheen gaan. Anders raken we stilletjes gewend aan het feit van bevrijding, en de grijze haren van de woestijn tonen aan dat de levenskracht is afgenomen. De onbesnedenen kunnen het Pascha niet eten: verlossing faalt steeds meer om ons te dienen; de pelgrimstocht wordt een zwoegen, steeds minder verlicht.

Hiervoor is geen remedie totdat het land bereikt is en de volheid van onze zegen zich voor gretige ogen verspreidt. Dan, als in een moment, wordt de besnijdenis hersteld. 'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is,

gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet de dingen die op de aarde zijn; want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God ... Doodt daarom uw leden die op de aarde zijn' (Kol. 3:1-5). Hier wordt de grond van de besnijdenis gerealiseerd en gehandhaafd. De kracht ervan ligt in de ontwikkeling van een leven dat met Christus verborgen is in God, en zijn bevrediging moet vinden in dat wat hemels en eeuwig is. Hier, aan de andere kant van de Jordaan, wordt toewijding gemakkelijk en wordt kracht vernieuwd.

Cowles vestigt terecht onze aandacht op deze daad van Jozua, die op dit punt de krijgslieden besneed als, menselijkerwijs gesproken, 'een zeer onmilitaire daad.' 'Met blijkbaar niet de minste angst dat de Kanaänieten hun strijdkrachten zouden verzamelen en hen plotseling zouden aanvallen - met een diep gevoel dat het duidelijk zijn eerste zorg was om recht voor God te staan, en om al zijn soldaten en volk recht van hart te hebben, en trouw aan elk gebod van hun God, schortte hij alle militaire bewegingen op; gaf zijn vijanden tijd om te herstellen van hun paniek; hield zijn leger stil, niet alleen voor enkele dagen van de besnijdenis, maar voor het feest van het Pascha, zeven dagen - alles alsof religie oneindig veel meer was dan militaire strategie - wat het werkelijk was

Voor ons, hoe veel belangrijker is het dat we hier aan de oevers van de Jordaan blijven, totdat we op onze plaats voor God zijn, en onze zielen gevoed zijn, en onze geestelijke kracht vernieuwd. Dit alles sluit aan bij de waarheid voor ons: 'Wij zijn de besnijdenis, die God in de Geest aanbidden, en roemen in Christus Jezus, en niet op het vlees vertrouwen'.

(d) Dienovereenkomstig hebben we nu twee dingen samengebracht die ons het begin en het einde geven van de zegeningen van de verlossing, het Pascha en het oude koren van het land. In het eerste kijken we terug naar het werk dat ons in Egypte beschutte, ons voedend met het lam der verzoening, en eraan denkend het feest te houden met het ongezuurde brood, ook van oprechtheid en waarheid. Maar hiermee is er een nieuwe ervaring: het manna houdt op, de dag na het Pascha, en ze eten van het oude koren van het land waar ze zijn gekomen, - ongezuurde koeken en geroosterd koren.

Het is natuurlijk nog steeds typisch Christus, want Hij is al het voedsel van de ziel; maar het is niet meer het brood uit de hemel, Christus vernederd als neergedaald in de wereld. Dit land is typisch hemel, het is de opbrengst van het land zelf, een hemelse Christus in de hemel. Het is aan ons om Hem niet alleen te kennen als neergedaald in de wereld, maar ook om Hem te kennen als omhoog gegaan waar Hij eerder was. Hij is dezelfde gezegende Persoon, die door omstandigheden niet kan veranderen, en dit is onze vreugde om te kennen.

Als Hij in heerlijkheid anders was dan degene die we op aarde hebben gezien, dan zouden we Hem nu helemaal niet kunnen kennen, want onze kennis van Hem werd verkregen in Zijn vernedering hier; en dit is wat het manna dat naar Kanaän werd gebracht, het 'verborgen manna' van Openbaring, voor ons benadrukt. Ja, Hij is dezelfde, onveranderlijk, dezelfde gisteren, vandaag en voor altijd; maar om diezelfde reden, wat een vreugde en voldoening voor het hart om Hem in geloof te volgen voorbij de wolken die Hem verborgen voor de discipelen die Hem nastaarden toen Hij opsteeg, en Hem te

kennen in Zijn huidige heerlijkheid, met de goddelijke heerlijkheid in Zijn gezicht!

Dit is, zoals de apostel ons vertelt, de enige Christus die wij nu kunnen kennen: 'Daarom kennen wij vanaf nu niemand naar het vlees; al hebben wij Christus naar het vlees gekend, toch kennen wij Hem nu niet meer' (2 Kor. 5:16). Want er is maar één Christus, niet twee: en Hij is in de hemel; geloofd zij God, Die de verlossing heeft bewerkt; Priester op aarde om het te doen; Priester nu in het heiligdom en op de troon.

Dat Hij nog steeds Mens is, verzekert dit oude koren van het land ons; en wat een voeding voor onze zielen om Hem daar te kennen, 'getrouw aan Hem die Hem aangesteld heeft,' ons op Zijn hart dragend, zoals de typische hogepriester de stamnamen droeg op de juwelen van de borstplaat. Wat een zaligheid om te weten dat Hij daar ook God is, nog steeds geïncarneerd, het 'beeld van de Onzichtbare zelf,' 'de glans van Zijn heerlijkheid'! Dit is inderdaad wonderbaarlijk voedsel voor het onderhoud van het nieuwe leven; nog steeds manna, maar in zijn gouden vat in de ark: voedsel dat vanuit het verborgen heiligdom het leven van hem die eraan deelneemt, praktisch tot een leven maakt dat met Christus verborgen is in God, - een leven dat alleen gemanifesteerd zal worden wanneer Christus, die ons leven is, zal verschijnen, en wij met Hem in heerlijkheid zullen verschijnen (Kol. 3:4).

(e) En nu, vóór het begin van een conflict dat op handen is, verschijnt de engel van de HEERE aan Jozua als de leider van het leger van de HEERE. Commentatoren lijken in het algemeen te beslissen dat dit leger engelachtig is, en Keil geeft op de herinnering dat Israël wordt

genoemd als de legers van de Heer wanneer ze uit Egypte komen, het vreemde antwoord dat de Israëlieten ‘nooit het leger van de Heer in het enkelvoud worden genoemd’.

Nu is Keil het er in Daniël 8 mee eens dat Israël het ‘leger van de hemel’ wordt genoemd, en er wordt zelfs een ‘vorst van het leger’ gezien, zoals hier, die duidelijk Christus is. Het enige dat hiertegen kan worden ingebracht, is dat het figuurlijke taal is: en dat is ongetwijfeld waar; maar de figuur lijkt meer te zijn in hun worden genoemd het leger van de hemel, dat wil zeggen, vergeleken met dit, wat de rest nauwelijks beïnvloedt.

Wanneer hij zegt ‘nooit geroepen’, dan worden ze bovendien alleen in Exodus 12 zo genoemd in het meervoud. Waarom zouden ze hier dan niet eenmaal zo genoemd worden, en nooit meer?

We hebben ook gezien dat deze intocht in Kanaän, die de bevrijding uit Egypte voltooide, enkele van zijn kenmerken heel duidelijk aan doet denken. Het verwijt van Egypte is nu pas weggenomen. Het opdrogen van de Jordaan herhaalt het wonder van de Zee. Wat is natuurlijker dan dat de ‘legers van de Heer’ (die al lijken uit te kijken naar de oorlog die nu op handen is) na hun lange begrafenis in de woestijn weer zouden verschijnen als de ‘legers van de Heer’ onder hun hemelse Leider?

Zelfs een reden voor de kleine verandering van ‘menigte’ naar ‘leger’ kan worden gesuggereerd. In Egypte zou hun aantal, waartoe ze zo wonderbaarlijk waren toegenomen, ondanks alle tegenstand van de vijand, natuurlijk kunnen worden geïmpliceerd door het meervoud. De woestijn had daarentegen zelfs geen gewone toename

toegestaan; maar haar tuchtiging had hen uiteindelijk samengebracht en verenigd; de generatie die met Jozua het land introk, was in dit opzicht misschien superieur aan alle anderen.

Israël is dus het leger van de HEERE, aan het hoofd waarvan de HEERE Zichzelf plaatst. Hij heeft het zwaard getrokken, en het conflict dat volgt, leidt Hij Zelf Zijn volk in; het oordeel dat zij uitvoeren, is Zijn oordeel. Als Jozua al spreekt over Christus in ons, lijkt het misschien vreemd dat we hier een Ander introduceren, hoger dan Jozua, en de echte leider van het volk. We hebben echter al dubbele voorstellingen van Christus gevonden die gelijktijdig met elkaar zijn.

Als Jozua hier Christus in ons vertegenwoordigt, kan het toch nodig zijn, vanwege onze bereidheid om ons te vergissen, om dit te bewaken door ons een andere Christus buiten ons te tonen aan wie datgene wat wij beschouwen als de Christus binnenin de eerste plaats oplevert. Want in al deze zaken moeten we onthouden dat we te maken hebben met die subjectieve ervaringen waarin we geneigd zijn af te dwalen, en voortdurend correctie door het Woord nodig hebben. Als we spreken over Christus in ons, kan het gemakkelijk zijn dat impulsen die niet echt van Christus zijn, zijn stem nabootsen, en dat we de waarschuwing nodig hebben die benadrukt wordt dat er een stem is die geheel buiten ons is, waaraan we ons voor alles moeten onderwerpen.

Christus is overal dezelfde, en zijn stem, waar die ook gehoord wordt, moet van gelijke autoriteit zijn; maar juist daarom zal wat van Christus in ons is, zich conformeren aan, en de autoriteit van de Christus buiten ons erkennen, die door zijn Geest spreekt door zijn Woord. Hier wordt inderdaad de nederigste geest ons, de onderwerping van

het zelf, en de ongeschoeide voet. Alleen zo kunnen we zeker geleid worden, zowel behoed voor rationalisme als voor fanatisme, op een pad van gestage vooruitgang en van verzekerde overwinning.

Hoofdstuk 4

De val van Jericho volgt. We hebben gezien dat het een speciaal type van de wereld was: voor de mens een reuk van zoete geur, in werkelijkheid een zeer vruchtbare en aantrekkelijke plaats, maar aan de rivier des doods, en waarvoor voorbij de dood het oordeel lag in het kamp van Israël. Het oordeel was nu nabij gekomen, en in de details ervan zien we een duidelijke verwijzing naar het oordeel van de wereld dat zal komen, maar dat het geloof dat het verwacht, tot een tegenwoordig iets maakt. 'En dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof' (1 Joh. 5:4).

Zo hebben we een profetische en een huidige betekenis. Wat het profetische betreft, moeten we onthouden dat het natuurlijk niet het oordeel van de grote witte troon is dat hier wordt gepresenteerd. Dan zullen de hemelen en de aarde wegvluchten van voor het aangezicht van Hem die op de troon zit, en de doden - dat wil zeggen, zij die niet zijn opgewekt in de opstanding van de gezegenden, een heel millennium daarvoor - klein en groot, staan voor God om geoordeeld te worden uit de boeken, naar hun werken. Maar er is ook een oordeel van de levenden, in de vroegere tijd, wanneer de Heer verschijnt; en hier volgen niet alleen de 'legers die in de hemel zijn' in het spoor van hun glorieuze Leider, maar Israël neemt ook weer zijn eigen plaats in, zoals vanouds, als plechtige beulen van Gods vonnis over de grijpste ongerechtigheid van de naties. (vgl. Openb. 19, 20 met Zach. 12:6; 14:14; Mi. 5:7-9; Ob. 14-21).

Zo kan Israël in het boek Jozua hier heel goed een type zijn van Israël in de komende dag: een dag die in het boek Openbaring door de zeven bazuinen wordt ingeluid (Openb. 8 - 11:18), zoals hier zeven dagen lang de bazuinen worden geblazen die voorafgaan aan de ark, de troon van de Heer, en op de zevende dag, tijdens zeven rondgangen.

Merk ook op dat het ‘trompetten van jubel’ zijn. Het woord dat hier wordt gebruikt is het reguliere woord daarvoor, en er is geen echte rechtvaardiging voor ‘ramshoorns’, hoewel de herzieningen van de gangbare versie het hebben behouden. De trompet was ongetwijfeld een cornet of hoorn, en wordt in het vijfde vers uitdrukkelijk ‘hoorn’ genoemd (‘hoorn van jubel’), maar dit vers bewijst dat jobel niet ‘ramshoorn’ betekent; want ‘hoorn van ramshoorn’ zou nauwelijks volstaan, en de herzieningen konden de moeilijkheid alleen oplossen door een van de woorden te laten vallen. Dat het een ‘hoorn’ was, kan, volgens het erkende idee van macht dat hiermee wordt geassocieerd, onze aandacht vestigen op het Woord van God, dat, of mensen het nu herkennen of niet, datgene is waardoor alle gebeurtenissen worden bestuurd, en in gehoorzaamheid waaraan het aanhoudende oordeel uiteindelijk zeker komt.

Maar ‘jubeljaar’ lijkt in onnatuurlijke associatie met deze gedachte van oordeel; en hier is ongetwijfeld de reden geweest om het woord te verwerpen. De profetische betekenis, als die begrepen wordt, verheldert meteen de moeilijkheid en verandert het in een van de sterkste argumenten voor een diepere visie. Het jubeljaar van de aarde ligt niet alleen buiten het oordeel van de naties, maar omvat en roept erom. Gods zegen kan niet rusten op een ongezuiverd toneel

en met de verdrijving van de ‘vorst van deze wereld’, moet het hele systeem ervan, dat hij in stand houdt en inspireert, tot een einde komen. En in dit einde moet Gods hand ertegen worden gezien. Om het symbool van de profeet te gebruiken, de steen die zonder handen is afgehouden, moet het koninkrijk van Christus, dat geen menselijke macht kan introduceren, eerst het beeld (van het heidense rijk) in stukken slaan voordat het een grote berg wordt en de hele aarde vult (Dan. 2).

Zo is elke stem van het naderende oordeel nog een trompet van jubel. Op het wrak van wat op zijn best slechts de levenloze vorm van ware menselijkheid is, zal de glorie van het koninkrijk van de Zoon des Mensen worden gevestigd.

Op de zevende dag, aan het einde van de zeven ronden van de stad, met de laatste trompetstoot en het gejuich van het volk, vallen de muren in elkaar; de adem van de Heer heeft hun verdediging neergeslagen en de stad wordt ingenomen. Zo zal de Heer in de laatste dagen, zoals de profetie laat zien, Zelf tussenbeide komen voor Zijn volk en de macht van de wereld zal als in een moment ter aarde geworpen worden. Maar zoals we horen over een gespaarde Rahab in het type, zo zijn er in het antitype degenen die gespaard zijn onder de naties (Jes. 66:19; Matt. 25:31-40); en het sessieoordeel dat in Mattheüs wordt geprofeteerd, leest veel als het verhaal van Rahab: ‘Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij opgenomen, ... Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen. Voorwaar, Ik zeg u, voor zover gij dit aan de minste van deze Mijn broeders hebt gedaan, hebt gij het aan Mij gedaan’.

Dit oordeel van de wereld door God stempelt haar reeds voor geloof met haar karakter. De grond van het oordeel is, zoals bij alle heidenen, in de eerste plaats de verwerping van God, die hen tot afgoderij leidt, het veranderen van de Schepper in een beeld van het schepsel, voor de bevrediging in feite van hun eigen lusten en hartstochten zonder berisping. De verwerping van Christus toen Hij kwam, was slechts deze oerzonde in een vorm die verergerd werd in verhouding tot de vertoning van Zijn heerlijkheid, in de volheid van genade en waarheid.

Daarom was het kruis het oordeel van de wereld, een vonnis dat zij al lang over zichzelf uitsprak, hoewel de lankmoedigheid van God haar uitvoering heeft uitgesteld. Maar voor hem die gelooft in de Gekruisigde als Zoon van God, is de wereld overwonnen (1 Joh. 5:5). 'Maar dat verhoede,' zegt de apostel, 'dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld mij gekruisigd is, en ik aan de wereld' (Gal. 6:14).

Egypte, dat de wereld is, is inderdaad al lang door Israël achtergelaten; maar zoals we op andere manieren hebben gezien, is hier alleen de volledige realisatie van deze bevrijding. Door de zee heen waren ze in de woestijn gekomen, en zo is de wereld voor de verlost van de Heer. Maar de woestijn is in zijn aard niet de plaats van bevrediging voor het hart, wat het land is; het land dat overvloeit van melk en honing, hun erfenis en rust. Bekeken als in de woestijn, is het volk van God nog steeds in de wereld, en met al zijn onvruchtbaarheid kan het hart het zijne daarin zoeken. Er moet kracht gevonden worden in datgene wat daarbuiten ligt. We moeten volledig buiten datgene staan wat geoordeeld moet worden, om dat oordeel van harte te aanvaarden; en

zo is het dat wat op het eerste gezicht vreemd lijkt, het meest volledig in orde is, dat het bij de ingang van het land is dat Jericho valt.

Het is ook het eerste voor de verovering van het land, omdat, zoals we hebben gezien, het conflict in de hemelse gewesten is met de 'heersers van de duisternis van deze wereld;' en daarom is het oordeel van de wereld de eerste noodzaak voor succesvolle oorlogvoering. We zullen dit voor ons geïllustreerd en benadrukt zien in het volgende gedeelte; en we moeten het onthouden als een praktische realiteit, als dit boek Jozua voor ons vertaald moet worden in levende ervaring. God geve dat het zo mag zijn; want anders zullen al deze dingen die zo gezegend zijn op zichzelf slechts een schande en smaad en getuigenis tegen ons zijn.

De details van de val van Jericho lijken echter geen feiten van de huidige ervaring te zijn, maar profetisch voor het werkelijke oordeel wanneer het komt; en dit is precies zoals we zouden verwachten. We zien er echter naar uit dat het volk van God het getuigenis over deze dingen moet handhaven: de stad omsingelen en op de trompetten blazen totdat de stad valt; hoewel het slechts in de tussentijd is om de minachting van de mannen van de wereld op te wekken, omdat ze het frequente alarm horen van datgene wat nooit lijkt te komen. Maar het komt, komt gestaag dichterbij, staat zeker nu al voor de deur, en hoe dringend moet ons getuigenis zijn, dat, als het geen effect heeft op de massa, toch helpt om Rahabs huis te vullen, waar de ware scharlaken lijn, even verachtelijk in de ogen van mensen als die van vroeger, de gevangenen van hoop beschermt met de kracht van de Almachtige.

Hoofdstuk 5

We hebben nu een heel andere les, waarin Ai en Achan met elkaar verenigd zijn. Ai, in zijn betekenis, een ‘hoop’, - tot op heden bekend als Et-Tell, ‘de hoop’, - verbindt het op natuurlijke wijze met Jericho, dat slechts tot één is gereduceerd; nog meer wanneer we bedenken dat de ‘vorstendommen en machten in de hemelse gewesten’, waarmee ons conflict is, de ‘heersers van de duisternis van deze wereld’ zijn, en dat deze steden daarom op natuurlijke wijze de wereld in een of andere vorm vertegenwoordigen. Ai is de wereld gezien in zijn verwoesting zoals het geloof die ziet, die we echter niet kunnen overwinnen zonder Gods aanwezigheid bij ons. Ongeoordeeld kwaad in ons zal de wereld nog te sterk voor ons maken, en dit doet de zonde van Achan voor Israël.

(1) De eenheid van Israël in Gods ogen wordt ook duidelijk getoond. Zoals één zonde de wereld in eerste instantie verwoestte, zo brengt hier één zonde die niet geoordeeld wordt, het oordeel over heel Israël. Maar het is ook duidelijk dat er anderszins sprake is van onachtzaamheid, oordelend op het rapport van de verspieders in plaats van raad te vragen aan de Heer, en rekenend op hun eigen kracht voor een vijand met weinig macht, - ons eigen gedrag, helaas! te vaak, en een eenvoudige reden waarom kleine moeilijkheden ons vaak overkomen, terwijl grotere, ons op God werpend, in Zijn kracht overwonnen worden.

Maar Israëls eenheid, zoals op deze manier gerealiseerd, maakte hen allen in feite de hoeder van hun broeders, en legde hun krachtig een zorg voor heiligheid op die nauwelijks iets anders kon worden voorgesteld te produceren. Terwijl een gewone wandeling met God,

stap voor stap, volgens zijn leiding, de enige mogelijke regel zou zijn voor het ontdekken van wat dan ook in de weg stond van zegen, de enige voorwaarde voor succes.

(a) Om tot details te komen: we hebben allereerst de rebel die ons is aangewezen, met zijn geslacht, die daarna zorgvuldig wordt herhaald wanneer zijn zonde aan het licht komt. Dit heeft ongetwijfeld een betekenis: of we het kunnen traceren of niet is een andere zaak. Maar onze eigen afstamming van Adam heeft veel te maken met ons zondaars-zijn: 'erfelijkheid', een groot woord zoals het nu in de monden van zogenaamde wetenschappers is, wordt net zo goed gevonden in wat het in de Schrift vertegenwoordigt.

Het verschil is dat wat louter 'natuurlijke' wetenschap is, alleen rekening houdt met de natuur, God buiten beschouwing laat en alles samenbindt in een fatalistische opeenvolging onder materialistische wet. Bij dit begrip ervan verdwijnt de zonde: het is ongeluk. God verdwijnt aan de andere kant: Hij zou in zo'n schema afwijkend zijn; en in plaats van rekenschap af te leggen van iets, zou Hij het nodig hebben dat er rekenschap wordt afgelegd over Zichzelf. Het ijzeren wiel maalt het lot van de mens; en hij is onderdeel van het wiel: hoe kan hij klagen?

Erfelijkheid is er echter wel, en in de geschiedenis van een zondaar telt God zijn voorgeslacht, - zijn geboorte, en, zoals men nu zegt, zijn omgeving. Bovendien is hij hiervoor niet veroordeeld: tot zover stemt de Schrift in met het materialisme. Maar wanneer de mens handelt volgens de natuur waarmee hij geboren is, en volgens zijn omgeving, dan verklaart zij hem daarvoor schuldig en moet hij gestraft worden! Op de een of andere manier is de mens verantwoordelijk om moreel

in strijd met zijn eigen natuur te leven en de stroom waarin hij zich bevindt te stuiten. En de Schrift verklaart dit niet alleen, maar een stem in de mens, ondanks alle redeneringen, bevestigt dit en maakt de mens die gehoorzaam is aan zijn natuur tot ongehoorzaam aan zijn God!

En ‘het getuigenis van twee is waar’. En God kan een beroep doen op de rede en het geweten van de mens tegen zichzelf, dat er in hem tenslotte datgene is wat voor God zou moeten zijn, en macht die hij van God zou moeten hebben, als hij die niet heeft. Dat hij geen macht kan hebben dan van God, die hij niet in onafhankelijkheid kan hebben, is eenvoudig en de wet van het schepselschap; en hierover heeft hij geen recht om te klagen.

Als hij van God afwijkt, regeren zijn natuur en zijn omgeving hem absoluut: en dus telt de geslachtslijn van een zondaar voor veel. Nee, een heilige die van God afglijdt, valt onder dezelfde ijzeren regel, en zijn gedrag kan worden verantwoord op de ‘wetenschappelijke’ manier, zonder meer excuus voor het een dan voor het ander. Dit mag, zonder verder te gaan, Achans geslacht zoals hier gegeven ons prediken.

(b) Vervolgens horen we over Ai. Het ligt naast Beth-Aven, het ‘huis van ijdelheid’, en voor Bethel, het ‘huis van God’. In Abrams tijd, toen hij voor het eerst in het land kwam, lagen Bethel en Ai aan weerszijden van hem, en dus tegenover elkaar (Gen. 12). Ai is duidelijk bekend door datgene waarmee het zich associeert en waartegen het zich verzet, en het stempel van de wereld is er duidelijk op.

Jericho de meerdere is overwonnen: zij denken maar weinig aan Ai; als de wereld in het grof is beoordeeld, kan het een kleinigheid zijn om haar in detail te overwinnen, in de kleine dingen waarin zij zich nog steeds op ons pad manifesteert. Juist hier, en misschien juist daarom, kunnen wij een onverwachte nederlaag lijden. Israëls detachement van twee- of drieduizend keert zich om voor de mannen van Ai, die hen op de afdaling slaan - wij worden altijd getroffen op de afdaling - en brengen een verlies van zesendertig man toe, een aantal dat, hoewel klein, toch duidelijk spreekt van de regering van God (3 x 12) tegen hen. Hierin is echter hoop, voor hen die Hem kennen.

(c) En Jozua wendt zich onmiddellijk tot Hem. Toch is hij ontsteld over zo'n onvoorziene ramp; des te meer omdat hij er geen reden voor kent. Helaas! Hoe gemakkelijk glippen wij uit de gemeenschap met God, en zijn wij ons er niet van bewust! 'Verlos mij van verborgen zonden,' zegt de psalmist. Hoe gemakkelijk ook, bij de meesten van ons, lokken Gods wegen, als ze in het donker zijn, gemopper uit! Hoe achtervolgt ongeloof het geloof, alsof het zijn schaduw is! Na al Gods glorieuze daden, één kleine belemmering, en de hele toekomst verduistert. Toch, zelfs met zijn last van ongeloof op zijn rug, wordt geloof gezien in zijn wending tot God; en in Zijn aanwezigheid vindt het verlossing.

Er is werkelijk geen mysterie over. Wat er is gebeurd, kan maar één oplossing hebben. Israël heeft gezondigd. Alle schaduwen die de wereld hebben verduisterd, vinden hun verklaring op een vergelijkbare manier. Erken het, en de wolk begint op te klaren. 'De nederigen leidt Hij in het oordeel; de nederigen leert Hij Zijn weg'.

‘Wat zult Gij doen voor Uw grote naam?’ vraagt Jozua. Het antwoord is eenvoudig: God zorgt ervoor in precies datgene wat nu de ziel van de onderzoeker verwacht. Wat zijn wij arme redenaars, als we niet met God beginnen! Dat Hij voor Zijn naam zal zorgen, is een basis voor geloof, en behoeft geen demonstratie. Hoe zullen we bewijzen dat elke gebeurtenis een oorzaak heeft? Het is duidelijk: de moeilijkheid wordt gecreëerd door te proberen het te bewijzen. Stel de twijfel voor, en de rede zelf is nutteloos, behalve om het geloof terug te roepen naar zijn vrijgekomen post.

Twijfel er niet aan: God zal voor Zijn grote naam zorgen. Laat geen mens zich inspannen om Hem uit een benarde situatie te halen die nooit heeft bestaan; waarvoor, als die er was, alle schepselbronnen te gering zouden zijn. Laten we inderdaad wanhopen, als God de eer van Zijn naam niet hoog kan houden! En Hij zal Zijn volk niet opgeven: juist daarom zal Hij hen tuchtigen. Als zij geen tuchtiging hadden, waaraan allen deelhebben, dan zouden zij bastaarden zijn en geen zonen.

Maar allen moeten dit leren waar de Psalmist dat deed, in het heiligdom, En daar leren wij zowel te kussen als de roede te kennen. ‘Zo dwaas,’ zegt hij, ‘was ik, en onwetend; ik was zelfs als een beest voor U. Niettemin’ - ondanks al mijn twijfels - ‘ben ik voortdurend bij U: Gij hebt mij met Uw rechterhand vastgehouden’ (Ps. 73).

(d) Israël heeft gezondigd: maar wie is de werkelijke overtreder? Om dit te ontdekken, worden ze gedwongen zich te presenteren door stammen, door families, door individuen, waarbij het lot wordt geworpen en onfeilbaar alles wordt bepaald. Deze langzame benadering van overtuiging, terwijl eerder verwacht had kunnen

worden dat de zondaar onmiddellijk zou zijn genoemd door Hem onder wiens oog hij was, lijkt perfect geschikt om het geweten van iedereen te oefenen en de schuldige tot overtuiging te brengen door een vrije bekentenis. Maar het komt allemaal te laat, ten slotte uitgeperst, wanneer verhulling niets meer kan baten. Dan geeft hij toe: 'Ik zag, ik begeerde, ik nam': het oude, zich steeds herhalende verhaal van zonde, waarin erfelijkheid zich duidelijk manifesteert, kleptomanie van onze eerste moeder; maar er is geen rechtvaardiging op deze grond.

Het was op de nieuwe aarde, verrezen uit de zondvloed van Noachs dagen, dat Babylon voor het eerst werd ontwikkeld. Hier onder Israëel, op typische wederopstandingsgrond, vinden we verbonden met deze eerste zonde, een 'mantel van Sinear'. Ook hiermee zijn zilver en goud niet moeilijk te associëren, hier natuurlijk alleen staand voor wat ze vertegenwoordigen voor degenen die ernaar verlangen. Sinear is inderdaad niet precies Babylon, hoewel meer in naam dan in werkelijkheid gescheiden. Het was de vlakte waarin de stad stond, in dezelfde relatie ermee als Lots begeerde 'vlakte van de Jordaan' tot Sodom, waar hij van daaruit naartoe trok.

(e) Het oordeel volgt op de ontdekking van Achans zonde; en het is duidelijk dat zijn familie met hem lijdt. Aangezien de wet het doden van kinderen voor de zonden van hun vader verbood, worden we gedwongen tot de conclusie dat zij met hem betrokken waren in de schuld van wat hij had gedaan, zoals de begrafenis van de gestolen dingen in het midden van zijn tent anders waarschijnlijk zou maken. Het zou misplaatst lijken om, zoals sommigen hebben gedaan,

geweld van de menigte af te leiden uit een plechtig oordeel dat werd uitgevoerd in de aanwezigheid van Jozua en heel Israël.

(2) En nu wat Gods macht die voor hen werkte verhinderde te worden verwijderd, wordt Jozua aangemoedigd om opnieuw tegen Ai op te trekken. Maar hun vroegere aanmatiging behoeft nog steeds berisping en zo worden ze gedwongen te werken aan de verovering van de stad, ondanks haar kleinheid. Alle mensen doen eraan mee. Er wordt een hinderlaag achter de stad gelegd en ze worden gedwongen te doen alsof ze vluchten, zoals ze eerder vluchtten. Dit alles is duidelijk vernedering voor hun trots. Hoeveel van datgene wat werk is dat we voor God doen, moet zich aanpassen aan de behoefte die er in ons is! God vormt Zijn instrumenten, zelfs terwijl Hij met hen werkt.

Ai wordt echter genomen en vernietigd, haar koning wordt aan een boom gehangen en vervolgens neergehaald, en een hoop wordt over hem heen gegooid, zoals eerder met Achan. Ze waren inderdaad partners in het kwaad geweest en Achan was een grotere last dan de koning van Ai had kunnen zijn. Het kwaad dat zich onder het volk van God uitleeft, is de bondgenoot van de vijand van buitenaf, en de enige echte belemmering voor voortdurende vooruitgang.

(3) En nu wordt het zegel van hun verbond met de HEERE op het land gezet, overeenkomstig het bevel van Mozes, en wordt er een altaar van hele stenen opgericht op de berg Ebal, samen met andere grote stenen bepleisterd, waarop de wet geschreven was. (vgl. Deut. 27) De zegeningen werden toen voorgelezen van Gerizim, de vloeken van Ebal. Zo werd het hele land verklaard onder het gezag van de wet te staan en geheiligd voor de HEERE.

Hoofdstuk 6

Nauwelijks is dit echter volbracht of we worden opnieuw opgeroepen om de incompetentie te zien van de handen die zojuist de wet op de stenen van Ebal hebben gegraveerd. De 'listen van de duivel' zijn in Efeziërs datgene waartegen we speciaal worden opgeroepen om 'stand te houden'. Kanaänitische listen zien we hier de overhand hebben op het volk van God en nogmaals is het geheim van falen het gebrek aan het zoeken van leiding van God.

Hoe moeilijk is het om de les van afhankelijkheid van God goed te leren! En onze eigen wijsheid, hoe deze ons voortdurend misleidt! Het is misschien wel het laatste waar we het kruis op toepassen. Toch is het duidelijk dat Satan, met zijn duizenden jaren van verworven kennis, een onmetelijk voordeel over ons zal hebben, tenzij we ons aan de openbaring houden en de Geest van God ons het vermogen geeft om de punt en de snede van het Woord te gebruiken. Want 'het zwaard van de Geest' is niet precies het 'Woord van God', maar eerder 'Het Woord van God' (Ef. 6:17, Gk). We moeten niet alleen het boek hebben, maar de tekst: en zo ontmoette zelfs de Heer, als een volmaakt voorbeeld voor ons, Satan in de woestijn.

De Gibeonieten kunnen vroom praten. Ze hebben een bepaald soort geloof dat gegrond is op de wonderen van de HEERE, en geven aan het volk van God hun recht op het land. Ze zijn vrienden, geen vijanden, en zoeken een verbond. Ze hebben een lange weg afgelegd (als we ze moeten geloven) om het te zoeken, hebben ontberingen doorstaan en zichzelf tot armoede gebracht. De bewijzen hiervoor zijn inderdaad niet onfeilbaar, maar hun belijdenis is zonder gebrek, en liefdadigheid zou het accepteren. Dit doen de Israëlieten: Jozua

en de vorsten zweren hun in de naam van de HEERE, en binnen drie dagen ontdekken ze dat ze inwoners van het land zijn en Kanaänieten.

Verkregen door bedrog, moet dit verbond standhouden? Ja, dat moet het: want als Israël bij God was geweest, had geen bedrog hen kunnen overwinnen. En zo zijn er jukken waaraan wij, hoewel ongelijk, niet kunnen ontkomen. Als wij dat kunnen zonder onrecht aan een ander te doen, dan zijn wij inderdaad verplicht dat vanzelfsprekend te doen, als het werk waarvoor wij ons aan het juk hebben verbonden zelf slecht is. Als ik met een ongelovige ben getrouwd, verbiedt de eed van de Heer om mij daaraan te onttrekken en er kunnen op dezelfde manier zakelijke relaties zijn, waaruit, nadat wij ze hebben gesloten, eenvoudige rechtvaardigheid ons zou verbieden ons daaraan te onttrekken.

Maar het geestelijke juk, het juk van gelovige en ongelovige in de dingen van de Heer, is waar de woorden van de apostel op de meest volledige wijze op van toepassing zijn (2 Kor. 6:14-18): ‘Wat heeft de gerechtigheid gemeen met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met de ongelovige? En welke overeenkomst heeft de tempel Gods met de afgoden? Want gij zijt de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn. Daarom, gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt het onreine niet aan, en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige’.

Als de Gibeonieten openlijk waren gekomen als wat ze waren, om zich te onderwerpen aan het juk van de HEERE, dan hadden zij in wiens kamp Rachab was, met haar hele familie, het niet kunnen weigeren, maar ze kwamen met list, en hoewel ze misschien niet gedood worden, worden ze onderworpen als slaven aan de dienst van het volk van God, als houthakkers en waterputters voor het heiligdom. Zo moet het noodzakelijk zijn, Godzijdank, dat allen de glorieuze Heer die we bezitten moeten dienen: vrijwillig of onvrijwillig, als vrije of slaaf, dit is de enige toegestane keuze: maar hoe gewichtig zijn de uitkomsten van die keuze!

Hoofdstuk 7

Hoe noodzakelijk de lessen over falen ook zijn, de geschiedenis als geheel is hier vol overvloedige bemoediging; en het laatste deel van het eerste deel, waar we nu op ingaan, toont ons de volledige onderwerping van het land onder Israëls voeten. De macht van hun vijanden is verslagen, hoewel het waar is dat we aan het einde ervan nog steeds zien dat er heel veel land te bezitten is, - veel zelfs dat ze in feite nooit bezitten. Maar het werk dat de gecombineerde kracht van alle stammen nodig heeft, is volbracht. De rest wordt overgelaten aan individuele energie, zoals zo treffend voor ons wordt geïllustreerd in het geval van Kaleb.

Wat hij bereikte, had door alle anderen bereikt kunnen worden: het ding dat daarvoor nodig was, was eenvoudig wat zijn naam en zijn geschiedenis uitdrukten, - 'heelhartigheid'. Het was dit dat, zoals ons wordt verteld, in hem de kracht van veertig tot tachtig bewaarde, en om de reusachtige eigenaren van het land dat hij had verkend

voor zich onteigend te zien. Het was van God dat er een dergelijke beproeving moest plaatsvinden, ook al zou het resultaat ervan kunnen zijn dat het falen pijnlijk duidelijk zou worden. In dit boek wordt het falen slechts kort aangestipt, terwijl het boek Richteren het van begin tot eind behandelt.

(1) Het eerste deel geeft alleen de geschiedenis, het tweede vat eenvoudig de algemene resultaten samen. In de geschiedenis is de belangrijkste les duidelijk, dat hun macht geheel van God was, die het demonstreert door wat voor velen zelfs onevenredige wonderen leken; maar wie kan de omvang van de noodzaak meten van wat ons inderdaad zo'n eenvoudige les zou moeten lijken! Het is de eerste en fundamentele les voor het conflict in Efeze dat we hier in type volgen, - om 'sterk te zijn in de Heer en in de kracht van Zijn macht'. De genade ervan in de illustratie wordt gezien in zijn komst na de zonde van Achan en het falen van de Gibeonieten. Toch toont het zich onverzwakt, - nooit glorieuzer goddelijk.

Dit is de kracht die voor ons heeft gehandeld om het land het onze te maken, en die klaar is om in ons te werken, als er maar geloof in is. Wij hebben het net zo hard nodig als zij, want onze strijd is 'niet met vlees en bloed, maar met overheden en machten, met de heersers van de duisternis van deze wereld, met geestelijke boosheden in de hemelse gewesten'. Toch zijn er velen die zich niet bewust zijn van de betekenis van dit conflict, die het weten, zoals iedereen moet, maar het beoogde doel niet waarnemen, om ons buiten de realisatie van onze erfenis te houden. Hier moeten we de voorwaarde onthouden: 'Elke plaats waar de zool van uw voeten zal treden, zal uw eigendom zijn'. Dit is de behoefte die we hebben aan een activiteit van geloof

die ons zal oproepen om ons te weerstaan aan alle macht van Satan, en ons de behoefte zal laten bewijzen die we hebben aan de ‘hele wapenrusting van God’.

Hoofdstuk 10

(a) De vijanden lijken zelden alleen te staan: ze vormen een machtige bondgenootschap, verenigd door een gemeenschappelijke haat jegens God en Zijn volk. Kanaän wemelt van koningen, die, onafhankelijk van elkaar en vaak in strijd, vrede en een gemeenschappelijke zaak sluiten tegen de ‘legers van de Heer’. Zo worden de botsende krachten van het kwaad samengeperst door de aanwezigheid van dat wat van God is; en de eerste koning van dit gezelschap schrikt ons af met zijn duidelijke afvalligheid: Adonizedek, ‘heer van gerechtigheid,’ koning van Jeruzalem, ‘het fundament van vrede,’ de vreselijke spot en tegenstander van ‘die Melchizedek, Koning van Gerechtigheid, Koning van Salem, dat wil zeggen, ‘vrede’, Priester van de Allerhoogste God, die’ Israëls voorvader, ‘Abraham ontmoette toen hij terugkeerde van de slachting van de koningen, en hem zegende’.

In welke opvallende tegenspraak, zo kwaadaardig gemaakt door de gelijkenis, is deze man en zijn houding, een Antichrist (men zou wel kunnen zeggen) tegenover de ware Melchizedek, de Christus van God! Niet dat we hier een speciale Antichrist moeten veronderstellen, wat ongepast zou lijken, maar eerder dat primitieve type dat wordt gevonden in Satan, de tegenstander, waar Satan ook wordt gevonden, vijandschap werkend in vermomming en door imitatie, ‘zoals Jannes en Jambres Mozes tegenstonden’.

Hij is 'heer van de gerechtigheid', zoals waar op grond daarvan, komend onder de zonen van God, hij pleit tegen Job. En hij is niet 'koning des vredes', zoals Christus dat is, maar alleen van het fundament der vrede,' - wat weer gerechtigheid is. (Jes. 32:17) Hij kan gerechtigheid aanvoeren, maar alleen tegen, niet voor mensen; daarom is hij geen 'priester van de Allerhoogste God': hij is geen redder; gemakkelijk ontdekt door dit feit. Zijn pijlen zijn 'vurige pijlen', vlammend van toorn, en afstand scheppend tussen de ziel en God, terwijl Christus' stem, zelfs bij de ontdekking van zonde, wint voor God; Hij beschuldigt niet, maar is een toevluchtsoord tegen de beschuldiger. Daarom zullen wij met het 'schild des geloofs' 'al de vurige pijlen van de boze doven'.

De volgende die naar Adonisedek wordt genoemd in de confederatie waarvan hij de leider is, is Hoham, de koning van Hebron. Deze stad kennen we al uit de geschiedenis van Abraham en uit die zeer interessante aantekening over de stad naar aanleiding van het bezoek van de verspieters. Hebron, dat volgens zijn afleiding spreekt van kameraadschap, staat overal als symbool van gemeenschap'. Maar we hebben erover gehoord als in de handen van de Anakim, en zelfs in Genesis als de stad Arba, de vader van hen allen.

De Anakim zijn de 'langhalzen', reuzen van gestalte, en kinderen van trots, van wie de ijdele glorieuze opschepperij wordt uitgesproken, 'Wie kan voor de kinderen van Anak staan?' (Deut. 9:2) 'Arba' wordt door Fuerst verondersteld 'held van Baäl' te betekenen, en dit wordt door velen aanvaard; maar het lijkt te puur speculatief; terwijl het woord gewoon Hebreeuws is voor het cijfer vier, dat gemakkelijker de betekenis heeft van 'vierkant, of vier kanten, of plein', passend

bij de vader van een reuzenras. Dat het getal vier ook dat van het schepsel is, en van zwakheid, is op geen enkele manier hiertegen, maar een goddelijk commentaar aan de andere kant. Het is op wat het verhevenst is in de natuur dat God het merkteken van niets plaatst en het vernedert.

Hebron is dus gewijd aan de aanbidding van de mens, de totale vernietiging van zijn ware karakter; en de Hoham is hier koning, maar van het Anakitische Hebron, waar de vijand zijn sterkste macht heeft verzameld om zijn goddelijk aangestelde bezitters erbuiten te houden. De betekenis van 'Hoham' wordt op verschillende manieren gegeven, maar de laatste lettergreep heeft hetzelfde grondidee als ons op dezelfde manier gevormde 'hum', de verwarring van geluid zoals in het lawaai van een menigte, en van waaruit het wordt overgebracht naar de menigte zelf.

De eerste lettergreep lijkt het meest natuurlijk te worden afgekort van hovah, een andere vorm van havvah, dat spreekt van 'een wegzakken van de geest in een corrupte, verdorven staat, in een golf van lusten en onverzadigbare verlangens' (Wilson). Deze twee gedachten zijn zeker volledig tegengesteld aan die van Hebron, daarom het meest geschikt voor zijn Anakitische bezetting. Hebron speelt een grote rol in het verslag van de spionnen, - wederom een grote rol in de verovering van het land, - en we mogen verwachten dat de Kanaänitische koning een rol speelt in het verzet tegen de veroveraars.

We mogen zeker verwachten dat Satan ons, indien mogelijk, zal afhouden van die gemeenschap met God in een genoten hemels deel dat Hebron voor ons vertegenwoordigt; en dat hij op geen enkele manier beter zou kunnen slagen dan door in ons die tumult van

verlangens op te wekken die ware zonen van Anak zijn, die alleen maar overwonnen kunnen worden door zo'n geest van 'heelhartigheid' voor God als die in Kaleb werd aangetroffen.

De derde van deze bondgenoten is Piream, koning van Jarmuth; en over geen van deze namen lijkt veel onenigheid te bestaan. Jarmuth betekent verheffing; Piream komt van pere, de wilde ezel. De laatste is hoe de mens geboren wordt (Job 11:12), en het is zijn obstakel om wijsheid te vinden. Vrij en onafhankelijk, duldt hij geen juk of beperkende hand. Nebukadnezar, die in de trots van zijn hart Hem vergat die hem had opgewekt, 'werd verdreven van de zonen der mensen, en zijn hart was gemaakt als de beesten, en zijn woning was bij de wilde ezels' (Dan. 5:21), - hij werd gedwongen zijn plaats in te nemen bij degenen die zijn morele staat leken. Dit kan licht werpen op het verband tussen de twee namen hier, - de wilde-ezelkoning en zijn stad van 'verheffing'. Dus, 'de mens die in eer is, blijft niet: hij is als de beesten die vergaan' (Ps. 49:12).

Wie kan blijven, is degene die de hand die hem ophief, herkent en eraan onderworpen is. Hoe volkomen verklaart de glorieuze plaats die God ons gegeven heeft, dat zulke verhoging alleen uit Zijn genade is! Hoe eenvoudig moeten wij dan handelen, omdat we alles aan Zijn liefde verschuldigd zijn, zoals op die plaats!

Japhia, koning van Lachis, is de vierde bondgenoot. Lachis is opnieuw een moeilijk woord. Gesenius haalt de betekenis uit het Arabisch 'hardnekkig', verwijzend naar zijn onaantastbaarheid voor aanvallen. Young maakt het vergelijkbaar met Jarmuth - 'hoogte'; maar hij heeft minstens twaalf andere namen van Israëlitische steden op dezelfde manier vertaald: we kunnen wel veronderstellen dat er een verschil in

betekenis is tussen zoveel verschillende woorden. In het Hebreeuws kunnen we alleen een betekenis vinden, zo lijkt het, door het te verdelen. Lachis kan dan ‘wandelen (als) mannen’ betekenen. In feite hield Lachis langer stand dan de meeste steden van het land tegen Jozua, hoewel niet lang; want het werd de tweede dag ingenomen.

Japhia komt overeen met zijn stad: zijn naam betekent ‘stralend, schitterend’. In de wereld in het algemeen zijn de mannelijke deugden zo schitterend; maar er is duidelijk gevaar wanneer stralende kwaliteiten als zodanig worden gewaardeerd. Wanneer glans koning is, dan is de koning zeker Kanaäniet. Lachis komt zo in de confederatie tegen Jozua, en is niet de minste onder de vijanden van Israël. Een wereld van vertoon en pracht is zo’n ‘duisternis’ voor het volk van God als de ‘vorstendommen en machten’ die ‘heersers’ ervan zijn graag mee werken. Verblindings wordt gemakkelijk gelezen als duisternis: en helaas! de kinderen van God kunnen zowel verblind worden, als graag verblinden. Ogen die de glorie van God zien, zijn alleen sterk genoeg om de schitterende koning van Lachis te ontmoeten.

Tot zover kunnen we dus betekenis in deze confederale koningen realiseren. Het zal ook blijken dat ze precies beantwoorden aan de numerieke betekenis van hun orde, wat een test is waar men in dit geval misschien nauwelijks op had kunnen aandringen. Dat ze zo beantwoorden, kan ons aanmoedigen tot een nauwere en completere toepassing van de symboliek van getallen, die dus proportioneel vruchtbaarder zou moeten zijn. Wanneer we nu bij de vijfde van deze confederale machten komen, zullen we er gebruik van moeten maken, omdat we hier een dieper mysterie voor ons zullen vinden, - en zelfs dit is in overeenstemming met de numerieke plaats.

De namen zijn hier gelukkig eenvoudig. God heeft stapstenen stevig voor ons geplant om te voorkomen dat we uitglijden, overeenkomstig Zijn voortdurende genade. Ten eerste is 'Eglon' 'rond' of 'cirkelvormig', de wortelbetekenis toont toepasbaarheid op vorm of beweging. Dus de afgeleiden ervan zijn woorden zoals agil, 'ring'; agalah, 'wagen', 'kar', - die, terwijl hij beweegt op zijn cirkelvormige, draaiende wielen, vorm en beweging combineert; en hiervan, maagalah, de weg voor deze wielen; galgal is het gewone woord voor wiel, bijna identiek aan het Gilgal dat we eerder zijn tegengekomen; gal is billow, golf; enzovoort.

Hoe moeten we het hier opvatten? De stad was hoogstwaarschijnlijk cirkelvormig en kan zijn naam daaraan ontleend hebben; maar zoals de wielvorm beweging impliceert, zo kan het in dit geval ook geestelijk zijn. Het wiel zelf wordt in de visioenen van Ezechiël inderdaad aangetroffen als dat van de strijdswagen van de Godheid, een prominent symbool in verband met de goddelijke regering. Vijf, het getal dat hier aan Eglon wordt gekoppeld, is, laten we dat nu onthouden, het symbool van Gods bestuurlijke wegen!

In het boek Prediker vinden we het wiel in beweging, maar dat het het wiel is van Gods triomfwagen, zien we niet. Integendeel, 'ijdelheid der ijdelheden' staat erop geschreven; en dat God het wiel heeft verordend, is de oorzaak van oneindige verwarring. 'Eén generatie gaat voorbij, en een andere komt; maar de aarde blijft voor eeuwig. Ook gaat de zon op, en de zon gaat onder, en haast zich naar de plaats waar hij is opgestaan. De wind gaat naar het zuiden, en keert om naar het noorden; hij wervelt voortdurend rond; en de wind keert weer terug volgens zijn kringlopen. Alle rivieren stromen

naar de zee; toch raakt de zee niet vol; naar de plaats waar de rivieren vandaan komen, daarheen keren ze weer terug. ... Wat geweest is, is dat wat zal zijn; en wat gedaan is, is dat wat gedaan zal worden; en er is niets nieuws onder de zon'.

Aldus 'voor alles is er een tijd,' en een tijd alleen; maar de generaties gaan voorbij en keren niet terug: als ze dat doen, weet de ervaring er tenminste niets van; en zo werpt de vleermuisvleugel van de dood zijn sombere en sinistere schaduw over alles: verder, 'wie weet?' Hier kan God, die licht is, alleen licht geven; en openbaring is onze enige bron van zekerheid. Dan draait het wiel inderdaad nog steeds; maar het wiel van het lot wordt het wagenwiel van God, zoals in Ezechiël.

Nu is er een doel in, - een dubbel doel: De mens wordt vernederd, God verheerlijkt. De mens heeft vernedering nodig, en goddelijke goedheid heeft het verordend; anders zou dat vervuld worden wat de psalmist verklaart: 'Omdat zij geen veranderingen hebben, daarom vrezen zij God niet' (Ps. 55:19). Maar ook voor de mens is er een opstanding, niet binnen de cyclus van verandering, maar erbuiten; en 'hij die zichzelf vernedert' om Gods les te aanvaarden, zich aldus tot Hem wendend, 'zal verhoogd worden'.

Eglon spreekt, daar twijfel ik niet aan, over dit rad van het lot, dat door zijn mysterie zo het hart van de mens oefent, en dat, terwijl het zijn goede heeft en bedoeld is voor het goede, toch de rebellie die erin zit naar boven kan brengen, en de mens ook tot allerlei geheime kunsten kan aanzetten om het mysterie te ontdekken. Van het heidense orakel van vroeger tot het spiritisme en de theosofie van de moderne tijd heeft Satan dit verlangen van de mens gebruikt om

hem te boeien in de banden van bijgeloof en slaafse angst, of om hem te lokken door de fascinatie van onaardse schouwspelen.

Zo is Debir de ware koning van Eglon: want ‘Debir’ kan enerzijds ‘spreker’ betekenen, terwijl het anderzijds het woord is dat wordt gebruikt voor ‘orakel’ van de tempel, waaruit de stem van God zou worden gehoord. Hier heeft Debir inderdaad geen kwade betekenis. God heeft geantwoord op de behoefte van de mens met het oog op het mysterie van het bestaan, zoals we weten; maar er zijn Kanaänitische ‘debirs’ en satanische spotternijen van het goddelijke antwoord. En zo vinden we de vijfde bondgenoot tegen Israël in de scène voor ons.

(b) Het is inderdaad niet rechtstreeks tegen Israël dat ze zich verzamelen, maar tegen Gibeon, dat vrede heeft gesloten met Israël. Satan sluipt vaak, als het ware, naar de aanval. Gibeon, overal vals, kan wel de aanval van de ‘heer der gerechtigheid’ uitlokken; maar Jozua, die de eed van de Heer indachtig is, trekt met haast op tegen het Kanaänitische leger en slaat hen met een grote slachting, hen achtervolgend op de weg van Beth-horon (de ‘plaats van toorn’), tot aan Azeka (‘omheining’) en Makkeda (‘het hoofd buigend’). Zo zet God zijn vijanden aan om te verslaan, en zij zijn als vee in de handen van de slachter. Beth-horon bewijst zijn titel door de val van een grote hagel uit de hemel, die meer doodt dan de zwaarden van de Israëlieten.

(c) En hier vindt het opmerkelijke wonder plaats dat zoveel discussie heeft gewekt en zoveel minachting van ongeloof heeft uitgelokt. De taal van de Schrift is overal zo puur fenomenaal - het gaat over dingen zoals ze ons voorkomen, in plaats van over de wetenschappelijke verklaring - ik zie geen reden voor een daadwerkelijke stopzetting

van de zon en de maan, wat in dat geval eerder de eigen omwenteling van de aarde moet zijn, en dus niet letterlijk volgens de beschrijving. De economie van het wonder die de Bijbel aan iemand toont die er aandachtig over nadent, ondanks de grote werkelijke impact, zou suggereren dat, voor het doel dat Jozua wil bereiken, de extreme veronderstelling nauwelijks het feit hoeft te zijn.

Voor hem en voor alle toeschouwers stopten de zon en de maan daadwerkelijk, en dat is alles wat de woorden eerlijk gezegd impliceren; en het wonder is machtig genoeg, als het tot stand zou worden gebracht door middel van refractie of luchtspiegeling of wat dan ook: het is de moeite niet waard om te speculeren over hoe het zou kunnen worden gedaan. Wat de middelen ook mogen zijn die gebruikt worden, de dag staat op zichzelf in de wereldgeschiedenis, - wonder genoeg. En er is geen sprake van knoeien met het verslag, geen gesjoemel met de openbaring, geen toegeven in het minst aan de ontrouw van de dag. Voor ons komt de zon op of gaat onder, zoals hij voor hen stilstond aan de hemel: waarom zou taal in het ene geval op een manier worden gedwongen die in het andere geval als belastend zou worden beschouwd?¹

---

1 De auteur van 'Jozua's Long Day' gelooft echter dat hij met behulp van de dubbele hulp van astronomie en chronologie het wonder in de volle omvang die velen eraan geven, heeft aangetoond. Maar dit vereist een chronologie vanaf de schepping van de mens die tot op het uur nauwkeurig is; een precisie die nauwelijks ooit kan worden bereikt. Volgens zijn visie kon de maan ook niet zichtbaar zijn geweest in de aangegeven positie, en Jozua moet hebben gesproken tot wat voor alle waarnemers slechts een blinde vlek aan de hemel was! Dit, hoewel Jozua sprak, wordt gezegd, 'in de ogen van Israël,' - wat duidelijk impliceert dat de objecten van zijn toespraak zich voor hun ogen bevonden.

De geestelijke les gaat ons hier meer aan, en dit lijkt de manifestatie van goddelijke macht te zijn die voor Israël werkt. Zon en maan werden beide in vele vormen aanbeden door de volken om hen heen, Baäl en Astarte stonden respectievelijk voor hen onder de Kanaänitische bevolking. Daarom werd Israëls God hier uitgeroepen tot 'God der goden'. De godheden van Kanaän verlengden de dag om hun vernietiging te bewerkstelligen! zoals ze inderdaad in elke generatie de vernietiging van hun aanbidders waren geweest.

Maar Israël voerde geen oorlog in hun eigen kracht, en het was niet hun rechterhand die hen redde. Als zij of hun vijanden zich dit inbeeldden, was de betekenis van hun overwinningen volledig verloren gegaan en veranderd in de verheerlijking van de mens. Hebron had op deze manier nooit van de Anakim kunnen worden verlost, maar zou nog steeds Kirjath-Arba zijn geweest. Lachis zou zijn schitterende Japhia hebben behouden; en Eglons wiel heeft alleen gedraaid om 'ijdelheid der ijdelheden' te vermalen. Het is zo belangrijk dat de overwinningen van Israël niet als hun eigen overwinningen worden gezien, maar als die van God!

Maar hoe wonderbaarlijk is het dan om verbonden te zijn met de opperste en almachtige macht! Zouden zon en maan, die stilstaan, ons dit niet moeten inprenten? Hoe kan het ons voldoende worden benadrukt dat het werkelijk de HEERE is die voor Israël strijdt? Al deze prachtige blazoenen aan het oppervlak van de hemelen om ons over te brengen wat misschien zo'n eenvoudige waarheid lijkt! De noodzaak van de les moet dan ook groot zijn, en het moet moeilijk zijn om het enthousiasme van de heer des Heren voor de banier waaronder zij strijden, tot zijn juiste hoogte te verheffen! een banier

die niet onteerd mag worden door lafheid of halfslachtigheid of vleselijk vertrouwen. Het citaat uit het boek Jasjar is daarom een passend lied; en het beroep doet op de vreugdevolle ervaring van de 'oprechte' (Jasjar). Liederen als deze zijn gemakkelijk te onthouden: het hart behoudt wat het op deze manier heeft verwelkomd.

(d) Wij moeten erop toezien dat de overwinning die de Heer heeft behaald, wordt voortgezet, en dat de vijand niet alleen op de terugtocht is, maar op de vlucht. Menige overwinning is verloren gegaan door laksheid in de achtervolging. De vijand moet worden achtervolgd tot aan zijn vesting; en kan uiteindelijk ontsnappen.

(e) Maar de koningen zijn in de grotten van Makkeda. Nu worden ze naar voren gebracht en wordt het oordeel over hen voltrokken. Onze geestelijke vijanden kunnen inderdaad nog niet gedood worden; en dit is slechts de verwachting van het geloof: een beeld zoals we hebben gezien in het geval van Jericho. Het geloof kan zijn oordeel over hen vellen, vooruitziend naar de goddelijke die zal zijn: hen aldus brandmerkend met hun schande.

Het is geweldig om genoeg te weten om Satan Satan te kunnen noemen, en om hem te kunnen ontmoeten met de zekerheid van met wie we strijden, om hem uit de duisternis van de grot te halen waarin hij misschien zijn toevlucht heeft gezocht, en hem bij daglicht te overtuigen en hem te onderwerpen aan het lot dat hem wacht.

(f) En nu geven de vestingen zich één voor één gewonnen. Zes steden zijn hier speciaal gemarkeerd, precies in het midden waarvan we de aanval en vernietiging van de koning van Gezer vinden. De reeks wordt op deze manier een zevental, en de eerste vier een 3+1, op de

gebruikelijke manier: drie steden ingenomen en één leger vernietigd. Door zulke kleine maar voldoende aanwijzingen wordt de structuur van een deel aan ons bekend gemaakt.

De ingenomen steden moeten niet alleen worden beschouwd als bolwerken van de vijand. Ze behoren door de gave van God aan Israël toe, en veel ervan komen later in de geschiedenis van Israël voor: daarom is wat ze voor ons betekenen van het grootste belang. Hun betekenissen zullen ook wezenlijk goed zijn, zoals we zien in Hebron, dat voortdurend deze naam draagt, hoewel het voor de Kanaänieten Kirjath-Arba was. Over het algemeen zijn de Kanaänitische bezitters van weinig belang, behalve als belemmering voor de ware erfgenamen, en hun namen worden zelfs in de meeste gevallen niet opgetekend. Ook worden hier geen details gegeven over de aanval, noch enig verslag behalve van de uitroeiing van de inwoners. De namen van de verworven steden lijken alleen van belang te zijn.

De eerste is Makkeda, 'het hoofd buigen'. Het is de plaats waar we hebben gezien dat de vijf koningen gedwongen werden om die trotse Amorietenhoofden te buigen die alleen goddelijke macht kon vernederen. Als een Israëlitische woonplaats heeft het een betere betekenis, en zoals de plaats ervan in deze serie kan aangeven, is het ding zelf een uitverkoren zegen en leidt het tot vele anderen. Hoe goed als de stijve nek eerst toegeeft, en de mens, de rebel, onderworpen wordt aan trouw! wanneer God inderdaad God wordt, en de mens ook, terwijl hij zichzelf vernedert, opstijgt van het niveau van het beest tot echte mannelijkheid.

Het gebruik van het woord is in verband met eerbetoon - het bezitten van een superieure, hoewel niet altijd God. En Kanaän,

dat de hoogste - hemelse - zegening voorstelt, is precies de plaats waar we deze erkenning constant en volledig zouden moeten vinden. Nabijheid van God produceert noodzakelijkerwijs, en kan worden gemeten aan, de kinderlijke vrees voor Hem en onderwerping aan Hem. In Efeziërs is het dat Gods wil op de sterkste manier wordt benadrukt.

De tweede stad is Libna, 'witheid': wat, geestelijk gelezen en in verband met zijn numerieke plaats, we kunnen opvatten als 'scheiding van het kwaad'. De daaropvolgende onderwerping aan God beschermt het tegen farizeïsme en definieert het, volgens het Woord, als een mate van kwaad die veel minder wordt waargenomen onder het volk van God dan wordt verondersteld; eenvoudige moraal of volksgeweten regeert overal de massa. In hun verenigingen voor welwillende, morele en zelfs religieuze doeleinden, hoeveel mensen gunnen zichzelf de grootste vrijheid die men zich kan voorstellen, en op openbare podia worden de vrienden en de vijanden van Christus gewoonlijk samen aangetroffen. Nee, zoals in vrijmetselaarsloges bijvoorbeeld, kunnen ze Christus zelfs uitsluiten, opdat 'goede' gemeenschap niet wordt belemmerd. Libna heeft in feite weinig burgers in het Israël van vandaag.

De derde stad is Lachis, die we al onder zijn Kanaänitische koning hebben gezien, maar die we nu moeten zien als een bezit van Israël. In deze zin, en in zijn numerieke plaats hier, is de geestelijke toepassing eenvoudig. Het getal is dat van de opstanding; het is een stad van het land over de Jordaan, het hemelse land: hoe anders kan dit 'wandelen als mensen', wat de betekenis is van 'Lachish', dan gelezen worden als

‘wandelen als in de verrezen Mens, - niet als van de wereld, maar als hemels, zoals Christus is?’

Zo verbinden de drie steden hier op natuurlijke wijze hun betekenis, en vullen tegelijkertijd hun numerieke plaats, terwijl ze zich in volheid en positiviteit ontwikkelen naarmate ze vorderen. Maar op de vierde plaats in deze reeks, zoals gebruikelijk onder dat nummer, vinden we wat niet in de volgorde van progressie tot nu toe is, maar duidelijk en eigenaardig. Horam, de koning van Gezer, komt Lachis te hulp, en wordt geslagen, - hij en zijn volk; maar er is op dit moment geen inname van zijn stad. In feite werden de Kanaänieten er pas echt uit verdreven tijdens de regering van Salomo, en daardoor lijkt de stad te zijn afgescheiden van Israël. Want het is Farao, de koning van Egypte, die het dan inneemt en het aan zijn dochter, de vrouw van Salomo, geeft.

‘Gezer’ betekent een plaats ‘geïsoleerd’ of ‘afgesneden’. ‘Horam’ zou volgens de schijnbare afleiding het meest letterlijk ‘gezwollen, opgezwollen’ betekenen. Zou dit niet kunnen spreken van de trots van de menselijke natuur, die, zichzelf in onafhankelijkheid handhavend, het oordeel van de eerste Adam weigert, zelfs al is het voor verhoging in de Tweede? Dit is zeker geen fictieve tegenstander van Jozua, of van Israël in onze tijd tenminste, en Lachis, de ‘wandel als mensen’, wordt nog steeds fel bevochten ten behoeve van de Kanaänieten, waarbij Gods ware Man wordt genegeerd, in wie alle gelovigen een gemeenschappelijke plaats hebben.

Bij de toewijzing van het land valt Gezer toe aan Efraïm als een Levitische stad van de familie van Kohath, en hierin verschilt het opnieuw van de andere steden die hier genoemd worden, of ze nu

eerder of later genoemd worden, die aan Juda gegeven worden. De opsomming ervan gaat nu verder, waarbij Eglon de vijfde plaats inneemt, zoals in de lijst van de geconfedereerde koningen. We hebben al gezien wat het tot ons spreekt, en kunnen nu gemakkelijk waarnemen hoe het aansluit bij Horam en bij Lachis. Het wiel van het lot vindt zijn plaats in de wagen van Gods voorzienigheid wanneer Eglon onderworpen wordt door Israël, en de vernedering van de veranderingen van de mens ons een nuttige oefening geeft, maar niet langer hopeloos, geen ondoordringbaar mysterie is.

Hebron komt hierna, en met de betekenis ervan zijn we heel vertrouwd; maar het vult een andere plaats in dan we zouden verwachten, - de zesde in plaats van de tweede; want, zoals het Eglon volgt, toont het ons de gemeenschap die in stand wordt gehouden te midden van alle veranderingen, die slechts de vruchtbare tuchtiging zijn die is verordend 'tot ons voordeel, opdat wij deelgenoten zouden zijn van Zijn heiligheid'. Wat is dit - deelgenoten zijn van Zijn heiligheid - anders dan in praktische gemeenschap zijn met Hemzelf?

Debir beëindigt daarom deze reeks, - de naam die we eerder aan de koning van Eglon zagen, maar die hier die van een Israëlitische stad is: een wonderbaarlijk gezegende naam om mee te eindigen, sprekend zoals het doet over het wonen bij de mens van Hem die, als Hij nabij is, niet stom kan zijn; wiens stem de vragen van het geloof heeft beantwoord waar het geloof ook is geweest, - ja, die eerder is gegaan om mensen voor Zichzelf te winnen. Hoe goed past de numerieke plaats hier! Het is de stem die eens openlijk tot de winden en zeeën sprak en hen tot zwijgen bracht; en die nog steeds rust geeft, wat de oorzaak van de problemen ook is.

Dit zijn alle steden die hier worden genoemd, en natuurlijk met een speciaal doel. Hieraan wordt nu toegevoegd dat Jozua al het land (verbonden met deze steden) innam - het zuidelijke deel van Kanaän. 'En Jozua keerde terug, en heel Israël met hem, naar het kamp te Gilgal'.

(g) Het noordelijke deel van het land bleef nog onoverwonnen. Opgewonden en gealarmeerd door de ondergang die hun verwante stammen was overkomen, verzamelen de koningen van het noorden zich nu in een groot verbond, waarvan de Geest van God er echter slechts vier aanwijst en er maar twee noemt. Jabin, de koning van Hazor, is nu de leider, Hazor is het hoofd van al deze koninkrijken. 'Hazor' betekent 'omsloten;' 'Jabin', 'onderscheidend'.

De stad was sterk in haar verdediging en in de wijsheid van haar koning. De enige andere koning wiens naam wordt gegeven is Jobab, de 'schreeuwer', wiens stad Madon is, 'strijd'. Er lijkt geen reden om aan deze betekenissen te twijfelen. Maar wat stellen ze dan voor? Het lijkt er zeker op dat Jabin de Sihon van deze kant van de Jordaan was, - de menselijke wijsheid die zich zou opdringen in de dingen van God, altijd vijandig tegenover geloof en God, en die altijd haar 'omhulling' heeft waarin het noch het een noch het ander toestaat. Er is vandaag de dag een bevoorrechte kring van wetenschap die zo agnostisch is, en van waaruit ze aanvallen op de Schrift heeft gedaan in de vorm van 'hogere kritiek'.

Dit is slechts een illustratie; maar de rationele geest is er een waaraan christenen in alle tijden - misschien nooit meer dan nu - hebben geleden, en waardoor ze veel van het goede land dat God hen heeft geroepen te bezitten, zijn ontnomen. Dat het zich vaak verenigt met

de geest van strijd die louter lawaai verheerlijkt in plaats van rede, is niet moeilijk te zien, en kan de betekenis zijn van Jobabs plaats hier. Alleen de rede zou zich spoedig moeten onderwerpen aan het geloof wat betreft wat de hoogste rede is, als dit niet het geval was.

Aan deze voegt de koning van Simron - 'behouden', van een woord dat algemeen wordt gebruikt voor het houden van de wet, de gedachte toe van een geest van legaliteit, die gemakkelijk te verenigen is met de redenering van ongelof; terwijl de koning van Achsaf - 'toverij', het geheel aanvullend, spreekt van de diepe satanische betovering die met dit alles werkt om het een kracht te geven die uiteindelijk zonder dat nog steeds onbegrijpelijk zou zijn. 'Wie heeft u betoverd,' vraagt de apostel aan de Galaten, 'dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzamen?'

Dit zijn de leiders; met hen is een veelheid aan andere machten verzameld die minder nauwkeurig zijn gemarkeerd en die we niet kunnen proberen te specificeren. Ze verzamelen zich bij de wateren van Merom, 'de hoge plaats'; en met zulke vijanden zijn de hoogste niveaus van waarheid niet precies datgene wat ze ons allereerst willen aangrijpen en ontnemen? Want wat het hoogste is, is om die reden wat de loutere rede het minst kan bevatten, en de wetmatigheid het minst gelooft wat ons deel is, en Satan ons het meest benijdt.

Maar Jozua, met de kracht van het geloof, en speciaal aangemoedigd door de goddelijke verzekering, valt hen daar aan en brengt hun een overweldigende nederlaag toe, Israël achtervolgt hen tot aan Sidon en Misrefoth-verminking, en oostwaarts tot in de Libanonvallei (?). Ze snijden de pezen van hun paarden door en verbranden hun strijdwagens in het vuur; want als 'sommigen vertrouwen op

strijdwagens en sommigen op paarden,' moeten ze 'de naam van de HEERE, hun God, gedenken' (Ps. 20:7).

Jozua keert zich dan om om Hazor te slaan. 'God zal op geen enkele manier toestaan dat de zetel van de macht van de wereld die van Zijn volk wordt; want Zijn volk is uitsluitend van Hem afhankelijk. Het natuurlijke gevolg van het innemen van Hazor zou zijn geweest om het de zetel van de regering te maken, en een centrum van invloed in de regering van God, zodat deze stad voor God datgene zou zijn wat het voor de wereld was geweest; 'want Hazor was vroeger het hoofd van al die koninkrijken. ' Maar het was juist het tegenovergestelde. Hazor is volledig verwoest. God zal geen spoor van vroegere macht achterlaten: Hij zal alle dingen nieuw maken. Het centrum en de bron van macht moeten van Hem zijn, - volledig en definitief van Hem: een zeer belangrijke les voor Zijn kinderen, als zij hun geestelijke integriteit willen behouden' (Synopsis, vol. i. , p. 370, 371).

Het Woord van God bestuurt alles voor Jozua, en alles wat hij doet, bloeit. Hoe nodig is een les, te midden van de voortdurende verleidingen tot eigenzinnigheid! Juist om succes te behalen, worden we aangespoord om allerlei onschriftuurlijke methoden te gebruiken. Opportunisme is het voortdurende pleidooi voor ruimdenkendheid, - een pleidooi dat niets dwazer zou kunnen zijn: alsof afwijken van Gods weg Zijn zegen zou verzekeren. 'Zoals de HEERE Zijn dienaar Mozes geboden had, zo gebod Mozes Jozua; en zo deed Jozua: hij liet niets ontbreken van alles wat de HEERE Mozes geboden had'. Zo leidt onze Jozua vandaag volgens het Woord van God. Mogen wij Hem volgen!

(2) De resultaten worden nu samengevat: het land binnen zijn grenzen voor die tijd, van de berg Halak, de 'gladde' of kale berg die grenst aan Seir in het zuiden, tot Baäl-Gad, onder de berg Hermon, in het noorden. Geen enkele stad behalve Gibeon gaf zich over aan God: ze werden allemaal in de strijd ingenomen. Dit was het effect van Gods vergeldende gerechtigheid, die de harten sterk maakte in hun verzet tegen de macht van Israël die zich had opgesloten voor de God van Israël. Zo ontmoetten ze het oordeel dat terecht over hen was uitgesproken.

De uitroeiing van de Anakim wordt speciaal vastgelegd, en met verwijzing nogmaals naar de zetels van hun macht, Hebron en Debir, een verbinding die zo belangrijk is dat we er steeds weer aan herinnerd worden. Gemeenschap en de levende stem van God, alle macht van de vijand zal inderdaad worden gebruikt om ons ervan te weerhouden dit te realiseren. Laten we niet vergeten dat beide steden in Anakitische handen een heel andere betekenis hadden: ze waren Kirjath-arba en Kirjath-sepher, respectievelijk de stad van de mens en van de boeken; we zullen binnenkort hun inname zien, door Kaleb en Othniël, die aan ons worden verteld.

Toch zijn de kinderen van Anak niet geheel vernietigd: er zijn er nog een paar over in Gaza, in Gath en in Asdod, steden die nog steeds in handen zijn van de Filistijnen; en daar vinden we ze later. Dit alles heeft betekenis, niet duister, als we bedenken wie deze Filistijnen zijn: hun geschiedenis is ergens anders (Gen. 20, 26, aantekeningen).

Nu rust het land uit van de oorlog.

Hieronder volgt een opsomming van de koningen die aan beide zijden van de rivier door Mozes en Jozua werden verdreven en gedood.

Afdeling 2. (Joz. 13 - 24)

Verdeling van het land

De tweede indeling geeft de verdeling van het land onder de stammen, met een aanvullend deel, dat een tweevoudig getuigenis en waarschuwing is voor wat komen gaat. Het omvat natuurlijk een min of meer gedetailleerd verslag van het land zelf, dat, als het is wat misschien alle christelijke harten hebben geloofd, een type van ons eigen hemelse deel, van verbazingwekkend belang zou moeten zijn voor elk kind van God. Als we dan vragen wat er op dit gebied is gedaan in al de eeuwen dat ze het in bezit hebben gehad, moet het antwoord zijn, bijna absoluut niets!

De commentatoren geven over het algemeen veel verbale kritiek, geografie en archeologie, maar verklaren het in de praktijk, zoals Fay in Lange openlijk doet, zoals voor het grootste deel, 'niet geschikt voor teksten van preken'. Hij merkt daarom op, 'hier, eens en voor altijd, dat bij deze beschrijving van passages in ons boek de homiletische en praktische commentaren zullen worden weggelaten'. Toch klaagt de Amerikaanse redacteur over bepaalde uitzettingen als 'te veel geneigd om een evangelie te maken waar de openbarende Geest het alleen maar passend heeft gevonden om er iets anders, misschien even goed, voor in de plaats te stellen!' Zulke opmerkingen, van beide kanten van de oceaan, hebben een treurige overeenkomst en verklaren elkaar.

Geen wonder dat degenen die zulke delen van de Schrift als die welke nu voor ons liggen, onvruchtbaar vinden voor praktische opbouw, die instinctief, zoals het lijkt, besluiten dat de erfenis van Israëls stammen van ouds geen evangelie kan bevatten! Wie zou zich ertoe verbinden ernaar te zoeken, als hij ervan overtuigd is dat dit waar is? Toch verzekert de apostel ons dat dingen die Israël overkwamen 'hun overkwamen als typen', en elders dat 'alle Schrift door inspiratie van God is gegeven en nuttig is voor de leer, voor de weerlegging, voor de correctie, voor de instructie in de rechtvaardigheid'. Hoe kunnen we dan a priori beslissen dat er hier geen typen zijn? Of geloven dat een kaart om een oude geschiedenis te illustreren alles is wat in de geest van de Geest op deze plaats is? Is het niet werkelijk aanmatigend om zo te beslissen?

Wij geloven dat dit zo is en dat het juist zulk ongelovig dogmatisme is dat, als een Filistijn, helpt de putten te stoppen die God gegraven zou hebben voor de verfrissing van pelgrims. Op dit wonderbaarlijke gebied van de Schrift, wanneer we geen water op het oppervlak vinden, kunnen we er zeker van zijn dat het in ieder geval onder het oppervlak ligt, en dat 'iedereen die' in een juiste geest 'zoekt, vindt'. De regel hier, als die er is, is van toepassing: 'Als u roept om kennis, en uw stem verheft om begrip, - als u haar zoekt als naar zilver, en haar speurt als naar verborgen schatten, dan zult u de vreze des Heren verstaan, en de kennis Gods vinden'.

Onderverdeling 1. (Joz. 13 - 21)

De toewijzing van de erfenis

De eerste onderverdeling geeft de erfenis van de stammen volgens het lot, waarbij de worp van het lot kenmerkend is voor de verdeling aan de westkant van de Jordaan, terwijl die aan de oostkant, zoals elders opgemerkt, er zonder is. Het lot, zo is duidelijk, werd op een manier die duidelijker is dan anders, de geest van God uitgedrukt: 'de gehele beschikking daarover is van de Heer', zegt de stem van de inspiratie zelf. (Spr. 16:33) Maar het lot lijkt alleen de positie te hebben bepaald, en niet de omvang van deze bezittingen, waarbij ruimte werd gelaten voor de herziening van grenslijnen, afhankelijk van hoe individuele stammen, als gevolg van hun trouw of ontrouw, konden toenemen of afnemen. Als ze als geheel trouw waren geweest, zou de uitbreiding van hun territoria noodzakelijkerwijs tot een dergelijke herziening hebben geleid.

1. Ondertussen, Jozua oud zijnde, beveelt God hem het land te verdelen, hoewel er nog heel veel land te bezitten was, zelfs van dat wat slechts de eerste termijn was, als het ware, van wat oorspronkelijk was beloofd. Want wat nu gesproken wordt, reikt noch tot de Rode Zee noch tot de Eufraat (Ex. 23:31).

Wat overblijft, wordt nu zorgvuldig voor hen neergezet, zodat ze gestimuleerd kunnen worden om het te bereiken. Ze bereikten het nooit, hoewel David er later over regeerde: maar ze hebben het nooit bezeten. Het is echter nog steeds van hen, in de belofte van God, met veel anders, dat vervuld moet worden op een dag die nu heel dichtbij is. Onze voornaamste interesse erin is vandaag de dag als een schaduw van geestelijke dingen, een betekenis die de meest buitengewone waarde heeft gevormd en gegeven aan wat anders slechts een onvruchtbare lijst van namen en overleden volkeren zou

kunnen lijken. Geestelijk gelezen, worden ze opnieuw levende en huidige realiteiten, en het feit dat ze dat doen is de meest volledige rechtvaardiging om ze zo te lezen.

De opgesomde landen hebben twee hoofdverdelingen, in het zuiden en in het noorden van het reeds onderworpen land. In het zuiden zijn er die van de Filistijnen, met wie de Gesurieten en de Avvieten worden genoemd. Noch de Filistijnen noch de Gesurieten waren Kanaänieten, hoewel hun land 'aan de Kanaänieten wordt toegerekend,' en ongetwijfeld oorspronkelijk van hen was. De Avvieten lijken, uit de relatie waarin we ze vinden in Deuteronomium (Deut. 2), tot die monsterlijke rassen te hebben behoord die even gigantisch waren in kwaad als in gestalte, en die speciaal waren aangewezen voor het oordeel. Er is een zekere associatie van deze drie samen, en dit zullen we onthouden omdat elk feit in de Schrift betekenis heeft. Hier, zoals in de natuur, is bovendien een volledig begin nodig voor een juist gevolg.

De Filistijnen zijn ons al voorgegaan in het boek Genesis, en we hebben gezien wat ze voorstellen, maar we kunnen nog iets toevoegen aan wat daar gezegd is. Ze zijn afstammelingen van Cham, de door de zon verbrande, degene die verduisterd is door het licht en de volgende van Mitzraim, 'dubbele nauwheid', die eerder zijn naam lijkt te hebben gekregen van dan gegeven aan het land Egypte, waarvoor Mitzraim in de Schrift staat. Ze zijn dus natuurlijke mensen, en als zodanig onder controle van de natuur, iets waarvoor ze echter terecht verantwoordelijk worden gehouden door Hem die altijd klaarstaat om er met Zijn hulp bovenuit te tillen.

Tussen de Egyptenaren en de Filistijnen bestaat nog een belangrijke schakel, namelijk de Kasluhim, die als eersten worden genoemd, vóór de Kaftorieten, die afkomstig zijn uit Mitsraïm. Beiden zijn, hoewel niet in gelijke mate, verbonden met de Filistijnen, van wie wordt gezegd dat ze uit Kaftor kwamen en het overblijfsel waren van dat eiland of die kust. (Jer. 47:4) Amos 9:7) Volgens hun naam zijn dit in het Ethiopisch ‘emigranten’, maar in het Hebreeuws ‘zwerfers’, de ‘weg van de Filistijnen’ wordt in Exodus gemarkeerd als de ‘nabije’ weg uit Egypte naar het land.

Het was net zo gemakkelijk als het dichtbij was: geen Rode Zee om over te steken, noch de Jordaan, de Sihor die hier genoemd wordt is slechts een nominale grenslijn, maar geen barrière. Zo zijn de Filistijnen natuurlijke mensen die in geestelijke zaken komen, niet door de kracht van God, maar op een natuurlijke manier. In de geschiedenis van Abraham en Isaak vinden we hen in Gerar onder hun koning Abimelech, ‘mijn vader [was] koning’, het beeld van die opvolgingsautoriteit die geldt in wat het luidst beweert de vergadering van vandaag te zijn; Phicol, de stem van allen,’ de kapitein van zijn leger, zoals Rome regeert volgens; wat wordt geclaimd als universele traditie, de stem van de vergadering. Achis van Gath, in Davids tijd, is in Psalm 34. ‘Abimelech,’ zijn naam roemt hem ‘een man waarlijk’.

Zo vertegenwoordigen de Filistijnen duidelijk de vergadering van traditie en verondersteld katholicisme, en we zijn voorbereid op de belangrijke plaats die ze hebben met betrekking tot Israël in de generaties die volgen op die van Jozua. Maar welke connectie hebben ze dan met de Casluhim en Caphtorim, en wat betekenen deze namen? Casluhim lijkt een speciale moeilijkheid te vormen voor

de lexicografen, die zich zelden aan een interpretatie wagen; maar dit kan alleen komen door de vreemdheid van de betekenis, en de schijnbare ongeschiktheid ervan om de naam van een natie te zijn.²

Toch bestaat er geen twijfel over dat ‘als degenen die vergeven zijn’ de ongedwongen betekenis van het woord is, aangezien er geen twijfel kan zijn dat wat grotendeels de kerkelijke systemen kenmerkt waarvan Rome het hoofd is, een quasi- vergeving is, in plaats van een werkelijke. Het eerste dat nodig is voor vrede en voor een bewuste relatie met God, dat wil zeggen, dat er überhaupt een gemeente mag zijn, is vergeving van zonden; en Rome erkent dit. Op niets dringt ze meer aan dan op de vergeving van zonden; maar het is kerkelijke vergeving, sacramentele en priesterlijke absolutie, voortdurend herhaald, en in die verhouding waardeloos.

‘Want’, zegt de apostel, ‘de aanbidders die eenmaal gereinigd waren, zouden geen geweten van zonden meer hebben’ (Hebr. 10:2). En vanuit het onvermogen van de Joodse offers om eenmaal voor altijd te reinigen, dringt hij aan op hun onvermogen om zonden helemaal weg te doen. Integendeel, hij beweert dat Christus ‘door één offerande voor eeuwig volmaakt heeft gemaakt hen die geheiligd zijn’ (Hebr. 10:14). Hier, helemaal aan het begin, faalt het systeem van Rome: haar vergeving is slechts een quasi-vergeving; en, met de hoogste claim voor zichzelf, predikt ze voortdurende twijfel aan haar vazallen; ze is Filistijns en stamt af van de Casluhim.

---

2 En dit soort redeneringen beïnvloedt hen kennelijk zo sterk dat de betekenis van eigennamen zoals ze die geven, zeer onbetrouwbaar is. Hun afleidingen ervan zijn vaak het meest willekeurig, en worden des te meer goedgekeurd naarmate ze de meest alledaagse vertaling bevoordelen. Dat het letterlijk is, is van zeer gering belang.

Maar ze is ook een ‘overblijfsel van Kaftor’, wat we op dezelfde manier kunnen lezen als ‘quasi -tolken’. Twee stromen die op dezelfde manier vervuild zijn, vermengen zich om zowel de oude als de moderne Filistijn te produceren. Terwijl Rome voortbouwt op haar priesterlijke absolutie, claimt ze voor zichzelf de onfeilbare leraar te zijn. Toch is ze geen leraar, want ze sluit het Woord van God af en is bang om er vrije toegang toe te geven, uit angst dat de fraude aan het licht komt. Deze dubbele test laat zien dat ze helemaal een schijnvertoning is.

Heeft dit te maken met het ongebruikelijke woord voor de Filistijnse districten, geliloth, ‘cirkels’ of ‘circuits’? Slingeringen als de windingen van een slang, en soms de perfecte cirkel, markeren de grond die Rome bedekt, en de lijnen waarbinnen zij zich verschanst. Zij zal het gezag van de gemeente bouwen op de Bijbel, en vervolgens het gezag van de Bijbel op de gemeente. Of, met betere vaardigheid, vaardigheid die niet van haar is, zal zij haar lijnen laten lopen in kronkelige labyrinten van argumentatie waaruit haar verbijsterde slachtoffers geen ontsnapping hebben. Haar morele lijnen zijn niet rechter, en de Geest van Jezus heeft voor haar geen betere uitdrukking dan in de godslasterlijke sofistrieren van het jezuïtisme.

De vijf steden van de Filistijnen geven ons in toenemende mate hun bedreiging voor Israël.

Gaza, de ‘sterke’, is tot op de dag van vandaag een grotere stad dan Jeruzalem. Het is macht die Rome boven alles zoekt, - aardse macht met alle middelen die het verkrijgt, en haar geestelijke macht gebruikt ze voor tijdelijke verheerlijking. ‘Ik zit als koningin, en ben geen weduwe, en zal geen rouw zien,’ is haar taal; en om dit te

verzekeren is ze tevreden om een hoer te zijn met de koningen van de aarde (Openb. 17).

Ashdod, de ‘rover’, laat ons zien hoe zij haar kracht in stand houdt en vergroot. Haar is de parasietgroei die de kracht van datgene wat haar ondersteunt, ondermijnt. Zij kan heel goed worden beschouwd als een Kanaäniet die een tarief op de zonde zelf zet en schandelijk elk geschenk van God voor geld verkoopt. De landen die het meest rooms-katholiek zijn, zijn het meest verwend, en dat niet alleen van geld, maar van alles wat werkelijk kostbaar is.

Ashkelon, het ‘vuur van schande,’ toont ons vervolgens het lichtste van haar wapens tegen degenen die zich verzetten tegen haar heerschappij. Vloeken, verwijten van ketterij, scheldpartijen van allerlei aard, heeft ze ooit gebruikt, de goede naam vernietigend van iedereen die ze op deze manier durft aan te vallen. Het is een noodzaak die haar is opgelegd om het karakter te vernietigen van degenen die ze veroordeelt tot zwaardere straffen. En;

Gath, ‘de wijnpers,’ gaat hier verder op in. Het wordt in de Schrift gebruikt voor het toebrengen van toorn, zelfs goddelijke toorn (Openb. 14:19-20; 19:15); en dit is wat Rome pretendeert te zijn. Tot slot;

Ekron, ‘uitroeien’, gaat hiermee door tot de volledige uitroeijing van alles wat van haar verschilt.

Dit zijn dus de Filistijnse steden. De Gesurieten worden ermee geassocieerd. ‘Gesur’, zo wordt ons verteld, betekent ‘brug’, maar er wordt nergens over zoiets gesproken, en daarom is er ook geen woord voor in de Schrift. Het kan een samengesteld woord zijn, waarvan de

eerste lettergreep sterk is afgekort, en dat 'hooghartige waarnemer' betekent, wat echter, hoewel geschikt genoeg voor metgezellen van de Filistijnen, we niet met zekerheid kunnen toepassen.

In Deuteronomium 2 wordt gezegd dat de Avvieten in dorpen woonden tot aan Gaza, en dat ze door de Kaftorim uit Kaftor, die in hun plaats woonden, werden vernietigd. Hier lijken de Filistijnen zelf, of zij die door vereniging met de Kasluhim later de Filistijnen werden, bedoeld te zijn. De 'Avvieten' of 'Avvim' betekenen 'verdraaiers' of 'omverwerpers'; en hoewel God de Kaftorim gebruikte voor de vernietiging van een volk dat slechter was dan zichzelf, lijken ze toch niet volledig vernietigd te zijn, maar vermengd met hun veroveraars, die mogelijk hun gewoonten hebben geleerd. Het is zeker dat een christendom dat al verdorven was, op deze manier de overhand heeft gekregen over vormen van heidendom, waaraan het zelf is geassimileerd; zodat datgene wat in de ene zin vernietigd was, in de andere zin overleefde. En dit lijkt hier de les te zijn.

Dit zijn de zuidelijke vijanden, die later zulke doornen in Israëls zijden blijken te zijn. In het noorden waren echte Kanaänieten, vooral de Sidoniërs. Zij waren bij uitstek het koopliedenras, de eerstgeborenen van Kanaän (Gen. 10), en hadden hun kenmerken. Bij hen zijn de Giblieten ('grensbewoners?') op de noordelijke hellingen van Libanon gevoegd, die geheel aan Israël toebehoorden, hoewel ze nooit in hun bezit waren. Van dit alles kunnen we hier weinig zeggen om het doel te bereiken.

Maar hoe groot was het deel van Israël, dat zij nooit in geloof claimden en nooit kregen, hoewel de genade van God het voor hen nog bewaart, met veel meer. En hoe weinig hebben christenen

van het land dat hun eigendom is, en hoeveel onteigenen moderne Filistijnen en Kanaänieten hen! Wij hebben noodzakelijkerwijs niet het materiaal om zo'n probleem op te lossen. Straks zullen wij het weten en onszelf oordelen om al onze dwaasheid en ongeloof. Gelukkig zijn zij die nu al begrijpen wat zij kunnen van de glorieuze erfenis!

2. Wij gaan nu verder met het bekijken van de erfenis van de twee en een halve stam over de Jordaan, een erfenis die hier aan hen wordt bevestigd als zijnde in overeenstemming met de voorwaarden die Mozes had gesteld (Num. 32:29-30). De merkwaardige manier waarop dit gedeelte begint, kan niet anders dan worden opgemerkt, omdat het bijna het nieuwe begin verhult; maar dat dit hier het geval is, is niettemin duidelijk genoeg bij zelfs een oppervlakkige beschouwing, en de reden voor deze merkwaardigheid kan beter worden overwogen wanneer wij kijken naar het deel van Manasse.

(1) Maar eerst moeten we de hele erfenis bekijken, in wezen zoals we de twee Amorietenkoninkrijken van Sihon en Og kennen. Samen met deze hebben we nu het grondgebied van de Gesurieten en Maachathieten, die in Deuteronomium werden genoemd als grenzend aan Argob in Basan, maar niet expliciet als vallend binnen de grenzen van de twee en een halve stam. Gesurieten zijn we net tegengekomen in het zuidwesten, waarschijnlijk hetzelfde volk, hoewel verdeeld in twee delen; en als 'Gesur' 'hooghartige toeschouwer' betekent, betekent 'Maachah' 'onderdrukking'. Ze worden daarna weinig opgemerkt, en we kunnen weinig of niets over hen zeggen. De Israëlieten onteigenden hen niet, en we vinden koningen van beide

plaatsen in Davids tijd; zodat ze snel naar onafhankelijkheid moeten zijn afgedreven.

(2) (a) Het is in wat Sihons koninkrijk was dat Ruben zijn deel vindt, in de zuidelijke helft ervan, in de nabijheid van Moab. Het had inderdaad, zoals we weten, toebehoord aan Moab en was door hen aan Sihon verloren. Dit alles heeft te maken met de betekenis van wat voor ons ligt, hoe weinig we de betekenis ook kunnen weergeven.

Ruben ('zie een zoon') hebben we de mens zien voorstellen als de nakomeling van God door de schepping, begiftigd met die intelligente wil waarin het natuurlijke beeld van God ligt; maar die als gevallene is uitgebroken in eigenzinnigheid en verdorvenheid. Vernederd en hersteld door genade wordt het de wil van afhankelijke aankleving aan God, van dat geloof waardoor wij alleen werkelijk zonen zijn, zoals we hebben gezien bij Ruben in de woestijn. Het is in dit aspect dat we hem hier moeten beschouwen, zelfs vergetend, zoals we kunnen geloven, het falen dat zich heeft getoond in het kiezen voor zichzelf van zijn erfenis waar we hem nu vinden. God is over dit alles heen, en heeft voor ons andere lessen in zich dan die van falen: en dit zal gemakkelijk duidelijk worden naarmate we verdergaan.

Want in de eerste plaats, als Ruben nu op deze manier over geloof spreekt, hoe betekenisvol is het dan dat zijn deel in Sihons koninkrijk wordt gevonden, en dat hij het is die Sihons hoofdstad, Hesbon, die aan hem toebehoort, weer opbouwt. (Num. 32:37) 'Hesbon' betekent 'de reden, oorzaak of grond van een ding als een object van gedachte of studie' (Wilson). Het wordt in de gangbare vertaling vertaald als 'middel', 'rede'; 'In Hesbon hebben ze kwaad tegen haar bedacht,' zegt de profeet, spelend met de naam. (Jer. 48:2)

Hesbon kan niet door Sihon tegen Ruben worden gehandhaafd, hoewel de Moabiet het misschien aan hem heeft moeten afstaan; en dus is 'rede' niet vreemd aan geloof, dat het alleen in zijn vreemde vorm vernietigt, om het opnieuw steviger op te bouwen. De nageschiedenis ervan moeten we later beschouwen. Dibon ook ('voldoende kennis?') valt toe aan Ruben, wiens grens zuidwaarts Amon is ('de eeuwige stroom'), de grens van 'levend water'; aan de oever waarvan Aroer hetzelfde woord is als dat voor de 'heide' (of 'savin') in de woestijn, wat de profeet het beeld verschaft van de vloek over 'de man die op een mens vertrouwt, en wiens hart van de HEERE afwijkt' (Jer. 17:5-6).

Dan kenmerkt het 'tafeland bij Medeba' ('stille wateren') in het algemeen Rubens erfenis: een groene hooglandweide - 'groene weiden' en 'stille wateren'! Hij heeft ook de 'hellingen van Pisgah' en de 'pracht van de dageraad' (Zereth-shahar), en de plaatsen gewijd aan Baäl reinigt hij en hernoemt hij. Als we niet verder kunnen gaan dan dit, is het dan niet voldoende om de uitmuntendheid en geschiktheid van Rubens deel aan te tonen?

Niettemin kan er nog iets meer geprobeerd worden. Het is duidelijk verdeeld in vier delen, waarvan het numerieke karakter gemakkelijk te herkennen is. Het eerste deel herinnert ons aan de onafhankelijkheid van het geloof; het tweede aan zijn afhankelijkheid; het derde bevat twaalf namen, die aldus zouden moeten laten zien hoe het geloof zich overal manifesteert in de vestiging van de goddelijke regering, die natuurlijk zelf overal onderworpen is; terwijl het vierde slechts een grenslijn is.

De eerste begint ook met een grenslijn, die van Moab is; waar Aroer (letterlijk 'blootgelegd') op betekenisvolle wijze de aanvaarding van de goddelijke inschatting van elk louter menselijk vertrouwen laat zien. Dit is enerzijds duidelijk het geheim van de onafhankelijkheid van het geloof. Dan hebben we een naamloze 'stad aan de beek', die in zo'n verband kan spreken van drukke activiteit die onbekend is voor de mens; terwijl het hoogland bij Medeba ('stille wateren'), met de wateren die verbonden zijn met beide vorige plaatsen, laat zien hoe door de kracht en het onderhoud van de Geest alleen alle individualiteit wordt gehandhaafd. Goede en noodzakelijke lessen, en zijn vandaag meer dan nodig.

Het tweede deel heeft maar één naam, hoewel met veel impliciete relaties; en terwijl het de afhankelijkheid van het geloof laat zien, stempelt het dit als Hesbon, 'rede'. Dit is het inderdaad, en geen goedgelovigheid, - geen blindheid, hoewel het soms en in zekere zin, zoals bij Abraham, niet weet waar het heen gaat. Maar ongeloof weet het nooit echt, - weet het minst waar het het duidelijkst ziet; terwijl geloof zelfs in het donker ziet - God op zijn minst ziet, en rust: wandelt niet in ijdele schijn, maar in de waarheid.

Het derde deel heeft twaalf namen, zoals al gezegd, een getal dat gemakkelijk en mooi spreekt, hoewel sommige details onduidelijk kunnen zijn. 12 is 3×4 , zoals we goed weten; en de vier delen kunnen aangeven, (1) dat het koninkrijk boven alles staat; (2) nog steeds in conflict is; (3) de vrucht die eruit voortvloeit; (4) de universaliteit ervan. Waaraan, als een vijfde deel - hoewel slechts een appendix bij de rest - een deuteronomisch verslag is toegevoegd van hoe dit

land het hunne was geworden door de omverwerping van Sihon en Midian, en ook van Bileam.

(1) Dibon, ‘voldoende kennis’ of ‘onderscheidingsvermogen’, toont eerst aan dat het koninkrijk van God in de ziel door de waarheid is. Dit is inderdaad zijn volledige en morele suprematie. Alle dwaling verdwijnt. Bamoth-Baäl, de ‘hoogten’ waarop mensen hun afgoden aanbidden, vallen aldus in de handen van het geloof; zoals Beth-Baäl-Meon, het ‘huis van de Baäl van de woning’, de verblijfplaats van afgoderij in het huis en het hart.

(2) Maar het koninkrijk wordt nog alleen door geloof erkend, en is dus in conflict in de wereld. Jahzah, ‘vertreden’, Israëls slagveld met Sihon, impliceert andere velden die door de voeten van strijders worden betreden; terwijl Kedemoth spreekt van ‘het confronteren’ van legers. Mephaath, ‘stralend’, kan insinueren wat in de ogen van de Heer de glans is van deze ‘goede strijd van geloof’.

(3) Er is ook vrucht: Kirjathaim, ‘dubbele stad’, kan de concentratie van energie en de vereniging van verschillende capaciteiten impliceren, - dat samenvoegen in één dat van nature voortkomt uit de oefening en tuchtiging van oorlog. Sibmah, als we het met sommigen vertalen met ‘geur’, kan spreken van die verspreiding van zoetheid, de onbewuste bediening aan anderen van dat wat de vrucht is van persoonlijk karakter. En Zereth-shahar, de ‘helderheid van de dageraad’, zoals gezien vanaf de ‘berg in de vallei’, geeft de verwachting van de hoge plaats waar de lage u kan brengen, van die zekere komende dag die voor ons al verguldt, godzijdank, de wolken van de nacht.

(4) Beth-peor is, wat betreft de betekenis ervan, twijfelachtig. Pisga moet spreken van het geloofs 'overzicht' van de toekomstige erfenis; Beth-jeshimoth, het 'huis van de woestenijen', van voorziening voor de woestijn. Deze samen impliceren Gods soevereiniteit over de toekomst en het heden. Voltooit Beth-peor dit door Hem soeverein te laten zien over datgene wat ons in het verleden gevangen heeft gehouden? Dit moeten we als slechts een vraag laten; zeker, echter, -

(5) Het verhaal van de overwinningen waarmee zij het land in bezit hadden gekregen, past helemaal bij zo'n gedachte.

Ten slotte is de Jordaan duidelijk, in één opzicht, de grens van het geloof. In de vreugde daarbuiten zullen we 'van aangezicht tot aangezicht' zijn.

(b) Gad ligt naast Ruben: Gad, het type van geestelijke groei, en ook van een militante conditie. Beide dingen zijn vervat in Lea's uitroep: 'Een troep komt'.³ Geestelijke groei kan nauwelijks zonder conflict in een wereld als deze; en de mannen van Gad vinden we in Davids tijd eminent als krijgers (1 Kron. 12:8-14).

Gad deelt met Ruben het land van Sihon; en hun bezittingen lijken op het eerste gezicht vreemd vermengd. Gad bouwt Dibon, hoewel het aan Ruben toebehoort; en hoewel Ruben bouwt en Hesbon toegewezen krijgt, vinden we het later toch aan de Levieten gegeven als een stad van Gad (Joz. 21:39). Het lag op de grenslijn en zou gemakkelijk aan beide kunnen toebehoren; maar in deze verwevenheid van Ruben en Gad, vinden we niet hoe onafscheidelijk 'toename' is van geloof; en hoe, als geloof de rede opbouwt, het groei

---

3 Wat deze lezing van de passage opnieuw bevestigt. (Gen. 30:11)

en militante energie zal vergen om het vast te houden? En zo bouwt Gad ook voor Ruben Dibon ('voldoende kennis'), want zo geeft Petrus de verbinding - 'Voeg aan uw geloof deugd (moed) toe, en aan deugd kennis'.

Het is ook passend dat 'alle steden van Gilead' (de 'hoop van getuigenis')⁴ aan Gad zouden toebehoren; en de helft van Ammon (zie Deut. 2 aantekeningen), in het aangezicht waarvan zij een ander Aroër bouwen. Ook dat zij Mahanaim zouden hebben met zijn gedenkteken uit Jakobs geschiedenis. Zou men meer kunnen zeggen over Gad! maar wat betreft wat er zou moeten worden bezeten, hoeveel blijft er over!

(c) We kunnen dan overgaan tot Manasse: en hier is het zo buitengewoon geschikt dat Manasse, degene die 'vergeetachtig' is van de dingen die achter hem liggen, en van Manasse alleen de kinderen van Machir, 'hij die zich herinnert' (natuurlijk, datgene waar hij naar opjaagt), het koninkrijk van Og in Basan in hun handen zou krijgen! Want de dingen van de wereld kunnen alleen op de juiste manier worden gebruikt door hem die naar een ander opjaagt; en dit is de enige van de stammen die aan de oostkant van de Jordaan wordt gevonden die in feite aan beide kanten van de rivier erft. Is het niet hieraan dat we worden herinnerd in dat vreemde begin van het

4 Ergens anders (Num. 26:29, n) heb ik, met de meesten, Gesenius' suggestie van 'hard, rotsachtig' geaccepteerd; maar Fay, zelfs al verwerpt ze het niet helemaal, dringt er bij een aantal teksten tegenaan (Num. 32:1; Jer. 8:22; Jer. 46:11; Jer. 50:19; Hoogl. 4:1; 6:4). Jakobs geschiedenis beheerst zozeer de scènes van zijn bewogen leven, dat de verbinding van Galeed met Gilead zichzelf sterk aanbeveelt. 'Alle steden van Gilead' zijn hier alle steden die tot het koninkrijk van Sihon behoorden. }

tweede gedeelte, zo verbonden met het eerste: ‘Met hem ontvingen de Rubenieten en de Gadieten hun erfenis’, waar ‘met hem’ staat voor Manasse, aan wie Jozua met de andere negen stammen net is bevolen het land ten westen van de Jordaan te verdelen?

Ruben en Gad staan aan de oostkant, maar toch bij Manasse, die zowel oostelijk als westelijk is. De eenheid van de stam wordt ‘aldus benadrukt, ondanks dit: en zo nadert Manasse inderdaad de uiteindelijke verdeling in de nog komende dag, wanneer elke stam zijn erfenis aan beide zijden ontvangt, waarbij de grenslijnen oost-west over de rivier lopen. Wat Manasse’s persoonlijke falen in dit alles dan ook is, het lijkt duidelijk dat we het hier niet moeten beschouwen, maar in hem de competentie moeten zien om de wereld te gebruiken alsof hij het hart in de hemel heeft.

Onder Machirs zonen vinden we Jair actief in de verovering van het land. Hij is, volgens zijn naam, de ‘verlichter,’ en de introductie van licht is de manier om Satans koninkrijk van duisternis te overwinnen. Leven komt in de ziel met licht, als het echt licht is: dus de steden die Jair verovert noemt hij de ‘ levens (havvoth) van Jair’. Mensen noemen Ogs luxe en zelfgenoegzaamheid ‘leven,’ maar Jair laat ons zien wat echt leven is.

Machir deelt Gilead met Gad; en dit behoeft geen verdere interpretatie. De les van Manasse hier is net zo eenvoudig te lezen als het goed is om te leren en te oefenen. Alleen in de praktijk kan het echt geleerd worden. De herinnering aan Levi’s gedeelte sluit dit gedeelte passend af. Ruben, Gad, Manasse, Levi, - allen behoren tot ons.

Let op hoe de geestelijke betekenis in deze drie stammen met elkaar verbonden is; hoe de ene zich op natuurlijke wijze uit de andere ontwikkelt; hoe we werkelijk de hele tijd aan de aardse kant van de dingen staan. Hoe meer er naar wordt gezocht, hoe meer het zal blijken hoe consistent en harmonieus het geheel hiervan is.

3. We steken nu de rivier over en komen bij de erfenis van Juda, zoals het lijkt, het eerste bezit aan de westkant en verreweg het grootste bezit. De Geest van God markeert het duidelijk voor ons met bijzondere zorg, en wanneer we de prominente plaats van Juda in de nageschiedenis en de geestelijke betekenis (twee dingen die nauwer met elkaar verbonden zijn dan men zich gewoonlijk voorstelt) beschouwen, zijn we niet verlegen om dit te begrijpen. De geest van lof moet voorrang hebben boven alles in het land van de erfenis van het volk van God, en zal ons bovenal in het bezit stellen van onze erfenis daar.

(1) De eerste paar verzen hier benadrukken het feit dat de erfenis geheel door loting werd gegeven door de handen van Eleazar en Jozua, en de hoofden van het volk; en dat bij de verdeling de twee stammen van Jozef het gebrek aan grondgebied voor de stam van Levi compenseerden. We hebben dan een zeer belangrijke les die Kaleb, de oprechte, naar voren wordt gebracht om het ons te geven.

De man van vijftachtig verschijnt met de kinderen van Juda voor Jozua in Gilgal, om de erfenis op te eisen die hem vijfenveertig jaar eerder was beloofd. Behalve Jozua is zijn hele generatie voorbijgegaan, maar hij blijft, en met alle kracht van die vroegere tijd. De Enakim die hij in Hebron zag, bleven daar nog; en zij moeten door hem onderworpen worden, als hij de belofte wil ontvangen; maar hij

verlangt een niet minder moeilijke taak; en zijn geloof is net zo sterk als zijn lichaam. Er zijn niet veel woorden nodig om de les in dit geval te benadrukken. We zien meteen hoe geestelijke kracht wordt bestendig; en dat het ons duidelijk wordt gemaakt hoe het ons beloofde deel moet worden aangegrepen en genoten.

Kaleb is hier, zoals eerder, de Keneziet, en er is elders een Kenaz waarvan gezegd wordt dat hij zijn broer is. We zullen op deze plaats de moeilijkheden van zijn geslachten niet bespreken; maar wat betekent de naam? Ten minste zo goed als iets dat gegeven wordt, en volledig in de gedachtegang van Kalebs geschiedenis, zou 'ontvanger van kracht' zijn; en op deze manier zou Othniël, van wie we in het volgende hoofdstuk en in Richteren horen, de passende zoon van Kenaz zijn.

(2) De grenzen van de stam Juda worden vervolgens afgebakend. Het ligt het meest zuidelijk van alle stammen, begrensd in het zuiden door het land Edom en de woestijn van Zin; in het oosten door het zout, of de dode zee; in het westen door de grote zee, of de Middellandse Zee; en alleen in het noorden door Israëlitisch gebied. Zo heeft Juda, verheven op haar heuvels, een zeer gevarieerd uitzicht. Ook binnenin is ze verdeeld in het zuidelijke land, waar een groot aantal van haar steden lag, het laagland, of shefelah, (waartoe de Filistijnse vlakte behoorde), het heuvelland en de woestijn.

Hoe goed is het om zo te beseffen dat men buiten de wereld van de natuurlijke mens, de woestijntoestand, het vreselijke meer van het oordeel, de zee van onstabieleit en nood, niet minder dan het gezegende deel van het volk van God, kan staan en lof kan brengen in het zicht van allen! Terwijl ook de meest uiteenlopende omstandigheden die

onzelf treffen, niet alleen aanleiding kunnen geven tot tevredenheid, maar ook tot aanbidding! En het is alleen in een geest van lof dat we dit alles op de juiste manier kunnen bekijken. Juda spreekt over dat soort lofprijzing dat ‘belijdenis’ wordt genoemd.

Het is natuurlijk de belijdenis van God die ermee bedoeld wordt; en wanneer wij Hem als verlost kennen, dan hebben wij, wetende dat alle dingen in Zijn handen zijn, zelfs waar wij niets meer weten en het mysterie van Zijn beschikkingen niet kunnen doorgronden, de volste zekerheid die ons gegeven kan worden dat alles goed is. Egypte, de verlossing van de Rode Zee, de woestijn, met zijn wonderen van zorg en zijn heilige lessen, liggen allemaal ten zuiden van Juda: Juda ligt voor hen allemaal, en hoe kan iemand in deze richting kijken, vanuit het land dat overvloedt van melk en honing waarheen wij zijn gebracht, zonder de belijdenis te aanbidden?

Geen wonder dus, als Juda de leiding neemt en de ‘wetgever’ is (Ps. 108:8). In de harten van Zijn aanbiddende volk zal God oppermachtig zijn; de geest van lofprijzing regeert het hart en regeert het leven voor God. Hier is de citadel, die, als deze wordt overgegeven, alles wordt opgegeven: wanneer Juda in gevangenschap gaat, is het nationale leven verdwenen.

(a) De zuidelijke grens komt natuurlijk eerst. Het zou betekenis voor ons moeten hebben: kunnen we proberen het geestelijk te verklaren? Critici van een bepaald soort zullen waarschijnlijk het hardst lachen, maar we zijn al lang hopeloos onder hun veroordeling terechtgekomen, en de wens om te laten zien dat elk deel van het Woord van God nuttig is voor opbouw is aantrekkelijker dan hun

veroordeling alarmerend is. Als we fouten zouden maken, laten degenen die er geen hebben gemaakt hun stenen werpen.

Over de grens liggen Edom, de woestijn van het zwerven, en, op grotere afstand, Egypte. Edom en Egypte zijn verwant als typen van de natuurlijke wereld, - in de ene wilder; in de andere gecultiveerd; maar beide gelijk in onafhankelijkheid van God. De woestijn toont het ongeloof van het volk van God dat hen terugbrengt naar dezelfde toestand van onafhankelijkheid door af te wijken van de levende God. De grenslijn van Israël kan ons daarom goed laten zien hoe God Zijn volk van deze zonde zou scheiden.

In feite zullen we hier lessen van dit soort vinden, en in een bepaald verband met elkaar en de voortgang van het denken, zoals een op deze manier getrokken lijn zou kunnen suggereren. De eerste drie plaatsen hier lijken ons de zonde van onafhankelijkheid te geven zoals die op zichzelf wordt bekeken; de volgende twee, de goddelijke hulp ertegen; de drie volgende, hulp van meer interne soort; de vierde, en laatste, de getuige van de natuur; en deze verdeling zou een echte numerieke zijn. De grens overal is niets anders dan een luchtlijn, die daarom intelligentie vereist om te onderscheiden, en gehoorzaamheid om te handhaven.

Van de eerste drie is de eerste de zoute zee; en meetbaar weten we al wat dit betekent. Het is de vreselijke gelijkenis van de put van ellende, waarin de rivier van de dood onophoudelijk stroomt zonder overstroming of ontsnapping. Het bemest niets, maar verblijft onder de vloek van onvruchtbaarheid, wat slechts de bestendiging is van wat in de aard van de zonde is. De eerste wet ervan, die we het meest natuurlijk kunnen zien in deze glimp van een uiteinde ervan (want

we zien het niet allemaal), is precies deze volslagen onvruchtbaarheid die zijn wateren, waar ze ook zijn, produceren. Dit is slechts een eerste gedachte, en inderdaad een negatieve; en toch is onvruchtbaarheid in Gods schepping, waarin alles ooit goed werd gemaakt, en voor het goede, op zichzelf een vreselijk verwijt en een smet.

Maar we hebben een verdere ontwikkeling bij Maaleh-Akrabbim, de ‘opstijging van de schorpioenen’. De engel van de schorpioen zit in zijn staart, en dit is de weg van de zonde, die zijn ‘genoegens voor een tijd’ kan hebben, maar, zoals de betoverde wijnbeker, ‘ten slotte bijt hij als een slang en steekt als een adder’ (Spr. 23:32). Zonde - onafhankelijkheid van God, - is niet alleen onvruchtbaar: het heeft vergif in zijn ingewanden, en de dood als zijn einde.

Ten derde hebben we Zin, een ‘doorn’; en een doorn is de natuurlijke vloek: ‘ook doornen en distels zal hij u voortbrengen’. De plaag van het goddelijk oordeel verblijft aldus op de zondaar; en in dit drievoudige beeld is dit het laatste kenmerk: zonde is in haar aard datgene wat goddelijke toorn oproept en onder haar verblijft. Dit is geen willekeurig iets, maar moet het zijn, tenzij er verlossing is; en dit verklaart de kreet van de tweeëntwintigste psalm.

Gods volk is verlost; maar Hij moet nog steeds Zijn heiligheid tonen in Zijn omgang met hen; en hieraan kan Kades-Barnea, het ‘heiligdom van de zwerver,’ ons nu goed herinneren. God had Zijn toevluchtsoord voor Zijn volk in de woestijn, maar het was een ‘heiligdom,’ een heilige toevlucht, en zij waren vanwege hun zonden ‘zwerfers’. Door het tot een stad van Israël te maken, gebood Hij hen om zowel de genade als de heiligheid hiervan mee naar huis te nemen in hun harten.

Hetzron, 'omheining', kan een ander soort zorg tonen, de haag rond Zijn volk waar alleen datgene doorheen kan komen wat zegen voor hen zal bewerken. God beschermt hen aldus tegen wat door hun zwakheid te veel voor hen zou zijn. Dit is een voortdurende genade, waaraan we herinnerd moeten worden, omdat we ons er noodzakelijkerwijs zo weinig van bewust zijn. 'Hij zal niet toelaten dat wij verzocht worden boven ons vermogen; maar zal met de verzoeking ook een uitweg maken, zodat wij haar kunnen doorstaan'.

We komen nu tot wat spreekt van dieper en meer innerlijk werk. Ten eerste, Addar, wat 'heerlijkheid', 'eer' of anders 'een mooi gewaad' betekent; zoals de witte 'klederen' die degenen in Sardis niet hadden verontreinigd (Openb. 3:4). Deze spreken natuurlijk over praktische rechtvaardigheid: onze rechtvaardigheid in Christus is geheel voorbij zelfs de gedachte van verontreiniging. De suggestie van zo'n gewaad past volledig in de gedachtegang op deze plaats en kan heel goed worden aanvaard als wat hier is. Een gewaad om onbevlekt te houden is een goed argument tegen de verleiding van de zonde.

Vervolgens hebben we Karkaah, een woord dat wordt gebruikt voor 'plaveisel', maar dat is samengesteld uit twee woorden die samen 'uitbreiding van wat samengevoegd is' betekenen. We hoeven dus niet te denken aan een plaveisel: de les kan liggen in de wederzijdse hulp die wordt verleend door degenen die afzonderlijk zwak zijn, wat inderdaad Gods manier is om Zijn volk te laten beseffen dat ze elkaar nodig hebben, en om hen te trainen in nederigheid: ongetwijfeld een barrière tegen onafhankelijkheid.

En zo is de laatste van de steden hier Azmon, 'sterk'; want God heeft kracht voor Zijn volk, te vinden in het heiligdom, maar op de weg

van nederigheid en afhankelijkheid, zodat we het bereiken via de weg van Karkaah, zoals we hebben gezegd. De waarheid is hier in de meest passende volgorde, en om het zo te nemen geeft het kracht en schoonheid.

Ten slotte wordt de stroom van Egypte de grens naar de zee, waar we in dit verband niet zo veel belang bij hebben om te beslissen of het de Wady el Arish is die bedoeld wordt, zoals algemeen wordt aangenomen, of liever, zoals Poole beweert, de Pelusiac-tak van de Nijl. Dat in de belofte aan Abraham de grens van Israël de Nijl is, is geen juiste vraag; maar daar is de Eufraat de grens aan het andere einde. In de verdeling hier is er nog geen bezit van zo'n breed gebied, en de grens lijkt op alle vlakken tekort te schieten. Maar er is al genoeg gezegd over dit onderwerp.

In ieder geval zou de 'stroom van Egypte' ons nog steeds de gedachte van die bediening van natuurlijke zegeningen doen denken, die, hoewel ze voor natuurlijke mensen zo vanzelfsprekend lijken, voor iedereen die door het geloof tot de juiste rede is hersteld, overvloedig getuigenis hebben van de hand waaruit ze komen, en dus tegen onafhankelijkheid. Dit zou ook een vierde verdeling van deze grenslijn vormen, strikt volgens numerieke symboliek. Zo is het voltooid.

(b) De oostelijke grens was de zoutzee in zijn gehele lengte tot aan de monding van de Jordaan. Het oosten heeft zijn twee geestelijke aspecten, laten we dat niet vergeten, want er zijn twee woorden die het in het Hebreeuws uitdrukken. Het was de plaats van zonsopgang, op deze manier van hoop, hoewel het ver weg kon zijn. In de tweede betekenis was het datgene waarmee men onmiddellijk geconfronteerd werd, en gewoonlijk kwaad. De zee van zout, of dode zee, suggereert

natuurlijk de laatste van deze gedachten. Van daaruit steeg Juda's bezit snel en in verhevenheid totdat Jeruzalem 3500 voet boven het oppervlak uittorende; hoe anders dan de lange helling van het land naar de westelijke zee, eindigend in de brede tarwevlakten van Filistea!

Ook de zoute zee, hoe slecht ook in suggestie, is slechts een 'meer'. Je kunt eroverheen kijken naar de heuvels erachter: het is niet eindeloos. En zo lezen we ook aan het eind over een 'meer' van vuur en zwavel; geen zee, waarvan de kust uit het zicht is, maar gedefinieerd en begrensd, godzijldank! en zelfs nauw in zijn grenzen, hoewel op zichzelf verschrikkelijk, zoals het bedoeld is.

Hier is geen vuur, zelfs geen vulkaanmond; maar er is verstikkende hitte en de geur van zwavel, die er overvloedig in is. Alle levende wezens die de Jordaan erin brengt, sterven; maar er is geen adem van ziekte uit zijn diepblauwe wateren! Zo is dit type van het vreselijke oordeel van de zonde, waartussen en Israëls gezegende deel helemaal geen middenweg is. De oevers van het land Juda liggen er helemaal langs, en de huizen van 'lof' rijzen op in het volle zicht van het meer van het oordeel. Er zal, en Godzijldank, er hoeft geen vergetelheid te zijn in de hemel: onze lof hier is ook gegrond op kennis, en het volle licht van de eeuwigheid zal het slechts vervolmaken.

Aldus begrenst de zoute zee inderdaad Juda's bezittingen; maar bewaakt ze, en dringt ze niet binnen; zoals vanaf het kruis, van Iemand die door God verlaten was, de getuigende stem was: 'Maar Gij zijt heilig, Gij die de lofzangen van Israël bewoont'. En hoe zouden zij niet prijzen die als vrucht van dat werk gered en nabij God gebracht worden? Hoe kan het zicht op het oordeel van de zonde iets anders

doen dan in de ziel de opvatting van de zaligheid verdiepen: 'Gij zijt geslacht, en hebt ons voor God gekocht door Uw bloed!'

De grens aan de tweede kant is er een van strikte scheiding - van redding: het is nu geen luchtvaartmaatschappij meer.

(c) De grens van Juda aan de noordkant is Israëlitisch, het enige deel dat dat is. Waardoor moet het dan worden gezien als werkelijk scheidend? Of wat is de betekenis van de grenslijn hier? Als derde grens kunnen we het, denk ik, karakteriseren als een van manifestatie, die duidelijker naar voren brengt wat tot de eredienst zelf behoort, zijn plaats en kracht in verband met waar de andere stammen geestelijk voor staan.

Van deze andere stammen krijgen alleen Efraïm en Manasse op dit moment hun deel. De grens van Juda raakt die van Efraïm nooit; maar er is nog niets tussen hen dan niet-toegeëigd land. Daarom lijkt het erop dat deze grens van Juda nog steeds betrekking heeft op Efraïm, en dit zal door nader onderzoek worden bevestigd.

We hebben al gezien dat de twee stammen van Jozef met elkaar verbonden zijn in hun geestelijke betekenis, zoals verwacht had kunnen worden. 'Efraïm' spreekt van 'vruchtbaarheid'; 'Manasse' van de energie die naar het doel toe dringt, 'vergetend' wat achter is; een geest die niet ascetisch is, hoewel het zo zou kunnen lijken, maar verwervend, en die de geest is die vruchtbaar maakt. Zo zijn de twee stammen één.

Juda en Jozef nemen bezit van hun percelen met een duidelijke prioriteit van alle anderen ten westen van de Jordaan, en moeten dus in zekere zin worden beschouwd als het verdelen van het land tussen

hen. Later verdeelden ze als het ware het land (helaas! in tegenstelling tot elkaar) als hoofden van de respectievelijke koninkrijken van Juda en Israël, waarvan het laatste vaak wordt aangeduid als 'Efraïm'. Met betrekking tot elkaar vertegenwoordigen ze in feite typisch twee sferen van het geestelijke leven, absoluut noodzakelijk voor elkaar en voor het behoud hiervan, en die toch vreemde neigingen hebben om zich van elkaar te scheiden.

Dit zijn natuurlijk de objectieve en subjectieve sferen, van geloof en praktijk, van vroomheid naar God en naar de mens; hoewel geen van deze termen volledig onderscheidt wat God nooit zou hebben gescheiden, en wat nooit kan, zonder de vernietiging van beide; zoals Israëls verdeelde koninkrijk haar ondergang was.

Juda en Efraïm bestrijken de gehele breedte van het gebied, van de Jordaan tot aan de zee; maar op geen enkel punt raken ze elkaar. Tussen hen worden later twee stammen geplaatst, die aan weerszijden - richting de Jordaan en richting de zee - de kloof opvullen en de gescheiden landen met elkaar verbinden. Als we naar ze kijken, zullen we ontdekken hoe waarlijk ze bedoeld zijn om houvast te zijn aan beide kanten, en hoe prachtig ze in hun geestelijke betekenis de tussenruimte opvullen.

Benjamin komt als eerste van deze, en vult de Jordaanzijde. De grondbetekenis hier hebben we in de eerste opmerking in het boek Genesis (Gen. 35, zie vol. ip 99, n). 'Benjamin' is 'Christus in ons', het 'ik, maar niet ik' van de apostel (Gal. 2:20), de werkelijke kracht voor een wandeling op aarde. 'Niet ik, maar Christus leeft in mij;' wat, laten we opmerken, niet hetzelfde is als 'Christus is mijn leven;' en ook niet 'Voor mij is leven Christus;' hoewel meer verwant aan

het laatste dan aan het eerste. Maar het ene is het doel, terwijl het andere die realisatie van geloof is waarvan het afhankelijk is.

‘Christus is voor mij gekruisigd’, zegt hij; ‘het was mijn dood, hoewel Hij die droeg: ik ben dan met Christus gekruisigd; toch leef ik, leef ik werkelijk nu: de dood is achter mij, niet voor mij; ik leef na mijn dood’. Dan laat hij het praktische effect hiervan zien: ‘Ik leef omdat Christus leeft; ik leef voor God in Hem; God ziet mij niet meer dan in identificatie met de Zoon van Zijn liefde, die in Zijn aanwezigheid voor mij verschijnt. Ik kijk ook waar God kijkt; ik zie wat God ziet: het is niet meer ikzelf dat ik zie; ik heb mijzelf verloren in mijn wonderlijke Vertegenwoordiger, en zelfs terwijl ik hier beneden leef, is het Christus die in mij leeft: ik heb mijzelf voor Hem verruild’.

Nu, als dit is wat Benjamin bedoelt, vult hij zeker op een bewonderenswaardige manier de kloof tussen Juda en Efraïm. Dit is, als het ware, het objectieve in het subjectieve: het is wat voor de ogen is, bewerkt tot praktisch leven. Het is het aanbidde hart dat door het lichaam van de aanbidder pulseert.

Maar Benjamin vult hier toch niet alle ruimte. Westwaarts, richting de grote zee, vinden we een andere stam, die in betekenis heel anders is dan Benjamin. Het is Dan, de laatste van allemaal die zijn plaats vindt, en misschien wel de meest onbevredigende van allemaal in zijn nageschiedenis. Maar het falen heeft niets te maken met wat hij vertegenwoordigt; en Benjamins geschiedenis is ook een trieste. Vaak lijken de meest gezegende waarheden die te zijn die de minste invloed op ons hebben. Dan in de woestijn is leider van een van de vier kampen daar, en, zoals we hebben gezien, hoewel de zoon van

een dienstmaagd, vertegenwoordigt hij 'heerschappij'; wat in feite dienstbaarheid is, waar het volgens God is.

Maar heerschappij, om op de juiste wijze te worden uitgeoefend, moet ook eerst heerschappij over zichzelf zijn, - zelfoordeel; en Dan's naam, weten we, betekent 'rechter'. Oordeel, wat onderscheidingsvermogen impliceert, is het deel van de heerser. Zelfoordeel begint voor de Christen met het begripen van het kruis, wat Gods beoordeling van de mens is, de meest plechtige, omdat niet die van een vijand, maar van Iemand die ons zo liefhad dat Hij voor ons in Christus het oordeel droeg dat Hij had uitgesproken.

We zijn dus zover gekomen, naar Benjamin, met wiens grondgebied grenst aan Dan's in het midden van het land. Maar Dan geeft alleen de negatieve kant van Benjamin, niet de positieve kant. Het is het oordeel van zichzelf dat hij benadrukt, dat enerzijds aansluit bij de 'aanbidding' van Juda, - elke geest die de minst geleerde van God weet hoe, - en anderzijds aansluit bij Efraïms 'vruchtbaarheid' als begrijpelijk.

De kloof wordt dus op de meest volmaakte manier opgevuld; en dit zou ons veel moeten helpen bij de studie van de grenslijnen, die we in het geval van Juda's eerste deel duidelijk eerder Efraïm in het oog zien dan Benjamin, zoals al gezegd. Wat dit laat zien is de manier waarop plaatsen in Benjamin zelf worden gebruikt om de lijn te markeren, zoals Beth-hoglah, en Beth-arabah, en Jebusi, of Jeruzalem. Aan het westelijke uiteinde van de grenslijn worden soortgelijke plaatsen genoemd die later tot Dan behoorden.

De beschrijving verdeelt de grens in twee delen, waarvan het eerste, opstijgend vanaf de monding van de Jordaan, eindigt bij Enrogel, net buiten Jeruzalem. Het tweede deel loopt van Enrogel naar de zee. Het eerste deel, in overeenstemming met het feit dat het zo is, toont de prioriteit van Juda boven Efraïm, - geen vruchtbaarheid is mogelijk totdat God zijn juiste plaats inneemt bij de ziel, - totdat deze aanbidt.

In dit eerste deel zijn er opnieuw vijf afdelingen, aangegeven door de herhaling van 'de grens', alsof het opnieuw begon. Het zal ook gezien worden dat de tweede hiervan Beth-hoglah en Beth-Arabah bevat, terwijl de vijfde spreekt over Enshemesh en Enrogel.

(1)⁵ We worden allereerst verwezen naar het beginpunt van de grens: 'En de grens van de noordzijde was van de baai van de zee aan het einde van de Jordaan'. 'Van het oordeel waarin de dood brengt' is duidelijk de typische betekenis. Aanbidding begint met de erkenning van onze natuurlijke verloren toestand, zonder welke we de lof van een engel zouden kunnen hebben, maar niet die van een heilige. Dat wat hier begint is het lied van genade, van iemand die een 'brandhout is dat uit het vuur is geplukt', als het ware het vuur dat al is ontstoken, het oordeel dat al begint te werken: een 'baai van de zee' die, zo mag men veronderstellen, is als de voorkamer van de hel. Alleen almachtige kracht en soevereine genade konden hier werken, en zo begint het lied.

---

5 Deze indelingen zijn te klein om in de tekst vermeld te worden; ze zijn echter genummerd om de aandacht te vestigen op hun numerieke structuur.

(2) Vervolgens hebben we de weg van verlossing: ‘En de grens ging omhoog naar Beth-hoglah, en ging van het noorden naar Beth-arabah’. De plaatsen liggen beide in Benjamin, zoals eerder gezegd. Beth-hoglah wordt door Simonis, uit het Syrisch en Arabisch, geïnterpreteerd als ‘huis van de patrijs;’ waarvoor de laatste Young ‘ekster’ geeft. Geen van beide betekenissen sluit aan bij de Schrift of levert een begrijpelijke betekenis op die men kan zien.

Als Hebreeuws, Hoglah als twee woorden nemend, waarbij de eerste letter van de tweede wordt weggelaten omdat deze identiek is met de laatste letter van de eerste, zou het ‘het geopenbaarde offer’ kunnen betekenen, waarbij hag ofwel een feest is of het offer van het feest. Het ‘ huis van het geopenbaarde offer’ zou speciaal passend zijn met betrekking tot het Pascha.

De andere naam hier, Beth-arabah, is ongetwijfeld ‘het huis van de woestijn;’ en pascha en woestijn zouden ons in dit verband herinneren aan die liefde en zorg die Israël van het oordeel in Egypte had verlost en hen op hun reis naar het land had beschermd. Voor ons spreken de typen gemakkelijk en behoeven geen uitleg. Een redding tot het uiterste, of verlossing en behoud door het Lam van het offer, passen goed bij de numerieke plaats.

(3) Wijding volgt: zoals we hoofdstukken uit Exodus in het vorige gedeelte hebben gehad, zo hebben we nu, even in volgorde, een uit Leviticus: ‘En de grens liep op tot de steen van Bohan, de zoon van Ruben’. Bohan betekent ‘duim’; en we hebben nergens anders een spoor van het ding of van de man waarnaar hier wordt verwezen. Welk voordeel kunnen we vinden als we niet de vrijheid hebben om de naam te interpreteren?

Als we de naam hebben, hoe moeten we die dan toepassen? De manier om dit te leren, zou je kunnen veronderstellen, zou zijn om te kijken wat we in de Schrift kunnen vinden in verband met de duim'. De zoektocht hoeft niet lang te duren. Met uitzondering van het verhaal van Adonibezek in het volgende boek, worden de enige Schriftverwijzingen naar de duim gevonden in verband met de wijding van de priesters en de reiniging van de melaatse in Lev. 8 en 14.⁶ Hebben we hier dan niet een duidelijke aanduiding van wat dit ons zou herinneren? De duimen van de priesters of van de melaatse die werden aangeraakt met het bloed van het offer, en vervolgens met olie op het bloed, waren tekenen van wijding, op deze dubbele manier, aan de dienst van God. (Notities, deel i, pp. 310, 330)

De steen van Bohan was natuurlijk een gedenkzuil zoals die van Jakob in Bethel, en, net als bij hem, een getuige van een goddelijk, niet menselijk, werk: tot op heden hebben we geen verslag van een mens of menselijk werk dat op deze manier werd herdacht. Zo'n getuige van God zou goed passen bij een gewijde hand, en die van een Rubeniet, die spreekt over de wil die aan Hem kleeft. Een steen zou bedoeld zijn om te blijven; en zo zou de steen van Bohan heel duidelijk het gedenkteken zijn van toewijding aan God.

Elk kind van God is tegelijkertijd een 'heilige' - geheiligd door het werk van Christus en door de Geest die in hem woont. Hij hoeft dit alleen maar in herinnering te dragen. Wij zijn apart gezet voor God, niet door een vrijwillige betrokkenheid van onszelf, maar door de

---

6 Voorgescreven in Ex. 29:20, wat betreft de priesters, maar alleen uitgevoerd in Lev. 8.

toewijding van een Ander aan de dood voor ons. Wij zijn gekocht met een prijs en behoren toe aan Hem die de losprijs heeft betaald.

(4) We hebben nu wat moeilijker is: 'En de grens liep omhoog naar Debir vanuit de vallei van Achor, en boog noordwaarts naar Gilgal, dat tegenover de opgang van Adummim ligt, die aan de zuidkant van de waterloop ligt'. Hier zijn twee dingen, hoewel verbonden: ten eerste, de opgang naar Debir vanuit de vallei van Achor. Beide woorden zijn we bekend mee, hoewel Debir niet de stad is met die naam die we eerder hebben gehad; het heeft echter dezelfde betekenis (hetzij 'spreker' of 'orakel'), terwijl Achor de vallei is die 'verontrustend' wordt genoemd, van de straf van Achan.

Dit deel lijkt daarom eenvoudig, dat terwijl we hier in de wereld de moeilijkheden moeten ontmoeten die de vrucht van zonde zijn, er toch een manier is om toegang te krijgen (wat dus ook een opgang eruit is) tot die orakelstem die (zoals in het geval van Action) de betekenis van het geheel geeft. Het nummer van dit gedeelte dat dit regelt, laat zien waar de nadruk op moet worden gelegd en dat het 'orakel' verwijst naar het 'verontrustende'. Ook de geschiedenis bevestigt dit.

Het tweede deel rondt nu de les af: de grens draait naar Gilgal, maar bereikt het niet, want de woorden lijken aan te geven dat Gilgal aan de noordkant van de waterloop ligt, tegenover de weg waarlangs de grens omhoog gaat, die aan de zuidkant ligt. En dit hebben de moderne onderzoeken de neiging vast te stellen.

Gilgal is het 'wegrollen' van het verwijt van Egypte, - dat wil zeggen, van de slavernij daar - slavernij aan de zonde, en hierheen keert

de weg van Debir. Het orakel dat verlicht over de oorzaak van de problemen wijst ons op de bevrijding ervan die al is bereikt, en die we niet opnieuw hoeven te bereiken, maar alleen om eraan herinnerd te worden; terwijl onze weg aan de zuidkant ligt - de zonnige? - kant van de waterloop (de stroom van levend water) omhoog langs de beklimming van Adummim (de 'kalmeeerden'), - omhoog, altijd omhoog, verfrist en uitgerust, richting het einde dat nabij is.

(5) Want nu bereiken we de eerste halteplaats, en we kunnen er zeker van zijn dat er daar overvloedig verfrissing is. Zo is het: we eindigen nu met twee bronnen, in de prachtige taal van de Schrift, ' ogen ', in de zuiverheid en overvloed waarvan Gods oog, als het ware, naar u uitkijkt, en u wordt herinnerd, zoals Hagar in Beer-lahai-roi, aan de 'Levende die ziet'. Twee bronnen: de ene Enshemesh, de fontein van de zon, omdat de zon er altijd op schijnt; de tweede, Enrogel, de fontein van de voller, waar onze kleding wit wordt gemaakt.

Wij hebben onze reis als pelgrims nu beëindigd: wij staan op de top van de beklimming, en de stad van de grote Koning, Jeruzalem, ligt recht voor ons. 'Onze voeten staan binnen uw poorten, Jeruzalem'. Deze hele weg spreekt dus over wat wij als materiaal voor aanbidding hebben. Kan zelfs het 'vruchtbare' Efraïm zo'n weg laten zien? Wordt de superioriteit van Juda er niet door aangetoond? Spreekt het niet overall over God, God, God? Hier hebben we inderdaad onze 'liederen van graden' of 'beklimmingen': elke stap is een lied!

Maar hier begint het tweede deel van de grens, en we moeten dit volgen via een langere afdaling naar de westelijke zee.

Het is na de eerste drie stadia een bijna continue afdaling, waarbij de onderbrekingen als zodanig opmerkelijk zijn. Het vertegenwoordigt de continue zelfvernederings die zo vanzelfsprekend wordt gesuggereerd door de verbinding met Dan, die het begrip van God in de ziel teweegbrengt, en die zich verenigt met en de geest van aanbidding manifesteert. Ook hier is het verschil duidelijk tussen Juda en Efraïm. De praktische waarheid die Efraïm ons presenteert, hoe noodzakelijk die ook is, moet zorgvuldig worden bewaakt, opdat er geen geest van zelfgenoegzaamheid door wordt gevoerd. Efraïm moet in verbinding worden gehouden met Juda, en ook in afhankelijkheid, of hij zal afglijden naar afgoderij van het schepsel; en zo getuigt de nageschiedenis in de kalveraanbidding in Bethel en Dan.

Zoals eerder, markeert de gebruikte taal voor ons bepaalde indelingen – hier acht in getal; maar we moeten verdergaan om de betekenis hiervan te vinden.

(1) ‘En de grens liep omhoog naar het dal van de zoon van Hinnom, naar de schouder ten zuiden van de Jebusiet, dat is Jeruzalem’. Is het niet vreemd dat het, zoals het begon met de zoute zee beneden, nu opnieuw begint, hoewel op de top van de opgang, met het beeld van de hel? Want dit is zonder twijfel de Gei-ben-Hinnom - Gehenna.

Hier, zoals de ‘vallei’ spreekt over de plaats, moet de ‘zoon van Hinnom’ spreken over de mensen die er voor bestemd zijn; en hier is het plechtig om te ontdekken dat ‘Hinnom’ ‘gratuit, zonder oorzaak’ betekent. ‘Zoon van Hinnom’ zou in het Hebreeuws een persoon betekenen die als zodanig wordt gekarakteriseerd. Hij is gratuit wat hij is: er is geen oorzaak voor buiten zichzelf. En zo stelt de Schrift

het als de straf voor de verlorenen: God wil de dood van een zondaar niet. Zoals de Heer zegt, wenend over Jeruzalem: 'Hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, zoals een hen haar kuikens vergadert onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild!'

Maar er is een verband met de Jebusiet, de 'treader down,'⁷ - dat wil zeggen, met de stad die toen door hen werd bezeten, daarna, zoals we meteen worden geïnformeerd, Jeruzalem, de 'fundering van vrede,' wat gerechtigheid is. Zodat Gehenna niet de loutere uitdrukking van macht is, alsof het een Jebusiet was, maar de uitvoering van gerechtigheid die nodig is voor het vestigen van vrede (Jes. 32:17) En hier kunnen we gemakkelijk zien dat we, hoewel we nog steeds doorgaan met Benjamin, de grens van Dan naderen.

Dit tweede deel van de grenslijn leidt ons de helling van vernedering af, de noodzakelijke vernedering van de trots van de mens; en dit begint hier met de erkenning van goddelijke gerechtigheid in het oordeel, - ja, van de overeenstemming daarmee van alle goddelijke eigenschappen. Het eerste deel van de grens, beginnend met de zoute zee, met oordeel ook en de verloren toestand van de mens, presenteerde nog een andere waarheid in verband daarmee, de almacht van de Verlosser. Zo zijn ze verschillend.

(2) 'En de grens liep omhoog naar de top van de berg die in het dal van Hinnom westwaarts ligt, die aan het einde van het dal van Refaïm noordwaarts ligt'. De berg wordt niet genoemd: we hoeven daarom zijn naam niet te weten; maar hij verdeelt het oordeel van de zelfvernietigden (Hinnom) en het dal van Refaïm, 'zij die' mensen

---

7 Vertreder? Noot vertaler.

met terreur oplossen. Deze reusachtige rassen, de vijanden van Gods volk, werpen iemand omver, als het ware, door alleen al hun aanblik: ze zijn typen van de macht van de vijand, monsters, en, om zo te zeggen, bovenmenselijk.

Worden we dan niet door deze berg van scheiding (naamloos, omdat we er eenvoudigweg zo over moeten denken) geleerd om het oordeel van de zonde te onderscheiden van het loutere effect van de macht van de vijand? In verband met het oordeel over de zonde is het noodzakelijk om te onthouden dat geen enkel gebrek aan kracht, om een vijand te weerstaan hoe sterk ook, of omstandigheden, (mogen we niet zeggen?) hoe dringend ook, verward mag worden met dat wat de oorzaak is van het goddelijk oordeel. Hinnom wordt hier benadrukt vanuit een andere kant ervan: de menselijke verantwoordelijkheid wordt volledig afgedwongen.

(3) 'En de grens werd getrokken van de top van de berg naar de bron van de wateren van Nephthoah, en ging uit naar de steden van de berg Efron'. Nephthoah betekent 'opening', en herinnert ons aan de rots die in de woestijn werd geopend, en aan Gods woorden door Jesaja, 'Ik zal rivieren openen op hoge plaatsen, en fonteinen in het midden van de valleien' (41:18). Als er naar de gespleten rots wordt verwezen, hoeven we ons niet te verbazen over de overvloed die wordt aangegeven, 'de bron van de wateren van Neph-toah', het symbool, zoals altijd, van die volheid van de Geest die de onze is als het resultaat van Christus' dood voor ons.

En hoe belangrijk is dit als de derde stap in het zelfoordeel van een christen, dat de volheid van de Geest werkelijk de zijne is? Want dan kan er op geen enkel moment duidelijk gebrek aan kracht zijn,

behalve wat te wijten is aan gebrek aan integriteit of aan gebrek aan Neph. Een bron zal een vat vullen en doen overstromen, tenzij het vat met iets anders wordt gevuld. En hier worden de noodzaak en de zaligheid van zelfoordeel ons opgedrongen. 'Word vervuld met de Geest,' zegt de apostel: het is een vermaning, - een plicht die bij ons hoort; niet iets dat God zou willen onthouden, of heeft onthouden, maar dat, als het niet van ons is, wij niet oprecht zijn, of anders niet eenvoudig, in het ons eigen maken ervan.

'En het ging uit naar de steden van de berg Efron,' wat als een samengesteld woord in het Hebreeuws 'een trilling' - of 'beving' - 'van vreugde' kan betekenen. Extase is wat de apostel associeert met de volheid van de Geest, zoals we zien door zijn antithese: 'Wordt niet dronken van wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest'. Toen ze allemaal op deze manier vervuld waren op de dag van Pinksteren, zeiden de mensen: 'Deze mannen zijn dronken van nieuwe wijn'.

In sommige opzichten te vergelijken, maar hoe verschillend! 'Als we buiten onszelf zijn,' zegt Paulus opnieuw, 'dan is het voor God'. En hier de berg van verrukking, van opwindende vreugde, in welk veelbetekenend gezelschap is het met de 'bron van wateren van Nephtoah!' Maar dit is niet iets dat alleen in afzondering bekend is; er is een druk gezoem van leven omheen: steden - en het gebruikte woord betekent plaatsen van drukke menigte - verzamelen zich op de berg Efron; de activiteiten van goddelijk leven gaan samen met de vreugde van de Geest.

(4) 'En de grens werd getrokken naar Baäla, dat is Kirjath-Jearim'. Het getal 4 is dat wat, omdat het het eerste is dat in staat is tot

ware verdeling, zwakte uitdrukt en aldus spreekt over het schepsel, noodzakelijkerwijs zwak als zodanig, en vatbaar voor falen. Het is ook het getal van beproeving, dat falen naar voren brengt, en over de praktische wandeling waarin het wordt getoond. Deze lijnen lopen in elkaar over, en onder dit getal vinden we in het algemeen deze gedachten samen, zoals we hebben gezien in het vierde boek van Mozes in het algemeen.

Van de derde naar de vierde van elke reeks van dit soort verwachten we daarom over het algemeen een afstamming in karakter, en vergissen we ons zelden. Dit maakt het op het eerste gezicht vreemd dat we op het vierde punt van de grens hier niets anders vinden dan de naam van een stad die andere gedachten lijkt te suggereren. Baäla betekent 'meesteres, bezitter', waarvan de andere naam Kirjath-Jearim is, de 'stad van de bossen'. Het wordt in de geschiedenis van Israël vooral vermeld als de plaats waar de ark, na zijn terugkeer van de Filistijnen, onbewoond lag - van zijn eigenlijke huis - en bijna verborgen, al de dagen van Saul. 'In Efratha hoorden we ervan;' zegt David; we vonden het in de velden van het bos'. En vandaar bracht hij het naar Sion.

Baäla, hoewel het zeker 'meesteres' betekent in het Hebreeuws, is gedacht dat het 'behorend tot Baäl' betekent; en dit lijkt te worden ondersteund door het feit dat het in de lijst van de steden van Juda (v. 60) wordt gegeven als Kirjath-Baäl. - de 'stad van Baäl'. Dit lijkt erop dat het meningsverschil opzij kan worden gezet; maar iemand die veel over de Schrift heeft nagedacht, is traag om te geloven dat er enige verandering in zit zonder betekenis. Die volledige inspiratie, die we hier niet in twijfel zullen trekken, waarvan we het risico van het

in twijfel trekken moeten overlaten aan degenen die het aandurven, vereist zeker dat we zoveel als dit geloven; en we zullen veel winnen door te handelen alsof we het geloven.

Als Baäla ‘meesteres’ betekent, is het tegelijkertijd een woord dat weinig in de Schrift wordt gebruikt, en twee van de drie keer in slechte verbanden, hoewel de mannelijke vorm Baäl vrijelijk wordt gebruikt voor ‘eigenaar, meester, echtgenoot’. De ‘vrouwelijke’ stad is geen vreemde combinatie van termen; en de betekenis ervan is eenvoudig genoeg; net als die van koningin-stad, zelfs in onze eigen tijd.

Kirjath-Jearim ‘stad van de bossen’ lijkt zich niet zo gemakkelijk te lenen voor interpretatie op de manier die wij zoeken. Jaar, ‘bos’ betekent in de eerste plaats ‘overtollig, overstromend’, en dus een ‘bos van bomen’, van de uitbundigheid en weelderigheid van het plantaardige leven. Maar dit in tegenstelling tot een vruchtbaar veld wordt in de Schrift gebruikt als een aanduiding van een nutteloze verkwisting (Jes. 32:15) - en een stad van bossen of struikgewas zou deze gedachte van woest land, niet echt onvruchtbaar maar gewijd aan wat van weinig winst was, sterker overbrengen .

In dit verband wordt het ook gebruikt als symbool van trots die gedoemd is tot vernietiging, tot bijl of vuur, en zo komt het neer op de gedachte die vervat is in Baäla, een stad van bossen en niet van vruchtbare velden, onvruchtbaar voor zelfvoorziening, terwijl het in hooghartige luiheid blijft hangen en van anderen afneemt wat het niet terugbetaalt,

Zoveel van de lessen van de Schrift hebben te maken met trots, het grote kwaad van de gevallen natuur van de mens, waardoor de mens op verschillende manieren en in zeer nederige mate ervan nog steeds 'als God' zou zijn; kan het verwonderd zijn dat het aantal mislukkingen en de zwakheid van het schepsel hier aan verbonden is? Want zwakte is bij ons kracht, en kracht is zwakte: hij die zichzelf verhoogt, moet vernederd worden, terwijl hij die zichzelf vernedert, verhoogd wordt.

En dit is inderdaad een hardnekkig kwaad en oorzaak van alle mislukking, die, in deze lijn waar we ons op bevinden (nu dicht bij Dan komend), niet weggelaten kon worden uit de materialen van zelfoordeel die ons hier worden verschaft. Ah, wat een verkwistende verkwisting van menselijke kracht is daar op bevel van deze farao, en hoe zwoegen we om piramiden te bouwen, die, wanneer ze gebouwd zijn, uiteindelijk niets meer zijn dan graven!

En tenslotte zijn Baäla en Baäl-aanbidding maar al te nauw met elkaar verbonden, zodat Kirjath-Baäl, als synoniem voor Baäla, gemakkelijk begrepen kan worden. Baäl is 'heer', in die zin waarin God het voor Zichzelf verwerpt. Hij zal niet Baäl zijn, maar Ishi, de titel, niet van louter gezag, maar van een geliefde relatie. (Hosea 2:16) Baäl is kracht, macht, en dit is de god van trots, in wiens dienst het zwoegt. Hoe anders is het juk van Hem die, wanneer Hij het ons aanbiedt, ons gebiedt 'leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, opdat gij rust moogt vinden voor uw zielen!' (Mattheüs 11:29)

En nu bereiken we de grens van Dan.

(5) En de grens boog zich van Baäla zeewaarts af naar het gebergte Seïr, en ging verder naar de schouder van het gebergte Jearim noordwaarts, dat is Chesalon; en ging af naar Beth-Semes, en ging voorbij Timna.

Nu, voor het eerst, als we bij Dan komen, valt het op dat de grens zeewaarts draait. Het is het gewone woord voor 'west', en natuurlijk is de algemene richting altijd west geweest, maar nu is het direct zo, en we worden opgeroepen om het te observeren. Van de twee stammen die zij aan zij met Juda in het noorden liggen, ligt Benjamin richting de Jordaan, Dan richting de zee, en dit zijn hun respectievelijke grenzen. De zee is ook de westelijke grens van Juda, de vierde in volgorde om deze reden.

Het is het beeld van de gevallen mens, in zijn rusteloosheid en onvruchtbaarheid, en schurend tegen alle beperkingen. Toch is het dat waaruit de invloed van de hemel de vruchtbare regen kan trekken, zoals Gods genade uit de ellende van de mens haar gelegenheid put om zichzelf te tonen. Het beeld van beproeving zelf is te vinden in 'zij die in schepen naar de zee gaan, die hun zaken doen in de grote wateren;' maar 'deze mannen zien de werken van de Heer, en Zijn wonderen in de diepte' (Ps. 107). Beproevingen zijn nodig vanwege wie we zijn, ze zijn aangepast aan onze omstandigheden, en daarin worden Gods bestuurlijke wegen vaak het duidelijkst gezien.

De lijn loopt dan zeewaarts van Baäla naar de berg Seïr. Kennelijk is de herhaling van de laatstgenoemde, Baäla, bedoeld om te laten zien hoe het het volgende deel van de weg beheerst: trots moet vernederd worden, maar de weg daalt niet meteen; integendeel, we vinden een 'berg'; maar we gaan zeewaarts, (de weg van beproeving) en de berg

is 'Seïr,' de 'ruige'. De naam heeft zeker geen prettige suggestie voor een Israëliet, hoewel natuurlijk niet Esau's berg, maar alleen zoals die. Het suggereert vijandigheid en ruwheid; en hoewel God 'de berg Seïr aan Esau gaf,' was het als een geschenk dat geschikt was voor de man, - een ruwe verblijfplaats voor een ruw persoon. Een Edomiet zou immers kunnen floreren waar een Israëliet zou verhongeren.

Een berg had niet per se een slechte betekenis, zoals we weten. De berg Sion moet de vreugde van de hele aarde zijn. Israëls deel was grotendeels een berg. Maar om de trots die Baäla aangaf te vernederen, zou een 'ruige berg' geschikter zijn dan een vallei. Als we hoge dingen zoeken, kan God ze geven om ons te laten beseffen dat tegenspoed gemakkelijk in deze vorm kan komen. Zo is de berg Seïr 'zeewaarts' van Baäla.

Gods leiding is voor zegen in dit alles; en zo vinden we nu de lijn die naar de schouder van een andere berg gaat, niet ruig maar bebladerd, de 'berg van bossen'; die niet anders kan dan herinneren aan de 'stad van bossen', wat de andere naam was voor Baäla zelf. Maar er is hier geen stad; het is alsof het voorbij is; en alleen de bossen blijven over, een berg van bossen, misschien niet zo ruig als Seïr, maar nauwelijks aangenaam suggestief nog. De stad is weg, het gezoem van drukke omgang is ingeruild voor de eenzaamheid waarin we zo vaak tot een beter verstand komen; en daar voor ons zijn alleen de 'bossen' - de nutteloze verkwisting van trots, benadrukt als dit laatste doordat het een bergbos is.

We reizen noordwaarts, en worden geconfronteerd met mysteries die we moeten leren; en het teken dat ze geleerd worden, is natuurlijk in de interpretatie hier - 'dat is Chesalon:' slechts een licht gewijzigde

vorm van het laatste woord in de zin van de Psalmist over hen wiens ‘innerlijke gedachte is dat hun huizen voor altijd zullen blijven bestaan en hun woonplaatsen, voor alle generaties, en’ die ‘de landen naar hun eigen naam noemen. Dit is hun weg’, zegt hij, ‘hun dwaasheid. ‘

Het woord betekent ‘vertrouwen’ evenals dwaasheid, dwaasheid van een vals vertrouwen. Maar hier moeten we het zeker niet opvatten als de zin die door een ander is uitgesproken, maar door een ziel over zichzelf. De ‘stad’ die had moeten blijven, is gepasseerd; haar huizen zijn niet blijven bestaan: er is geen Kirjath-Jearim, maar alleen Jearim. Het is berouw dat door God in de ziel is gewekt; als bewijs waarvan de lijn nu naar beneden loopt; er is zelfvernedering; en de volgende plaats die wordt bereikt, is hoe anders! Het is Beth-Semes, ‘de verblijfplaats van de zon ‘.

Want de zon woont in de dalen; hoewel de geestelijke waarheid het natuurlijke type overstijgt. Maar in de dalen wordt haar invloed het meest gevoeld, zelfs op natuurlijke wijze. Van de geestelijke waarheid, ‘aldus zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, Wiens Naam Heilig is: Ik woon in de hoge en heilige plaats, ook bij Hem die nederig en verbrijzeld van geest is, om de geest der nederigen te doen herleven, en om het hart der verbrijzelden te doen herleven’ (Jes. 57:15). Zo kon Beth-Semes niet bereikt worden dan bij de afdaling: hoe prachtig ontwikkelt elke wending van de lijn de betekenis! hoe duidelijk beheerst de geestelijke betekenis alles! Is er niet in al deze verbale inspiratie? Zeker kan niemand die het eerbiedig onderzoekt, langer twijfelen! Maar om verder te gaan: -

‘En het daalde af naar Beth-Semes en ging voorbij Timna’. Timna betekent ‘verdeling’, ‘wat is afgemeten’. Een prachtig teken van ware

vernedering en van iemand bij wie de Hoge en Verhevene woont, dat hij nu zijn deel neemt zoals door Hem afgemeten en niet meer verlangt.

(6) 'En de grens liep uit tot aan de schouder van Ekron noordwaarts'. Ekron lijkt 'uitroeien' te betekenen; en we zijn het eerder tegengekomen als een Filistijnse stad. Hoewel de betekenis van het woord natuurlijk hetzelfde moet zijn, zou de toepassing ervan, toen Ekron Israëlitisch werd, natuurlijk anders zijn. Ekron valt binnen de grenslijn van Juda, en wordt later genoemd als een stad van Juda; toch wordt het aan Dan gegeven.

Als we het geestelijk moeten toepassen als de uitroeiing van zonde, zal het inderdaad natuurlijk aan de laatste toevallen als een noodzakelijk onderdeel van zelfoordeel; maar als Juda's 'lof' de 'belijdenis van Christus' naam' is, is Zijn lijden voor zonden een onderdeel van de belijdenis, die Petrus voor ons verbindt met 'ophouden met' hen (1 Petr. 3:18; 4:1). We moeten deze link met Juda behouden, terwijl we Dan de stad geven.

Maar wat wordt bedoeld met het uitroeien van zonde? Zeker niet het uitroeien van de oude natuur, zoals sommigen dromen. Het vlees begeert tegen de Geest, zelfs in iemand die de Geest heeft; en het door de apostel voorgeschreven middel is niet: Ruil het vlees uit, noch: Vraag God om het uit te roeien, maar 'Wandel in de Geest, en gij zult zijn begeerten niet volbrengen' (Gal. 5:16-17). Sommigen hebben gesuggereerd dat de begeerte van het vlees alleen voorkomt bij zulke ongeestelijke mensen als de Galaten; maar de apostel had zeker geen lagere standaard voor zulke mensen dan voor anderen. Van wat voor soort 'uitroeien' kan men dan spreken?

Welnu, het schoonhouden van iemands tuin van onkruid, hoewel men hun kiemen niet uit de grond kan vernietigen. We mogen niet één soort met rust laten, of zelfs cultiveren terwijl we anderen uitroeien. En men kan zo weinig bekwaam zijn dat men onkruid niet van bloemen kan onderscheiden. Hier komt het woord van de apostel ter sprake: 'Ik oefen mijzelf, opdat ik een geweten heb, dat vrij is van aanstoot, tegenover God en tegenover de mensen' (Hand. 24:16). Ekron lijkt hier te bedoelen dat hij met deze ernstige en volstrekt nietsontziende behandeling van alle zonde doelt.

(7) Onder het getal zeven verwachten we te horen over de voltooiing van deze gedachtegang; en dat doen we ook: 'De grens werd getrokken naar Shicron,' 'verzadiging met drank,' niet noodzakelijkerwijs in een slechte zin. 'Drink overvloedig, o geliefde' (in Hooglied 5:1), is hetzelfde woord. 'En passeerde de berg Baäla, en ging uit naar Jabneël. 'Baäla hebben we eerder gehad, en de herhaling kan niet zonder betekenis zijn. Kirjath-Jearim, de andere naam, wordt op dezelfde manier herhaald wat betreft het laatste deel ervan, en wordt ook de berg Jearim, zoals we hier de berg Baäla hebben .

We zijn zeker van plan deze vergelijkingen te trekken. Baäla is hier geen stad van menselijke makelij, maar iets van Gods makelij. Het verheft zichzelf niet; zoals eerder: het is verheven. Let dan op de laatste naam, Jabneël; het betekent, 'God is de bouwer' - niet de mens. Hoe duidelijk, als we dit alles samenvoegen, lijkt de les te zijn dat de verheffing die de mens mist wanneer hij die voor zichzelf zoekt, God op Zijn eigen manier voor hem heeft, en zo de dorst van de mens ten volle leste! 'Ik zal verzadigd worden wanneer ik ontwaak met Uw gelijkenis' (Ps. 17:15).

(8) Hier eindigt de grens bij de zee, - op het eerste gezicht enigszins teleurstellend. En waarom het getal 8, dat geschikt genoeg zou zijn om ons aan de eeuwigheid te herinneren, maar wat is hier het object ervan?

(d) De zee is de westelijke grens van Juda overal, - de vierde grens, - op de meest passende wijze gestempeld met wat spreekt van beproeving. Maar degenen die de zee beproeft, erdoor tot het uiterste gedreven, en in hun nood tot Hem roepend, vinden de wonderbaarlijke werken van God. De kust die Juda's grens is, is ook die welke Hij aan de zee heeft gegeven, en zij kan er niet voorbijgaan, noch terugkeren om de aarde te bedekken. Elke beproeving eindigt in de demonstratie van de macht van God, en dat Hij voor Zijn volk is. Aan de zee bewijst Jabneel, 'God is de bouwer,' zichzelf in deze barrière van zand, zo klein als het lijkt, in feite zo machtig. In deze les verenigen deze twee regels zich.

De zee zal niet voor altijd bestaan: in de nieuwe wereld zal er geen zijn; maar ze zal blijven in de stem ervan die eeuwig de glorie van God zal verkondigen in Zijn beheersing van alle omstandigheden, waardoor alle dingen samenwerken ten goede, ongeacht hun karakter. Alle conflicten en beproevingen voorbij zullen wij God prijzen voor de zee, en zij zal voor ons blijven, zoals apostelen en profeten blijven, in het werk dat zij voor ons hebben volbracht. Zou dit niet de betekenis kunnen zijn van het getal 8, waarmee het laatste gedeelte eindigt?

(3) En nu keren we nogmaals terug naar Kaleb, wiens geschiedenis zo verweven is met deze afbakening van Juda's bezit dat het duidelijk het grote belang ervan voor ons laat zien in verband met de algemene les. Toch is verondersteld, op basis van feiten die op een andere plaats

zullen moeten worden overwogen, dat hij zelf niet door geboorterecht een lid van de stam was. En dit lijkt bevestigd door wat hier wordt gezegd, dat hem een deel werd gegeven onder de kinderen van Juda overeenkomstig het woord van de Heer, hoewel dit laatste eerder betrekking kan hebben op wat volgt dan op wat voorafgaat.

Kaleb lijkt van Edomitische afkomst te zijn geweest, een van die gelovigen uit de heidenen, van wie we veel prominente voorbeelden vinden in de geschiedenis van Gods volk, en van wie onze Heer de woorden had kunnen uitspreken met betrekking tot de Romeinse hoofdman: 'Ik heb zo'n groot geloof niet gevonden, nee, niet in Israël'. Helaas, het geloof dat men aantreft bij hen die zijn opgevoed met een zekere vertrouwdheid met goddelijke zaken, die er alleen maar toe hebben geleid dat de verwondering erover is verdoofd, is zo geneigd om te verstompen tot het gemiddelde tussen geloof en ongelooft; het mist de individualiteit die zich voordoet bij hen van wie wij denken dat zij het minste voordeel hebben.

Van Kalebs verovering hebben we geen details. Wat is voor hen met wie God is, de gezamenlijke kracht van de zonen van Anak? Sheshai, Ahiman en Talmai zijn onteigend en Hebron is van hem. De namen van de drie kinderen van Anak zijn niet gemakkelijk te interpreteren en men kan alleen maar hun betekenis suggereren. Als Anakim ('de langnekkige') van wie gezegd werd: 'wie kan voor de kinderen van Anak staan?' kunnen ze heel goed de verschillende vormen van de trots van het hart vertegenwoordigen waar God ver vandaan is en die daarom de meest vreselijke belemmering is voor het bezit van Hebron door de gelovige, dat wil zeggen 'gemeenschap'.

Sheshai, wat hoogstwaarschijnlijk 'wit' betekent, kan op deze manier spreken van zelfingenomenheid, de trots van persoonlijk karakter; Ahiman, als we het met Fausset mogen opvatten als 'wie is mijn broer?' van de trots van stand, geboorte of wereldse toestand; Talmi, 'mijn voren', van de trots van het volbrachte werk, van iemands daden. Dit zou zeker de hele familie van Anak kunnen vertegenwoordigen. Ze vallen allemaal voor de oprechte Kaleb; en ze zullen zeker ook vallen voor iedereen zoals hij.

Hebron is van hem, maar dat is niet zijn enige bezit. We horen op dit punt over een andere stad die al eerder voor ons is gekomen, en waarvan de betekenis geen twijfel lijdt. Debir, zo ontdekken we, heeft, net als Hebron, zijn Kanaänitische naam gehad: het was Kirjath-Sefer, de 'stad van het boek'; en hoe opvallend is het dat in de handen van Kaleb de stad van het boek de plaats wordt van een goddelijk Woord! een geschreven woord wordt slechts verruild voor een levende Stem, de stem van Hem die, wanneer het hart recht met Hem is, er genoegen in schept om dichterbij te komen en tot het hart van de aanbidder te spreken.

Is Debir niet in passend gezelschap met Hebron? Is het niet haar rechtmatige aanvulling? Voor de christen is het 'Woord' natuurlijk niet gescheiden van het 'boek': het vervangt het niet en overschrijft het niet. Nee, de 'levende Woorden' zijn de titel van de Schrift zelf, die het geloof toebehoort en waar vindt. God zet Zijn Woord nooit opzij; maar de Geest van God werkt ermee en geeft het energie zodat het dit voor ons mag zijn, ons de volledige realiteit van de goddelijke Tegenwoordigheid gevend. Helaas! hoe weinigen weten dit nog in de mate dat het geweten zou moeten worden!

Hoofdstuk 15

Het is echter niet Kaleb zelf die Debir neemt, maar Othniël, hetzij zijn neef, of een veel jongere broer, die volgens de belofte Achsa Kalebs dochter tot zijn vrouw krijgt. Achsa lijkt ‘enkelband’ te betekenen, aangezien Othniël ‘leeuw van God’ wordt genoemd. Wat volgt is echter vol betekenis. Toen Achsa bij hem kwam, had hij hem aangespoord om haar vader om een veld te vragen, en ze had⁸ het gekregen, maar in een zuidelijk land - droog en behoeftig: ze gaat daarom stoutmoedig verder en smeekt haar vader om haar waterbronnen te geven. Hij geeft haar overvloedig: bovenste bronnen en onderste bronnen.

Maar wie kan niet zien dat, als dit ‘levende Woorden’ zijn, er hier iets diepers moet zijn? Als het alleen maar geschiedenis was, zou het niet erg opmerkelijk of het bewaren waard lijken: en toch wordt het feitelijk uit het midden van dingen die ogenschijnlijk veel belangrijker zijn, uitgekozen om te herhalen in het boek Richteren. Wat is er zo opmerkelijk aan een jonge vrouw die haar vader om een veld en water vraagt? Toch worden we er zorgvuldig voor gewaarschuwd om er niet naar ‘evangelie’ te zoeken! Geen wonder, als dit de aard is van zelfs orthodoxe commentatoren, dat de ‘hogere critici’ aangemoedigd moeten worden en Gods volk uitgehongerd moet worden.

Als we ons maar herinneren dat ‘al deze dingen hun overkwamen als typen’, en dat we zo ons eigen deel voor ons hebben, hoe vruchtbaar wordt Achsa’s verhaal dan werkelijk, en dubbel de moeite waard om te benadrukken. Zouden we maar haar gretigheid hebben naar een

8 Ik denk dat het gelezen moet worden, anders wordt de verbinding heel moeilijk.

goed deel, met alle vereisten om ervan te genieten! Zouden we ook zo vrijmoedig zijn om gebed aan gebed toe te voegen, en het ene geschenk het argument voor het andere te maken, totdat we werkelijk zegen hadden! Hier mogen we misschien zelfs de grootmoedige Kaleb uit het oog verliezen en denken aan Iemand die zeker met Zijn 'hele hart' geeft.

Stel dat Achsa had betoogd: 'Mijn vader heeft mij al gegeven wat hij wilde geven. Ik mag niet te veel verlangen, noch hem verwijten alsof zijn geschenk niet goed genoeg was', - wat zou ze dan met haar zuidelijke land hebben gedaan, en geen water? En net zo geeft God vaak wat Hij weet dat meer nodig is, en Hij scheidt behagen in het geloof dat niet zegt: 'Het is genoeg', maar: 'Het is niet genoeg'. Natuurlijk hebben we het over geestelijke gaven, hoewel het principe breder toepasbaar is, als we maar dicht genoeg bij God zijn om het op de juiste manier toe te passen. Maar ons land - ons deel met Hem - is een 'zuidland'. Het is gericht op de zon, en we hebben de zon nodig: we kunnen er nooit te veel van hebben; kostbare dingen worden door de zon voortgebracht: alles wat we nodig hebben is water, waterbronnen, levend water; en Kalebs vrijgevigheid in dit opzicht is slechts het flauwe beeld van die van God.

Ons deel is bewerkbaar land: het vraagt om ijver, om arbeid erop; en het zal arbeid rijkelijk belonen. Zouden de mensen van God dit meer beseffen! Ah, hoe moet het worden aangedrongen, herhaald, niet slechts één keer, maar voortdurend. En zo het kostbare Woord van God, waardoor alleen ons deel het onze is, hoe moeten we het onderzoeken, erin graven, niet tevreden zijn om het zozeer aan een speciale klasse over te laten om patentrechten te claimen als zijn

vertolkers, terwijl we dankbaar zijn voor elke juiste gedachte die iemand aan ons kan bijdragen. Maar we moeten vooral het water zoeken en gebruiken; want het zuidelijke land is een van alle landen die het meest afhankelijk is; en we weten hoe we gelovig moeten vragen van Hem die aan allen vrijgevig geeft en niet verwijt.

Dan zijn er 'bovenste bronnen en onderste bronnen,' - die ontspringen uit valleien en heuvels, - prachtige hoge niveaus met een groot uitzicht, en lage plaatsen, zoals in de vallei van vernedering, waar de stromen blijven hangen, en vruchten die overeenkomen met elk vlak. Er zijn glorieuze hoogten waar, ver boven alle stormen, we staren in heldere, transparante, onmetelijke oneindigheid. En er zijn zoete uithoeken waar we opgesloten zitten en weinig zien, maar waar nog steeds dezelfde Aanwezigheid en dezelfde Stem is: 'breedte en lengte en diepte en hoogte' zijn met al hun verscheidenheid nog steeds gevuld met één verenigende, verenigende zaligheid, 'de liefde van Christus die de kennis te boven gaat'.

(4) We hebben nu een gedetailleerde lijst van de steden van Juda, waarin we duidelijk niet (of slechts secundair) moeten denken aan de mensen die ze vulden. Ze staan eerder voor plaatsen, verschillende omstandigheden, condities, ervaringen, waarin en waardoor God gekend wordt, en de aanbidding van Zijn volk naar Hem opstijgt. Het is dus, zoals ik geloof, dat ze hier de vierde plaats innemen.

Het is slechts een lijst van namen, die inderdaad weinig voor ons lijken te betekenen, behalve zoals we het vinden in de betekenissen van de namen zelf. De beste commentatoren vinden hier niets anders dan topografie, en kunnen niets anders dan kritiek leveren op de taal en historische verwijzingen. Er is daarom zeker ruimte voor een

andere behandeling ervan, die, als het ze op een aanvaardbare manier een consistente geestelijke betekenis kan geven, zichzelf zal bewijzen als ware interpretatie. Als het tot ons spreekt in coherente taal, - als het ons lessen van heilige wijsheid brengt, - waarom zouden we dan twijfelen dat er een geest achter zit? En wiens geest kan het dan zijn anders dan die van Hem die al Zijn werken belijden?

Wij vrezen verbeelding; maar God heeft ons verbeelding gegeven en doet er een beroep op. Wij kunnen er werkelijk misbruik van maken: het is een goede gave, maar kan misbruikt worden. Hebben wij niet evenveel reden om het ongeloof te vrezen dat zijn stempel van vermoeide saaiheid en dwaasheid met zich meedraagt, dat, omdat het ongeloof is, nooit 'de glorie van God kan zien'? De Schrift is hier voller van dan zelfs onze verbeelding gemakkelijk kan suggereren; en inderdaad is het verbeelding (want ongeloof heeft zijn eigen,) die wij hier tegenover de schrift moeten stellen, - de Schrift die voor zichzelf beweert dat het allemaal 'nuttig is voor de leer, voor de weerlegging, voor de correctie, voor de opvoeding in de rechtvaardigheid', zodat wij moeten veronderstellen dat zelfs een lijst van Israëls steden dat zou moeten zijn.

Laten we eens kijken of wij, door Gods goedheid, dit kunnen ontdekken: laten we zoeken, opdat wij mogen vinden. En christenen zouden in staat moeten zijn het verschil te onderscheiden tussen de dagdromen van de visionair en het heldere zicht van het geloof. 'Ik spreek als tot wijzen,' zegt de apostel; 'oordeelt gijlieden wat ik zeg'.

Men kan vrijelijk toegeven dat het onderwerp bijzonder moeilijk is. De namen zijn vaak moeilijk te interpreteren en de vocabulaires geven een verbijsterende verscheidenheid aan betekenissen. Ze zijn

vaak in staat tot zeer verschillende betekenissen en de moeilijkheid wordt vergroot door de speculatieve grillen van critici, die net zo gekweld worden door verbeelding als een arme allegorische vertolker nodig heeft.

Maar er zijn ook moeilijkheden met de tekst, en er lijken ongetwijfeld fouten in de kopieën te zijn geslopen. Deze zullen we opmerken als we ze tegenkomen. Hier, als ze ergens in de Schrift staan, zouden ze natuurlijk gevonden worden. De numerieke symboliek zou hier het meest behulpzaam moeten zijn, omdat het de hele tijd door een controle is op louter fantasie in plaats van een losse teugel, wat inderdaad iets van de zekerheid van de wiskundige wetenschap in de interpretatie brengt. Als iemand zich anders voorstelt, laat hem dan een willekeurige lijst met namen in een ongeïnspireerd boek proberen, en zien hoe hij erin zal slagen, met behulp van de levendigste fantasie, om daarin de flauwste gelijkenis te vinden met wat wij vertrouwen te laten zien dat hier is.

(a) De steden zijn verzameld in grotere en kleinere groepen, en soms genummerd. Hier is opnieuw een hulp bij de juiste interpretatie, een bescherming tegen een valse. We hebben afzonderlijk de steden in het zuiden (de Negeb) in de Shefelah, of laagland; in het heuvelland; en in de wildernis. Het zuiden (of Negeb, niet de gebruikelijke term voor het zuidelijke kwartier) hebben we al zien spreken over een droog land, maar toch productief, als aan zijn ene behoefte wordt voldaan - die van water.

Als het tegenover Edom en het verder weg gelegen Egypte staat, is het een land dat bijzonder afhankelijk is van de regen van de hemel. Het was ooit vol steden, nu opgesloten in verlatenheid. Als behoeftig land

was het goed geschikt om de bewoners ervan te herinneren aan de goddelijke Hand waarvan ze afhankelijk waren. Het zal dan ook geen wonder zijn als zijn steden speciaal tot ons prediken over de kracht en het werk van God, zoals ze in feite doen; ook min of meer dicht bij de zuidelijke grens liggend, de lijn die we overal hebben gevolgd.

(*) De kleinere afdelingen kunnen worden getraceerd door het ontbreken van de gebruikelijke verbinding, de eerste groep bestaat op deze manier uit negen steden, die opnieuw, volgens de gebruikelijke verdeling van negen, in drie drieën zouden vallen. Zo is de structuur al voor ons gemarkeerd voordat we naar een naam hebben gekeken, en we hebben een strikte beperking op de verbeelding. Dit zijn de getallen die aan de namen en hun afdelingen zijn verbonden; als de symboliek van getallen hier behouden blijft, dan zullen ze gerechtvaardigd worden door de betekenis overal:

1.	1. Kedesh	2. Hazor	3. Ithnan
2.	1. Kabzeel	2. Eder	3. Jagur
3.	1. Kinah	2. Dimonah	3. Adadah

Wij moeten ze eerst afzonderlijk bekijken, voordat wij de betekenis van deze indeling kunnen begrijpen.

‘Kabzeel’ betekent ‘God verzamelt;’ en de naam van God (El) is dat wat spreekt van macht. Een goede zaak voor Israël om aan herinnerd te worden en een echte basis voor de lof van een natie. Het bevestigt hun eenheid als van God, de praktische verwezenlijking ervan als van Zijn machtige hand. Als eerste gedachte is het ook een eenvoudige, en numeriek duidelijk.

‘Eder’ is ‘kudde’, van een werkwoord dat volgens Parkhurst ‘scheiden, verdelen’ betekent: ‘een kudde schapen of koeien, die worden gescheiden of verdeeld naar de wil van de herder’. Zo’n kudde is ook Israël, die moet worden verdeeld en gescheiden naar de wil van hun Grote Herder; en dit is de natuurlijke volgorde en aanvulling op de gedachte in ‘Kabzeel’, in zekere zin ook antithetisch, omdat hun aantallen dat zijn.

‘Jagur’ betekent ‘hij verblijft’, het woord dat de Psalmist gebruikte voor ‘verblijven’ in Gods tabernakel. (Ps. 15:1; Ps. 61:4) Het land van Israël was van God, en zij waren Zijn gasten - ‘vreemdelingen en bijwoners bij Mij’, zegt Hij (Lev. 25:23).

Gods soevereiniteit schittert in deze drie namen, en is de draad die ze verenigt. Hij verzamelt ze door Zijn macht, ordent en beschikt over ze in Zijn wijsheid, ontvangt ze in soevereine goedheid; en dit zijn zeker allemaal materialen voor lof. Deze steden liggen ook dicht bij de grens van Edom, en kenmerken Israël op een opvallende manier als in oppositie tegen de onafhankelijkheid en godslastering van Esau.

Maar als God in de eerste drie hun Soeverein wordt genoemd, wordt Hij in de tweede drie niet minder als hun Redder gezien; en dit komt hier in natuurlijke en numerieke volgorde. Want ‘een ieder die de naam van de Heer aanroept, zal behouden worden’. Zo hebben we nu;

Kinah, wat afgeleid is van kanah, wat ‘kopen’ kan betekenen.

Dimonah, ‘voldoende telling’, de voorwaarden van de aankoop: ‘Hij werd geteld onder de overtreders’: de volledige prijs betaald.

Ten slotte Adadah, wat het meest letterlijk kan betekenen: 'de prooi is weg'. Want 'daarom zal Ik Hem een deel geven onder de velen, en Hij zal de buit delen onder de machtigen, omdat Hij Zijn ziel heeft uitgestort in de dood, en onder de overtredders is geteld, en de zonde van velen gedragen heeft, en voor de overtredders gebeden heeft'.

De derde serie begint, net als die uit Leviticus, passend met Kedes, het 'heiligdom'. Er wordt Kades-Barnea bedoeld, waarvan we weten dat het aan de zuidelijke grens lag. 'Barnea', 'de zwerver', wordt echter verworpen, omdat het niet geschikt is voor wat hier staat, en alleen het eerste deel wordt behouden.

Ook Hazor, 'een omheining', ligt, samen met Kades, op de grens; maar;

Ithnan is een plaats die alleen hier genoemd wordt en blijkbaar betekent: 'hij zal zich verspreiden'. Zo hebben we weer gemakkelijk verbonden gedachten: een heiligdom - een veilige schuilplaats; een omheining - een haag eromheen; en toch houdt dat alleen het kwaad buiten, het voorkomt niet uitbreiding en vermenigvuldiging. Deze gedachten houden allemaal verband met heiliging, maar spreken, zoals ze hier allemaal doen, eerder over werk dat gedaan is voor iemand die dit mag zijn, dan over het innerlijke werk, behalve in zekere mate het laatste, dat het resultaat geeft, en dat, als de derde naam in een derde reeks, natuurlijk meer benadrukt wat innerlijk is. Hier is dan de eerste groep steden voltooid: daarin manifesteert goddelijke kracht zich overal.

(**) De tweede serie heeft maar vijf namen en is een eenvoudige. Young geeft de eerste, Ziph, als 'plaats van verfijning', en dit lijkt

goed overeen te komen met de algemene gedachte van de serie en deze te karakteriseren. Vernedering en de gevolgen ervan lijken hier te worden besproken, en dit is een diepere noodzaak voor ons en een zaak voor overvloediger lof, dan het gemakkelijk is te geloven. Maar als trots datgene was waardoor een engel een duivel werd, de zonde die alleen mogelijk lijkt voor iemand in alle geschapen perfectie die Ezechiël hem toeschrijft (Ezech. 28:15, 17), dan mag men zich niet afvragen of wij zelfs als heiligen op alle mogelijke manieren tegen hem beschermd moeten worden.

Telem, ‘onderdrukking’, een vreemd woord te midden van de rest, lijkt echter wel begrijpelijk; en uit Gods hand kan het verzacht worden, ook al is een vijand alleen uit vijandschap de onderdrukker.

Bealoth, ‘op de opgang’, komt passend op de derde plaats; want bij God is er altijd een uitweg; en een uitweg is altijd een weg omhoog. Dan komt, onder het getal van zwakheid, -

Hazor-hadattah, een ‘nieuwe omheining’, een omheining die nog steeds veiligheid biedt, terwijl men verlost is van de ellende van het verleden; en dan -

Kerioth-hetzron, ‘steden van omsluiting’, wat tenslotte het oude Hazor is met een nieuwe betekenis. Wanneer de omheining wordt gevonden als de omsluiting van de eeuwige armen, en dat bewust wordt vervuld aan de ziel, ‘Gij zult mij omringen met liederen van bevrijding’ (Ps. 32:7), dan begint de opwinding van het drukke, vruchtbare leven waarvan de ‘steden’ spreken.

Dit alles is het deel van Juda, en we hebben nog maar een klein deel ervan bekeken.

(***) Met de derde groep, nog eens negen, komen we tot wat strikt innerlijk werk is - goddelijk werk in de ziel; ^{9*} een thema voor lof inderdaad, als dat wat alleen geschikt maakt voor lof. Deze negen verdelen zich nogmaals (zoals negen altijd lijkt te doen) in drie drieën:

1.	1. Amam	2. Shema	3. Moladah
2.	1. Hazar-gadda	2. Heshmon	3. Beth-pelet
3.	1. Hazar-shual	2. Bersheba	3. Biziothiah

De eerste drie beginnen met datgene waarmee alles hier moet beginnen: met nieuwe geboorte.

‘Amam:’ Ik neem aan dat het ‘hun moeder’ betekent en verwijst naar de gemeenschappelijke moeder van ons allemaal. De gevallen Eva heeft in haar val alle kinderen betrokken die van nature van haar afstammen: ‘Zie, ik was de vormers in ongerechtigheid, en in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen’ (Ps. 51:5). Met deze waarheid, hoe triest en vernederend het ook is, moeten we beginnen, anders kunnen we de noodzaak van een nieuwe geboorte niet begrijpen. Twee woorden, die we met elkaar moeten verbinden om hun kracht te begrijpen, geven ons dit nu heel eenvoudig.

‘Shema’, ‘rapport’ en - ‘Moladah’, ‘geboorte’, brengt ons op eenvoudige wijze de waarheid over die Petrus benadrukt: ‘Want wederom geboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God’ (1 Petr. 1:23). ‘Zo komt dan het geloof door het gehoor, en het horen door

---

9 Voor meer details over de negen namen hier, zie mijn traktaat, ‘Van Amam tot Biziothiah’.

het Woord van God' (Rom. 10:17, Gk). Hier eindigt de eerste triade; de eerste fase van de reis is bereikt.

'Hazar-gaddah,' een 'omhulling van conflict' begint de volgende drie. Dit is nu de interne strijd die wordt gevonden na de nieuwe geboorte, - 'Ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij gevangen neemt onder de wet van de zonde die in mijn leden is' (Rom. 7:23). 'Hazar,' 'omhulling,' spreekt daarentegen van de wet van God, die ons, terwijl we er in geweten onder staan, in conflict houdt. 'De kracht van de zonde is de wet,' hoewel het ons veroordeelt en ertegen aanzet. Dit is de les van Farao, Migdol en de Zee, en die voor ons wordt uitgebeeld in dat grote type. Er is een nieuwe verlossing nodig, waarvan we de methode geopenbaard hebben in -

'Hesmon', 'rustige afrekening'. Wij overwinnen niet door te vechten, maar door geloof: 'Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heer' (Rom. 7:25). Het is door onze plaats voor God in Christus te leren kennen, in volledige eenvoud, en dat God ons niet identificeert met het kwaad in ons, maar met Hem die het door Zijn kruis heeft weggenomen, dat wij bereiken -

'Beth-pelet,' 'het huis van ontsnapping,' het heiligdom waar Hij is binnengegaan, en waar Hij voor ons verblijft. Wat een veilige en complete schuilplaats! Maar het is in de derde serie dat we het volledige resultaat vinden. Zoals in alle drie, is de eerste van de triade het meest mysterieus: het is -

'Hazar-shual,' 'de omheining van de jakhals' - 'de jakhals-kooi'. 'Shual' is het woord dat in de gangbare versie met 'vossen' is vertaald,

maar waarvoor in het algemeen ‘jakhals’ beter mag zijn. Beide zijn ‘gravers’, zoals het woord betekent; maar de jakhals is alleen een aasvoeder, zoals Psalm 63:10, en schadelijk, zoals Simsons daad zou impliceren. (Richt. 15:4) De twee eerdere gewoonten, en de hele verbinding waarin we het woord hier vinden, wekken de overtuiging op dat het het symbool is van de kwade natuur, het vlees, met zijn aardsheid en zijn hebzucht naar verdorvenheid. Deze jakhals-natuur kan bovendien niet worden gedood.

Het kan worden ‘opgesloten’, en dus praktisch ‘vernietigd’, het echte woord in Romeinen 6:6, de vrucht van het geloof in wat het kruis voor ons heeft gedaan: ‘Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde tenietgedaan zou worden, opdat wij niet meer de zonde zouden dienen’. Geloof moet inderdaad de pen vasthouden, zelfs wanneer de verlossing ten volle gekend is; en zo staat er verder geschreven: ‘Rekent uzelf waarlijk dood voor de zonde, en levend voor God in Christus Jezus;’ en ‘Laat de zonde dan niet heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan deszelfs begeerten zoudt gehoorzamen’ (vs. 11, 12). De kennis van de verlossing echter, door een ziel die er praktisch in gelooft, schrijft de jakhalsnatuur.

Zo komen we bij ‘Beerseba’, ‘de bron van de eed’, of ‘van de zeven’, het aantal lammeren waarmee de bron die hij had gegraven aan Abraham werd veiliggesteld. Zo wordt voor de verlost gelovige de bron van water veiliggesteld door goddelijke belofte, gegrondvest op de volmaaktheid van wat Christus voor God is. Alle volheid van de Geest behoort hem toe, en toch niet zonder de noodzaak van ijver van zijn kant, zoals de bron impliceert: geen vrijstromende bron, hoewel dit op andere momenten het geschikte symbool is, maar de

noodzaak die wordt erkend om toegang te behouden tot deze levende wateren. De numerieke plaats houdt verband met het ambt van de Geest als getuige van Christus.

Ten slotte hebben we 'Biziothiah', wat Young omschrijft als 'het huis van Jah's olijven'. Het kan, eenvoudiger, 'tussen Jah's olijven' zijn; maar beide geven een goede betekenis. Niet alleen krijgt de gelovige toegang tot het levende water, hij is zelf een vat van de Geest, waarvan de olie van de olijf een onbetwist symbool is. De olie verblijft in de olijf; en zo zegt de Psalmist: 'Maar ik ben als een groene olijfboom in het huis van God; ik vertrouw op de goedertierenheid van God voor eeuwig en altijd' (Ps. 52:8).

Hoe prachtig vertellen deze namen, van begin tot eind, het innerlijke werk in de ziel van de heilige! De exacte numerieke betekenis kan net zo volledig worden getraceerd, Hazar-gaddah, als de eerste van de tweede serie, die spreekt over de heerschappij van de wet; en de serie zelf, over bevrijding van de wet; Hazar-shual, de eerste van de derde serie, over de heerschappij van de Geest; en de serie zelf, over gerealiseerde heiliging. Wat zou vollediger passend en mooier kunnen zijn? De andere nummers zijn gemakkelijk.

(****) We komen nu bij de vierde groep van deze steden in het zuiden, en die de catalogus beëindigt. Hier hebben we in onze Bijbels dertien namen, waarvan we er een aantal nog niet kennen. De twee laatste namen, inderdaad, 'Ain en Rimmon,' zegt Keil, 'worden gegeven als Simeonitische steden, en, geschreven zonder de verbinding, worden ze behandeld als één naam in Joz. 19:7 en 1 Kron. 4:32, hoewel ze in hoofdstuk 19:7 als twee afzonderlijke steden worden gerekend.

Maar omdat ze na de gevangenschap ook 'En-Rimmon' werden genoemd, en in Neh. 11:29 als één enkele plaats worden gegeven, lagen ze waarschijnlijk zo dicht bij elkaar dat ze in de loop van de tijd tot één uitgroeiden'. Sommigen zouden ze daarom hier als één beschouwen; en als dat zou kunnen, zou het aantal 12 zijn, wat, volgens wat nog steeds de constante wet lijkt, verdeeld zou worden in vier drieën. Wanneer men ze echter op deze manier probeert te verdelen, lijkt er geen enkel lichtpuntje te zijn wat hun betekenis betreft.

Het totale aantal van deze steden van de Negeb wordt in vers 32 gegeven als negenentwintig - 'negenentwintig steden en hun dorpen'. Maar er zijn in feite zesendertig namen, en niet negenentwintig; en commentatoren hebben dit in het algemeen, met Keil, opgevat als een tekstuele fout, de Syrische versie leest zesendertig, wat juist zou zijn. De correctie zou echter heel gemakkelijk te maken zijn, en waarschijnlijk slechts een kritische verbetering zijn, zoals Fay toegeeft.

Maareen ander alternatief is door andere commentatoren aangenomen; en Hollenbeck suggereert dat de extra namen zijn geïnterpoleerd uit Nehemia 11. Dit is onwaarschijnlijk genoeg, want de boeken liggen te ver uit elkaar in de tijd. Een waarschijnlijker interpolatie, als we (zoals duidelijk lijkt) ergens een fout moeten veronderstellen, zou zijn uit Simeons steden, zoals gegeven in hoofdstuk 19. De steden van Simeon, die 'verspreid zou worden in Israël', werden hem allemaal gegeven in Juda's gebied; en sommige van hen zijn feitelijk al op deze manier genoemd, zoals Moladah, Hazar-shual en Bersheba, - namen die we ons zeker niet konden veroorloven te verliezen uit de plaatsen die ze innemen. Bovendien, als we alle Simeonitische steden uit de

lijst zouden schrappen, zou er nu een tekort zijn zoals eerder een overschot. Schrap ze echter uit dit vierde deel alleen,¹⁰ dan wordt het aantal precies goed - negenentwintig steden.

Bovendien, als we naar de zo gewijzigde lijst kijken, begint het licht ons meteen te dagen. Er blijven dus maar zes steden over, als we Baäla behouden, wat inderdaad zeer waarschijnlijk de Bala van Simeon kan zijn, die de juiste plaats in de lijst in het negentiende hoofdstuk inneemt; maar die, als dat zo is, wezenlijk is veranderd in betekenis en spelling, zodat we het niet echt als hetzelfde kunnen beschouwen.

6 is een waarschijnlijker getal dan 12 in zo'n verslag als het huidige, het nadert en gaat zelfs verder dan 4 in zijn betekenis van kwaad, en toch, zoals we weten, spreekt het er altijd over als onder de beteugeling van goddelijke macht, en van uiteindelijke overwinning erover. Terwijl 12, hoewel gerelateerd aan 4 - als 4×3 - de 4 bevat als het aarde-getal, zijnde een manifeste goddelijke regering over de aarde. 4 spreekt in het huidige geval eerder over de zwakte en het falen van het schepsel, wat, in verband gebracht met de 6 van overwinning, meteen een duidelijke betekenis voor de hele reeks naar voren brengt.

En hier, eerst, 'Baäla', 'meesteres', waarvan we de les al hebben in een andere Baäla op de noordelijke grens. Het is duidelijk dat het recht heeft op zijn numerieke plaats, en de indicatie van die trots die aan een val voorafgaat, zijn eveneens duidelijk.

Dan geeft 'Im', het meervoud van 'Ai', 'hopen puin', de val zelf weer; niet, denk ik, die uiterlijke val die vaak niets anders is dan het oordeel over de zonde, wat, zoals in het geval van Petrus, leidt

---

10 Ze staan tussen haakjes in de bovenstaande tekst.

tot zelfveroordeling en herstel daarvan, maar eerder een eenvoudige geestelijke ineenstorting, die vaak verbazingwekkend snel kan zijn.

Ten derde - het getal van de manifestatie, - 'Chesil,' wanneer toegepast op de mens, wordt steevast, in onze Bijbel, vertaald met 'dwaas'. Het is een woord dat we eerder zijn tegengekomen in maar een licht gewijzigde vorm, (ook in verband met Baäla,) als Chesalon, aan de noordelijke grens; en daar, als betekenis van dwaasheid in een speciale vorm, 'de dwaasheid van een vals vertrouwen'.

Dit is wat de mens ook maar tot zijn val verleidt, een vals geloof is net zo krachtig voor het kwaad als het ware voor het goede, en dit geloof is voortdurend zelfvertrouwen in een of andere vorm. 'Geen vertrouwen hebbend in het vlees' betekent, voor de Christen, kracht in de Geest; en in deze zin, 'welzalig is de mens die altijd vreest, maar die zijn hart verhardt, zal in het ongeluk vallen' (Spr. 28:14). Hier is de goddelijke interpretatie van falen.

Ten vierde geeft 'Madmannah' de openlijke ondergang weer die de mens in zijn aangeboren zwakheid brengt, en dus in zichzelf. De meesten geven het inderdaad als 'mesthoop'; maar in Jer. 48:2 is er een woordspeling op de naam, hoewel van een andere plaats: 'Gij zult worden afgesneden, o dwazen;' misschien, 'Gij zult worden geëgaliseerd, o egaliseerder;' waar de RV, 'Gij zult tot zwijgen worden gebracht,' de verbinding lijkt te missen. De Septuagint en Vulgaat zijn het erover eens dat het woord wordt vertaald als 'kar' van een dorsvloer (Jes. 25:10); en zo'n beeld zou hier heel toepasselijk zijn. God moet vernederen en neerhalen als wij ons tegen Hem hebben verhard, hoewel de tarwe alleen wordt geholpen door het dorsen, en zelfs Satan gebruikt een zeef om dit te bereiken.

‘Sansannah,’ ‘palm-cluster,’ spreekt dan van vreedzame vruchten van rechtvaardigheid gevonden door oefening onder Gods tuchtigende hand. En -

‘Shilhim,’ ‘gewapende’ mannen, op de zesde plaats, wat spreekt van overwinning, kan ons eraan herinneren hoe de ervaring van het verleden ons voorbereidt op de toekomst, en hoe de wapens van de vijand die uit zijn handen worden genomen, tegen hem gebruikt kunnen worden.

Zo kunnen wij, ook met het oog op falen, onze onfeilbare God prijzen. De oven van beproeving is door een verbond voor ons beveiligd, en als wij kastijding verdragen, behandelt God ons als zonen. Hier eindigt de opsomming van de steden van de Negeb, en de numerieke structuur, in de consistente uiteenzetting die het geeft van het laatste gedeelte, lijkt te bewijzen dat het getal 29 van het afsluitende vers het ware is, en daarom de interpolatie van namen uit de Simeonitische lijst, waarbij de volgorde ook op de twee plaatsen precies gelijk is.

(b) We komen nu bij de steden van het laagland, een term die, hoewel door sommigen bezwaar gemaakt, slechts de eenvoudige vertaling is van ‘Shephelah’. Als district omvat het echter zowel de Filistijnse vlakten als de lage heuvels, en strekt het zich niet uit ten noorden van Karmel. In zijn aanduiding is het al fysiek in overeenstemming met het eraan verbonden nummer. Wat de verbinding ook mag zijn, het lijkt mij echter dat die relatie is wat nu in de steden voor ons wordt afgebeeld; en hier in de eerste plaats de noodzaak van nieuwe relaties, vanwege de breuk van de oude door de zonde. En deze nieuwe relaties, die in en door Christus zijn, betekenden voor

Hem die wonderbaarlijke vernedering die 'shephelah' van shaphel, 'vernederen', zou aanwijzen.

(*) De steden hier zijn in drie grotere groepen gerangschikt, eerst waarvan de verbinding, veertien namen, 'Gederah' en 'Gederothaim' zijn alleen de enkelvoudige en duale vormen van hetzelfde woord, en gegeven als alternatieve namen voor dezelfde plaats, en het verbindende 'ye' wordt gebruikt voor 'of' en ook voor 'en'. Anders zouden er vijftien steden zijn, en het gegeven aantal zou in strijd zijn met de feiten, zoals sommigen geloven. Maar we hebben niet de vrijheid om veranderingen in de tekst te veronderstellen, wanneer er geen absolute noodzaak voor is, en die hier ook niet lijken te bestaan.

De rangschikking van de namen, zoals aangegeven door de aanwezigheid of afwezigheid van het voegwoord, is 5, 2, 2, 5, of aldus: -

Eshtaol en Zoreah en Ashnah en Zanoah en EnganimTappuah en Enam; Jarmuth en Adullam; Socoh en Azekah en Shaaraim en Adithaim en Gederah, of Gederothaim. En, ten eerste, 'Eshtaol,' een woord, zoals vele anderen, dat diverse betekenissen kan hebben, betekent, als we mogen oordelen naar de verbinding, 'sterke vrouw;' en dit lijkt ons terug te leiden, zoals in een eerdere groep, naar het begin.

'Sterke vrouw' lijkt inderdaad op pure satire op Eva, die viel bij de eerste adem van verleiding; toch waagde ze het in feite op haar kracht toen het gevoel van zwakte en ontoereikendheid haar zou hebben bewaard. Adam werd niet bedrogen, maar ze wachtte niet op raad van hem aan wie God haar had verbonden. Ze handelde onafhankelijk

en bewees haar kracht toen alleen om haar man mee te sleuren in haar val. Helaas was ze hier sterk genoeg en hoe vaak heeft dit verhaal zich sindsdien herhaald! Aldus -

‘Zoreah,’ ‘horzel,’ die zijn naam ontleent aan zijn kwade ‘beroerte,’ - een woord dat nauw verwant is aan dat voor melaatsheid, het bekende type zonde in zijn innerlijke kwaadaardigheid, - staat in onheilspellende verbinding met de kracht van deze vrouw. En dit is waar kracht in de mens zich sindsdien van nature mee verbindt, en het geheim van overwinnen is nog steeds: ‘Als ik zwak ben, dan ben ik sterk’.

‘Ashnah,’ hierna, kan ‘terugkeren’ betekenen, nauw verwant aan ‘shanah,’ ‘jaar,’ wat een omwenteling van de seizoenen is, een cirkel die in zichzelf terugkeert. En zo is het leven van de mens slechts een korte cyclus van ontwikkeling en verval geworden, en de stem die de mens uit het stof riep, zegt: ‘Keert terug, gij mensenkinderen’ (Ps. 90:3). Dit is het zegel dat goddelijk op de toestand van de mens is gelegd, om het aan zichzelf te manifesteren. Zijn band met God is verdwenen. De oude relatie is beëindigd, en hoewel de mens na de dood bestaat, is hij van nature alleen in een staat waarin het oordeel hem heeft gebracht.

Maar als de mens dit oordeel maar aanvaardt, is er genade bij God, en zo kondigt ‘Zanoah’ op de volgende plaats, onder het getal dat spreekt van zwakte en falen, een ‘voorziening van rust’ aan. Niet in het graf, Godzijdank, maar in de terugkeer naar Hem. Dan keert het Paradijs terug, en dit verklaart de vijfde naam -

‘En-gannim’, een ‘fontein van tuinen’, - Eden, als het ware, vermenigvuldigd en bewaterd met levend water, met het visioen waarvan de openbaring van God afsluit; het volgende is perfectie - ‘van aangezicht tot aangezicht’.

Is nu alleen maar de oude relatie hersteld? Nee, gezegend zij God opnieuw, dat is het niet. Dit vertellen de volgende twee namen, stevig aan elkaar vast verbonden, ons: -

‘Tappuah en Enam’, zoals de woordenboeken zeggen, ‘een appel’ en een ‘dubbele veer’.

De algemene gedachte is dat de ‘appel’ het instrument was van de val van de mens. Hier kan een appel tenminste het mysterie van het herstel van de mens onthullen. De eenvoudigste dingen in de natuur zitten vol goddelijke geheimen. We missen ze omdat we er zo weinig om geven om ze te vinden. De wereld heeft overvloedige schatten om uit te storten aan de voeten van hem die niet van de wereld is, en het zou goed zijn als we op deze plek een dergelijke les zouden vinden.

‘Tappuah,’ - hetzij ‘appel,’ ‘citroen,’ ‘abrikoos,’ of wat de geleerde het ook mag noemen, - wordt in het Hebreeuws genoemd naar zijn geur: het betekent ‘ademer,’ zijn uitgestoten geur wordt zijn ‘adem’ genoemd. Maar wat heeft dit dan voor ons? Laten we erover mediteren en zien. ‘Meditateer over deze dingen; geef uzelf er geheel aan, zodat uw voordeel aan allen zichtbaar wordt’.

‘Toen formeerde de HEERE God de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; alzo werd de mens tot een levend wezen’.

Dit is ook figuurlijke taal. Alle diepste dingen worden ons in beelden uitgedrukt. Gods inademing in de mens, waarvan nooit gezegd is dat die bij de beesten was, is datgene wat de nieuwe en bijzondere relatie tussen Hem en dit nieuwe schepsel van Zijn schepping impliceert. De mens is het nageslacht van God, en dus naar Zijn beeld. Zijn geest is van de ‘Vader der geesten;’ en het woord dat hierop in het Hebreeuws, net als in onze eigen taal, antwoordt, is in feite identiek aan het woord ‘adem’.

Maar Gods adem, wat is dat? Gewone lucht? En de geest van de mens, wat is dat? Dat wat voortdurend in- en uitstroomt, - nooit op een rustpunt? Deze rommel van materialisme moet de duivel uitlachen, als hij de wankelmoedige structuren ziet die mensen ermee kunnen bouwen. Nee, deze adem van God is de ware, persoonlijke en eeuwige essentie van de mens, - geest van de Geest, en ‘wie weet de dingen van een mens, behalve de geest van de mens die in hem is?’ Het is het permanente verschil dat bestaat tussen hemzelf en ieder ander wezen dat op aarde leeft.

Maar de relatie die hier met God is, kan alleen maar goed blijven als de mens ook in morele gelijkens blijft. Dit bevestigt de Heer aan de Joden, die God als hun Vader claimden. (Joh. 8:42) De bekwaamheid voor de plaats gaat verloren door moreel onvermogen, en God moet opnieuw binnenkomen door redding en levendmaking uit de doden, zodat mensen hersteld kunnen worden. Dus, opnieuw, gebruikmakend van de beelden waarmee God zo vaak Zijn diepe dingen aan ons wil medelen, blies de Heer, te midden van Zijn discipelen, op de dag van Zijn opstanding uit de doden, ‘ op hen en zei tot hen: Ontvangt de Heilige Geest’ (Joh. 20:22).

Als 'laatste Adam' is Hij nu, in tegenstelling tot de eerste, die als opgeblazen, een levende ziel werd, een 'levendmakende Geest' (1 Kor. 15:45). Een nieuw leven van God in Christus brengt Zijn volk in een nieuwe en betere relatie, en Christus is de Inspirator, - 'Adem', 'Tappuah', van wie de bruid inderdaad kan zeggen: 'Zijn mond is zeer zoet' (Hoogl. 5:16). Hier is inderdaad geur van God en voor God Zelf.

En dan hebben we 'Enam', 'een dubbele bron', - levende wateren. 'Hij blies op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. ' Hier is zeker de bron, - ja, de 'dubbele bron', - want dat was de gave van Pinksteren. Het was niet alleen wat alle heiligen vanaf het begin hadden genoten, maar een dubbel deel en meer, dat dat oversteeg: maar ik kan er nu niet bij stilstaan. Zo bereikt het nieuwe leven zijn volheid voor ons.

Van opstanding tot hemelvaart is de natuurlijke voortgang van het denken, en we moeten onthouden dat we Hem niet verliezen van de plaats van vertegenwoordiger die Hij voor ons innam op het kruis, wanneer we Hem volgen terug naar Zijn eeuwige thuis in heerlijkheid. Hij is weggegaan 'om voor ons te verschijnen in de tegenwoordigheid van God' (Hebr. 9:24). Dus de twee namen die hierna aan elkaar verbonden zijn, kunnen geen moeilijkheden opleveren. We hebben, ten eerste -

'Jarmuth', 'verheffing', 'verheffing', een naam die we al kennen, zij het niet in deze toepassing; en dan -

'Adullam,' de meest letterlijke vertaling van welk woord ongetwijfeld lijkt te zijn 'in feite een getuige'. Hoe eenvoudig toepasbaar op Hem

die voor de mens is gegaan als Mens, het getuigenis van de waarde van Zijn voltooide werk en van de aanvaarding daarom van Zijn volk! Onze relatie met God wordt voor ons enerzijds gekenmerkt door het nieuwe leven dat we in Hem hebben, en anderzijds door de hemelen die door Zijn aanwezigheid daar zijn geopend en verschaft.

De vierde groep van vijf namen is minder duidelijk wat betreft de details, hoewel de algemene betekenis ervan zeker waarschuwend is, - zover we tot nu toe zijn gekomen, hebben we de enige uitzondering van dit soort gevonden onder de thema's waarmee de steden van Juda ons bezighouden. We hebben hier:

Eerst 'Socoh': ofwel 'zijn heg', of, zoals in Klaagliederen 2:6, 'zijn tabernakel', en dan -

'Azeka', 'omheining', of, zoals meer algemeen genomen, 'breking', twee bijna tegengestelde gedachten. Maar 'zijn omheining' met 'omheining' zou slechts een tautologie¹¹ lijken, en 'zijn tabernakel', als het op God wordt toegepast, zou het idee van doorbroken worden minder waarschijnlijk maken. Zou de gedachte niet zijn dat God, nu Hij aldus, zoals alles wat hiervoor is aangetoond, tot mensen in genade is genaderd, deze genade moet 'omheiningen' tegen onbedachtzame indringing?

Genade als genade behandelen is niets. Dit verheerlijkt God en is Zijn manier van zegen voor ons. Allen die door Christus willen komen, mogen vrijelijk komen; maar hoevelen zouden Kain-achtig naderen zonder de beschutting van het bloed? Zo herinnert Hij Zelf

---

11 Tautologie = hetzelfde zeggen met andere woorden.

ons aan de 'enge poort' en de 'wijde', de 'smalle weg' en de 'brede', en hiervan getuigen de volgende twee namen ongetwijfeld treffend: - 'Shaaraim', 'twee poorten' en - 'Adithaim,' 'twee manieren!'

De vijfde naam, 'Gederah', met zijn schijnbare variatie, 'Gederothaim', is weer moeilijker. Het woord betekent een muur of omheining, over het algemeen tenminste, van steen, zoals vaak 's nachts werd gebruikt voor de bescherming van schapen, 'een schaapskooi' of 'twee schaapskooien'. De numerieke plaats lijkt te spreken over het einde van de weg en de duale vorm van het laatste woord om de vorige alternatieven tot hun conclusie te brengen. Het woord is niet altijd een omheining voor schapen, en er kan sprake zijn van opzettelijke dubbelzinnigheid, hoe betekenisvol ook. Dit lijkt niet moeilijk te begrijpen. Maar waarom de eerste 'Gederah?'

Zou het kunnen dat goddelijke liefde maar één omheining zou hebben - uiteindelijk één gelukkige schaapskooi, maar dat de weg van de mens er twee nodig heeft, hoe anders? Dit is slechts een suggestie; maar het is in ieder geval een zoete, maar plechtige gedachte om de serie mee te beëindigen. God roept mensen, wier oude relatie met Hem door de zonde is verbroken, tot een nieuwe relatie met Hem op een hogere manier. De wil van de mens is helaas een vreselijke factor in het uiteindelijke resultaat; en: 'Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben,' zijn woorden die zelfs van toepassing zijn op de menigten die belijden tot het volk van Christus te behoren.

(**) De tweede serie steden van de Shephelah, zestien in getal, lijkt de dienst te vertegenwoordigen die in relaties wordt geïmpliceerd,

zoals de eerste serie ons de basis ervan heeft laten zien. Alle relaties veronderstellen noodzakelijkerwijs plicht als voortvloeiend uit de relatie, en dat aan beide kanten, en net zo divers als de aspecten van de relatie zelf. Pas als we naar de namen kijken, zullen we in staat zijn te zien wat de Heer hier voor ons heeft gekozen.

Er zijn drie groepen van respectievelijk zes, zeven en drie namen:

1. Zenan, Hadasha, Migdal-gad, Dilean, Mizpeh, Joktheel;
2. Lachis, Bozkath, Eglon, Cabbon, Lahmam, Kithlish, Gederoth;
3. Beth-Dagon, Naamah, Makkeda.

De plaats van elk getal in dit alles is weer definitief voor ons bepaald, en we hebben er helemaal geen keuze in. Hiervoor mogen we heel dankbaar zijn, want zelfs de betekenis van de namen is soms moeilijk te ontcijferen, en dan zijn ze in hun aard symbolisch - echte hiërogliefen, en we hebben alle hulp nodig die we kunnen krijgen om ze te lezen.

‘Zenan’, de eerste van de eerste groep, betekent ‘schapen’ of ‘een plaats van schapen’. We bevinden ons in een deel van het land, en tussen namen die ons hieraan herinneren, zoals ‘Gederah’ en ‘Gederothaim’ in de eerste serie, en een andere ‘Gederoth’ verderop in de huidige. Staande waar het staat - aan het hoofd van de serie, zou het ons vanzelfsprekend een relatie van Zijn volk met hun Heer suggereren, die Hij Zelf sterk benadrukte. Als de ‘goede Herder’ legde Hij Zijn leven af voor de schapen: als de ‘grote Herder’ ‘opnieuw uit de dood gebracht, door het bloed van het eeuwige verbond’, leidt Hij hen nu. Van hun kant veronderstellen de termen volgzzaamheid en

gehoorzaamheid, 'Mijn schapen horen mijn stem, en Ik ken ze, en zij volgen Mij'. We hebben vervolgens -

'Hadashah', 'nieuw', waar de enige moeilijkheid kan zijn waar het naar verwijst. 'Andere schapen heb Ik', zegt de Heer opnieuw, 'die niet van deze' Joodse 'kudde zijn: die moet Ik ook brengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn,' - niet 'kudde', - 'één Herder'. Eén kudde van Joden en heidenen samen, buiten de wettelijke kudde, bijeengehouden door de ene gezaghebbende stem die ze kennen en volgen. Hierop kan het woord goed van toepassing zijn.

'Migdal-gad,' 'toren van de troep,' kan ook verwijzen naar een kudde. Zulke torens werden gebouwd voor de veiligheid ervan; om beter te kunnen waken tegen beesten of mensen; en met Micha is de 'toren van de kudde' 'de vesting van de dochter van Sion' (Micha 4:8). De verheven Heer, met alle macht die Hij in de hemel en op aarde heeft, zorgt aldus voor Zijn volk, en niemand kan hen uit Zijn hand rukken.

Zo worden ze voorzien. Maar de vierde naam suggereert heel andere gedachten, en toch in volledige overeenstemming met het nummer. 'Dilean' betekent, naar ik geloof, zwak met vernedering,' en brengt nogmaals de toestand in gedachten die op zichzelf zo gezond voor ons is, maar waartoe we vaak door zo'n pijnlijke tuchtiging gebracht moeten worden. Het schaap is van nature zwak en weerloos genoeg, en er zou geen verder beeld nodig zijn om zo'n gedachte aan ons over te brengen; maar we weten goed dat we aan deze toestand herinnerd moeten worden en hem moeten beseffen, zodat we tevreden kunnen zijn om op de plaats van afhankelijkheid te blijven, en de Grote Herder te volgen zonder af te dwalen.

Ik denk dat het volgende woord, ‘Mizpeh’, de ‘wachttore’, ons hieraan moet herinneren. Het komt op de vijfde plaats, onder het nummer van verantwoordelijkheid, en is zeker niet bedoeld om de gedachte van Migdal te herhalen. De woorden van de Psalmist geven eerder de betekenis: ‘In de morgen zal ik mijn gebed tot U richten, en zal waken. ‘ (Ps. 5:3); of, die van de Profeet, ‘Ik zal op mijn wacht staan, en mij op de toren zetten, en zal waken om te zien wat Hij tot mij zal zeggen, en wat ik zal antwoorden wanneer ik word bestraft’ (Hab. 2:1)

Dit waken is inderdaad het product van ‘Migdal’ en ‘Dilean’ samen, zoals we kunnen zeggen, - van het besef van onze zwakheid en van Zijn wijze en heilige bescherming en leiding: ‘Zie, zoals de ogen van een dienaar gericht zijn op de hand van zijn meester, en zoals de ogen van een maagd gericht zijn op de hand van haar meesteres, zo wachten onze ogen op de Heer onze God’. En hoe kunnen wij, afgezien van deze houding, inderdaad door Zijn oog geleid worden?

Maar het is hiertoe dat wij gebracht moeten worden, en dan zullen ‘Joktheel,’ ‘onderworpen door God,’ Zijn liefdestriomf over ons vieren. Merk op dat dit de zesde plaats is die we bereikt hebben, het getal van de overwinning, maar de overwinning is van Hem als de vrucht de onze is. Gevormd naar Zijn wil, gebracht in de houding van gebruikelijke afhankelijkheid van Hemzelf, wat kan ons nog meer ontberen? En ook Hij ziet in ons de vrucht van de arbeid van Zijn ziel en is tevreden.

Wat we dus in deze eerste groep hebben is de dienst van de Herder aan de schapen; het is de vrucht van deze relatie waarin Hij voor ons is. De tweede groep heeft zeven namen en begint aan onze kant met -

‘Lachish’, waar we al twee keer naar hebben gekeken, als betekenis van ‘wandel als mensen’; hier natuurlijk niet in de vleselijke zin waarin de apostel het in de Korintiërs berispt, maar zoals we hebben gezien dat de betekenis is wanneer de stad Israëlitisch wordt, ‘wandel als de mens’; of ‘wandel in Christus’. Alleen de Tweede Mens is een mens naar Gods eigen gedachte, en wij moeten ‘wandelen zoals Hij wandelde’ - een hemelse mens in de wereld. Dit alleen is christelijke gehoorzaamheid, te treurig vergeten, maar waarvan de numerieke plaats getuigt. De volgende naam geeft het karakter van deze wandel weer, als -

‘Bozkath,’ ‘in het uitgestort worden’. ‘Ja,’ zegt de apostel, ‘en indien ik uitgegoten word op het offer en de dienst van uw geloof, verheug ik mij en verheug ik mij met u allen’ (Fil. 2:17, n. t). ‘Uitgegoten’ is het woord, - als een drankoffer; en het drankoffer betekende vreugde; maar het was natuurlijk, zoals alle offers, een offer aan God, niet aan de mens. En dit was het principe van Christus’ leven, ‘die om de vreugde die Hem was voorgesteld, het kruis heeft verdragen, de schande verachtend’ (Hebr. 12:2).

De ‘Eglon’ die we eerder zijn tegengekomen, komt hier prachtig van pas. Het is het wiel van het lot van de mens, maar, zoals de derde plaats laat zien, in de wagen van de Godheid; en als zodanig heeft het niets dan goeds voor de mens van God. Het is verordend voor de vernedering van de trots van de mens, en schrijft ijdelheid op de wereld; maar alleen omdat ongelof en trots het oordeel over de mens als gevallen weigeren, en zichzelf uitsluiten van de openbaring van de genade daarbuiten. Geloof, zichzelf vernederend voor God, aanvaardt de les, en vindt God erin.

De wet van het offer stemt in met het verliezen van het leven in deze wereld als de manier om het te behouden voor het eeuwige leven. En hij aan wie Christus' voetstappen de weg van zijn keuze markeren, realiseert zich de duisternis en moeilijkheid en noodzaak van de weg als zijnde als de woestijn, voor Israël alleen de gelegenheid voor goddelijke glorie om zichzelf te manifesteren, en waar ook geloof, als kostbaar voor God, wordt getraind en geoefend. Het rad van Gods voorzienigheid draait door om heilige doelen te bereiken, door stoppels te breken en het kaf van het koren te scheiden: waar het allemaal het meest verwarrend lijkt, brengt Gods graanschuur het meest kostbare graan bijeen.

En dit kan de verbinding zijn met het volgende woord, 'Cabbon,' dat lijkt te zijn 'als iemand die begrijpt,' - dat, Christus' geest ontvangen in het leven, en het raadsel van de wereld opgelost, de tuchting van haar regering geaccepteerd, mensen werkelijk degenen worden die begrijpen. Geloof is geen goedgelovigheid, hoewel het voor de 'dwaas' zo kan lijken: het is de onthulling van alle geheimen, en de praktische aanpassing aan elke positie en functie van het leven. En zo heeft 'wijsheid' in de Schrift altijd een duidelijke en onafscheidelijke relatie met godsvrucht; er is zelfs geen begin ervan zonder 'de vrees voor de Heer'.

Bovendien, zoals het God bezit, zo betreft het de mens: gemeenschap met Hem die Liefde is, moet ook liefde zijn: het is 'in' godsvrucht dat broederliefde wordt ontwikkeld, en 'in' broederliefde, een liefde die nog breder is. Zo zijn Petrus' woorden (2 Petr. 1:7) werkelijk intiem. Als Christus de deur van het hart heeft gevonden, houdt Hij die open, zoals de Zijne dat is. En zo vinden we in de twee namen

die volgen de vrucht van een leven dat aan God is toegewijd voor anderen;

‘Lahmam’, ‘hun brood’; de bediening, zo kunnen we concluderen, van de innerlijke behoefte van de mens, waarbij brood het type is van alle andere bestaansmiddelen; terwijl;

‘Chithlish’, ‘het neerslaan van de leeuw’, spreekt over een andere behoefte, ter verlossing van hem die als een brullende leeuw rondgaat, op zoek naar wie hij kan verslinden;

‘Gederoth’ sluit het verhaal opnieuw af met een visioen van veilig opgeborggen schapen, die bewaard en gered zijn.

Zo wordt de dienst van de relatie geïllustreerd vanuit de louter menselijke kant. Drie namen bezegelen nu de zaligheid van dit alles

‘Beth-dagon’, ‘huis van de vis’, de laatste in het Hebreeuws genoemd naar zijn vruchtbaarheid. Dit in de vis is wonderbaarlijk: en wie zal de vruchtbaarheid van een leven dat aan God gegeven is in overeenstemming met Zijn wil vertellen? De numerieke plaats zou het benadrukken, denk ik, als gehoorzaamheid, - geen overbodig werk; noch overgelaten aan de Christen om uit te voeren of niet zoals hij wil. God heeft inderdaad verschillende plaatsen voor ons om te vullen, en vele leden in het ene lichaam van Christus; maar Hij heeft geen verschillende graden van dat ene leven waarvan Christus altijd de maat is. Wat hieraan ontbreekt is alleen zonde.

Zoals de naam al doet vermoeden, was Dagon de Kanaänitische en Filistijnse visgod; en tot op de dag van vandaag vertegenwoordigen zulke mensen de aanbidding van vissen, dat wil zeggen, een vruchtbaar

leven: maar Beth-Dagon in Israëlitische handen was natuurlijk meer afgodisch. Het licht moet 'schijnen voor de mensen': Christus moet getuigd worden, dat wil zeggen, als degene die het enige ware licht is; en aldus, zegt de Heer, 'zullen zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemel is, verheerlijken' (Matt. 5:16).

'Naamah,' de tweede naam, vertelt dat dit leven 'aangenaam' is. Zo is het, zoals vaak is getuigd, zelfs door hen die het leefden, tot de dood hebben vervolgd. Stefanus' gezicht, voor allen die ernaar keken, straalde als dat van een engel. Toch sloegen ze de glorie eruit met stenen.

Ten slotte spreekt 'Makkedah', 'het hoofd buigen', over die onderwerping aan God die Hem verheerlijkt, Hem werkelijk God maakt, en getuigt hoe onze harten tot Hem zijn teruggeroepen. Dit voltooit de zaligheid.

(***) De derde serie van de Shefelah benadrukt het aantal in de negen steden die het bevat, die, volgens wat tot nu toe de constante regel is gebleken, een drie bij drie zijn. We zouden niet verbaasd moeten zijn om te ontdekken, wat het feit is, dat ze ons naar het heiligdom leiden, en ons in één aspect ervan onze relatie met de Heer daar geven. De eerste drie spreken duidelijk over Zijn werk zoals getypeerd in wat de apostel 'de eerste tabernakel' noemt, de buitenste heilige plaats; de tweede drie over Zijn binnenkomst in de tweede, de binnenste; de derde, over onze eigen realisatie van zegen daarin. De les is overal uit Hebreeën.

1.	1. Libna	2. Ether	3. Asan
2.	1. Jiftah	2. Asna	3. Nezir
3.	1. Keilah	2. Achzib	3. Mareshah

De plaats en het nummer van elke naam worden dus, net als voorheen, nauwkeurig voor ons bepaald.

Libna kennen we weer: het betekent ‘wit’ en staat voor ‘zuiverheid’. Bovendien beschouwden we het, toen we het eerder zagen, als een symbool van afscheiding van het kwaad. We zullen nu zien hoe dit alles perfect samenkomt in de huidige toepassing.

De hogepriester in Israël ging het heiligdom binnen, niet in de gewaden van glorie en schoonheid, waarin hij voor het volk verscheen, maar alleen in eenvoudige witte linnen gewaden. Alles hangt, wat betreft hem die God nadert, af van de absolute zuiverheid van wat we de gewaden hebben zien vertegenwoordigen, de persoonlijke manieren - de gewoonten. Het onbevleete slachtoffer sprak op een andere manier over dezelfde waarheid. Christus aan het kruis, toen hij werd gehoord door ‘Hem die Hem kon redden’ - niet ‘uit’, maar - ‘uit de dood, werd verhoord om Zijn vroomheid’ (Hebr. 5:7 . kantlijn) Hij werd ‘opgewekt uit de doden door de heerlijkheid van de Vader’ (Rom. 6:4,) God liet niet toe dat ‘Zijn Heilige’ - of liever ‘Zijn Vrome’, en dus in strikte eenheid met Hebreëen - ‘verderf zag’ (Hand. 2:27). De eenvoudige witte gewaden van de hogepriester leerden dezelfde voor de hand liggende maar plechtige waarheid.

Maar Libna geeft ons een extra gedachte, die Hebreëen exact interpreteert: ‘Want zulk een hogepriester betaamde ons, die heilig is, onschuldig, onbesmet, afgescheiden van de zondaars en hoger

gemaakt dan de hemelen' (Hebr. 7:26). Zoals de voorspraak van de hogepriester in Israël op de grond van offerande was, en voor een (typisch) verlost volk, zo is de Heer in de hemel voor hen van wie gezegd wordt: 'Door één offer heeft Hij voor eeuwig hen volmaakt, die geheiligd worden' (Hebr. 10:14). Van hen is Hij nu de Voorspraak in de hemel: 'Ik bid voor hen', zegt Hij Zelf; 'Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen die Gij Mij gegeven hebt; want zij zijn de uwen' (Joh. 17:9). Terwijl de verzoening voor allen is, in deze zin dat alle mensen welkom zijn en gesmeekt worden om gebruik te maken van de volledige voorziening voor hen, is Zijn voorspraak in de hemel voor de Zijnen, en Libna presenteert de precieze waarheid over de Hogepriester in het Heiligdom. Hoe absoluut volmaakt is het Woord van God!

Ether volgt Libnah en wordt over het algemeen geïnterpreteerd als 'rijkdom, overvloed'. Er is een vorm in de Schrift athereth, wat dit betekent: het komt maar één keer voor, terwijl Athar in de eenvoudige vorm één keer voorkomt als 'dik' (Ezechiël 8:11) 'een dikke wolk wierook steeg op'. De RV, met de Septuagint, Vulgaat en Syrisch, vertaalt hier 'de geur van de wolk'. Hengstenberg maakt hier echter bezwaar tegen, als 'een betekenis die op geen enkele grond rust'.

Hij vertaalt, 'En het gebed van de wolk wierook steeg op,' en voegt toe, 'De wolk wierook wordt 'gebed' genoemd, omdat het een belichaamd gebed was'. Hetzelfde woord wordt vertaald als 'smekend' in Zef. 3:10; en de werkwoordstam (Athar) wordt gewoonlijk gebruikt voor 'smeken, bidden'. Wilson definieert athar, 'om te bidden als een smekeling, om God te smeken, krachtig, overvloedig of succesvol; wordt over het algemeen in Niphal gebruikt voor smeekbeden die bij

God zegevieren'. Dit is zeker wat het woord in dit verband betekent, als zodanig op precies de juiste plaats gevonden, en het is precies het juiste woord om de zegevierende voorspraak van de Heer uit te drukken.

Asjan, 'rook', herinnert ons aan de 'wierook' die we in Openbaring aan de gebeden van de heiligen zien worden toegevoegd. Het symboliseert de geur van Christus' aanvaardbaarheid, waarmee Hij hen tot een aangename geur voor God maakt.

Aldus spreekt hier alles van het heiligdom; en het wierookaltaar stond in het buitenste heiligdom, of wat de apostel de eerste tabernakel noemt. (Hebr. 9:2, 6, 8) Dit bleef gedurende de gehele wettelijke bedeling gescheiden door het voorhangsel van het allerheiligste, waarin het verzoendeksel was en waar de heerlijkheid van God verscheen. Slechts eenmaal per jaar, bedekt met de wierookwolk en om het bloed der verzoening voor God te leggen, ging de hogepriester voor een moment binnen het voorhangsel. De wet die het geweten van de aanbidder niet kon vervolmaken, kon daarom niet tot God brengen: en dit verklaarde het tussenliggende voorhangsel.

Zo vervolmaakt het ware bloed van verzoening het geweten en brengt het de aanbidder nabij; de eerste tabernakel, onderscheiden van de tweede, wordt afgeschaft: en dat is waar we op doorgaan in de tweede drie namen; de eerste daarvan is:

Jiftah, 'hij opent!' Het voorhangsel wordt gescheurd door datgene wat het kostbare bloed voor het verzoendeksel verschaft. De verzoening is volbracht, het werk dat Hij ondernam is gedaan; de Zoon van God is opgestegen waar Hij eerder was: welke het ene woord -

Ashnah, die we tegenkwamen tussen de steden van de Negeb, niet dezelfde stad, maar dezelfde naam met dezelfde betekenis, 'terugkeer', verklaart als Zijn eigen juiste thuis. Daarom, in tegenstelling tot de slechts tijdelijke binnenkomst van de hogepriester -

Nezib, 'station', komt om ons ervan te verzekeren dat Hij daar Zijn plaats heeft ingenomen en verblijft waar Hij is binnengegaan. De numerieke plaats bevestigt dat we nu het besef hebben van wat de Joodse ceremonie slechts voorspiegelde.

Hier eindigen de tweede drie met de plaats die de Heer in de hemelen inneemt; de derde drie komen nu om ons het besef te geven van wat er voor ons is gedaan: -

Ten eerste, 'Keilah', wat vanuit het Arabisch 'kasteel' of 'toevlucht' betekent. Godzijdank is deze plaats in het binnenste heiligdom beide voor ons. Wij worden aangespoord, als 'hebbende vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs een nieuwe en levende weg die Hij voor ons heeft ingewijd door het voorhangsel, en hebbende een hogepriester over het huis van God, laten wij naderen met een waarachtig hart in volle verzekerdheid van het geloof' (Hebr. 10:19-22). Hier, met zo'n welkom, kunnen we wel blijven. Welke pijl van de vijand kan ons hier bereiken?

Wij hebben ook een getuige van deze plaats waar Hij is heengegaan, en waar Hij is heengegaan om voor ons in de tegenwoordigheid van God te verschijnen: -

Achzib wordt inderdaad algemeen beschouwd als hetzelfde als Chezib, en betekent 'dat wat faalt of bedriegt', zoals een winterstroom die opdroogt door de hitte van de zomer. En Micha (1:14) wordt

hiervoor geciteerd, dat ‘de huizen van Achzib een leugen zullen zijn (achzab) voor de koningen van Israël’. Toch is de ware betekenis, en in perfecte harmonie met de profeet ook, bijna het exacte tegenovergestelde hiervan.

Als twee woorden aan elkaar verbonden, zou ach zib ‘inderdaad een stromende’ zijn, zoals de Heilige Geest als levend water is, zoals de ‘huizen van Achzib’, niet een bespottling van hun naam waren. Het komt ook op de tweede plaats, niet op de derde, met volkomen recht, omdat de Geest van God, zoals al gezegd, wordt beschouwd als een getuige van Christus’ hemelvaart en heerlijkheid: ‘Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van de Vader, heeft uitgestort hetgeen gij nu ziet en hoort’ (Handelingen 2:33).

Zo sluit nu een derde woord het geheel af met de volle overtuiging van wat voor ons betekent met betrekking tot het heiligdom waarin Christus is binnengegaan:

Mareshah, ‘bezit’. Laat het voor ons een levend woord blijven, geen theorie, geen droom: laten we hier verblijven, in het bewustzijn van wat genade ons eigen heeft gemaakt.

(***) Van hier naar de Filistijnse steden van de vlakte! Maar het getal laat ons weten dat we hier afdalen. Bovendien moet de praktische realiteit van het heiligdomsleven in de wereld worden getuigd; en we mogen er niet voor terugdeinzen. Natuurlijk zijn de Filistijnse steden als bezit van Juda niet langer Filistijns. Ook worden ze nu niet in veel detail besproken. Sommige commentatoren die als orthodox worden beschouwd, geloven inderdaad in enkele weglatingen hier, of anders,

dat deze verzen slechts een fragmentarische toevoeging zijn door een latere hand. Ik denk echter, beargumenterend vanuit wat het feit is, dat elk detail op zijn plaats valt, en het geheel werkelijk compleet lijkt in geestelijke betekenis, dat we geen reden hebben voor een dergelijke veronderstelling. Het geeft het praktische resultaat van wat eraan voorafgaat.

Er zijn hier vijf afdelingen:

1. Ekron en haar onderhorigheden en haar dorpen.
2. Van Ekron en naar de zee toe, alles wat naast Asdod is en haar dorpen.
3. Asdod en haar onderhorigheden en haar dorpen.
4. Gaza en haar onderhorigheden en haar dorpen, tot aan de beek van Egypte.
5. De grote zee en haar kust.

Alle namen hebben al hun interpretatie gekregen en de numerieke plaats van elke divisie is duidelijk; zodat we nauwe grenzen hebben, zo nauw als maar kan zijn, voor de verbeelding. In feite vereenvoudigt al deze vernauwing ons werk alleen maar, terwijl het evenredig meer het bereikte resultaat bevestigt: een manifest teken van goddelijke waarheid erin.

1. Ekron betekent dan 'uitroeiing'. We keken naar de waarheid die werd overgebracht toen we de grens van Juda in kaart brachten, en hoeven die hier niet uitgebreid te herhalen. De numerieke plaats is eenvoudig: het kan ons goed laten zien wat er wordt bedoeld met

‘integriteit’ met God, het compromisloze oordeel over het kwaad: niet de ogen sluiten voor dingen die we zouden sparen, maar oordelen met God, door Zijn Woord, niet onze eigen meningen, alles wat Hij oordeelt. Dit is inderdaad een eerste principe voor een waar leven, en de volgorde hier kan heel goed als goddelijk worden beschouwd.

3. Om de tweede divisie te onderscheiden, is het duidelijk dat we eerst naar de derde moeten kijken. Asdod hebben we geïnterpreteerd als ‘de verwoester’; en opnieuw is het niet moeilijk om te zien dat de hemelse dingen die geopenbaard worden, als ze in het hart worden ontvangen, de aardse van hun glorie beroven. We kunnen het hemelse niet binnengaan, tenzij we de dingen van de aarde achter ons laten: ‘indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is gezeten aan de rechterhand Gods; bedenkt de dingen die boven zijn, niet de dingen die op de aarde zijn, want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God’ (Kol. 3:1-3).

Zo heeft Asdod, als een Israëlische stad, duidelijk een plaats onder het opstandingsgetal.

2. Het tweede deel is niet zo gemakkelijk te interpreteren. Het wordt eenvoudig gekarakteriseerd als plaatsen die zich uitstrekken van Ekron en de zee, langs Asdod. We kunnen het dan interpreteren als iets dat zijn maatstaf ontleent aan de ‘uitroeiing’ van het kwaad en het verbleken van de wereld in het licht van hogere glorie: en dit, als we ernaar kijken in verband met de leidraad van zijn numerieke plaats, kan ons wel de gedachte geven dat het ‘groei’ is die zo wordt gemarkeerd. Misschien is dit de reden waarom we ook geen enkele stad genoemd vinden, omdat het iets is dat zo verschillend is in zijn

manifestaties, en zo relatief ten opzichte van andere dingen - groei in dit of in dat opzicht.

Maar het is van zo'n groot belang dat we ons niet hoeven te verbazen dat we er een plaats voor gereserveerd vinden in zo'n catalogus als deze. Groei kenmerkt het leven: zelfs om dagelijkse slijtage en verval te weerstaan, moet er nieuwe productie en vernieuwing zijn. En het leven dat eeuwig is, dat hier nooit zijn volwassen ontwikkeling bereikt, moet zeker groeien. Als er enige nieuwe kennis wordt verkregen, en het is door de waarheid dat we geheiligd worden, moet dit het dan niet op zichzelf noodzakelijk maken? Aldus lijkt er voldoende grond te zijn om te geloven dat dit is wat hier op de voorgrond wordt gesteld, dat een levende ziel moet groeien. Terwijl, als het gebrek aan integriteit en het verdragen van het kwaad, met hartstochtelijke bezigheid met de wereld, dit verhinderen, dan zijn Ekron en de zee en Asdod van eenvoudige, gemakkelijk te lezen betekenis in verband hiermee.

(4) Op de vierde plaats - niet de eerste, zoals in de vorige lijst van Filistijnse steden, en om vele redenen - onder het nummer dat ook tot ons spreekt over 'zwakte', is het niet vreemder, maar juist het meest passend, om Gaza, 'kracht' te vinden. De verbinding en volgorde zijn (zoals altijd) het belangrijkste om op te merken. Zulke dingen kunnen hier weinig worden uitgeweid, maar degenen die de Schrift bestuderen met praktische bedoelingen, kunnen het zich niet veroorloven om voorbij te gaan aan wat erin wordt aangegeven.

(5) Ten slotte vallen ook de zee en de kust, met hun welbekende betekenis, en onder het getal dat spreekt van 'oefening', in Juda's

deel. ‘Die in schepen naar de zee afdalen,’ en daar de wonderen van de Heer leren, mogen niet ontbreken onder Juda’s aanbidders.

Hier eindigt de lijst van de Shefelah-steden; en wij gaan verder naar de steden van het bergland. Zullen wij de waarheid ook op de berg vinden, terwijl wij verdergaan?

(c) De steden van de berg kunnen we wel veronderstellen, alleen al vanwege hun positie, om ons dichterbij de hemel en bij God te brengen. De derde plaats waar ze voorkomen zou dit bevestigen, en suggereren dat ze spreken over de manifestatie en glorie van God Zelf, hoewel niet alsof los van de zegen van Zijn volk: de namen gegraveerd op de borstplaat van de hogepriester zouden alleen al voldoende zijn om ons ervan te verzekeren dat dit niet kon. ‘In de komende eeuwen zal Hij,’ ‘de buitengewone rijkdom van Zijn genade tonen in Zijn goedheid jegens ons door Christus Jezus’. En dit vers uit Efeziërs, de Jozua uit het Nieuwe Testament, zouden we op een bijzondere manier verwachten te karakteriseren in het gedeelte van het boek dat we nu hebben bereikt.

Er zijn vijf series van deze steden volgens onze gemeenschappelijke Bijbels, waaraan Keil uit de Septuagint een zesde zou toevoegen. Deze vraag moeten we in plaats daarvan overwegen. De eerste serie hier bestaat uit elf steden. Er zijn geen groepen voor ons gemarkeerd in deze elf; noch kennen we tot nu toe een erkende manier in de Schrift om deze te verdelen, hoewel geen enkel getal zo groot als dit het zou lijken te missen. We zijn daarom overgelaten aan wat de namen in verband met de getallen zelf kunnen aangeven; en op deze manier lijken er twee groepen van respectievelijk zes en vijf te zijn. De eerste lijkt te spreken over God zoals gemanifesteerd in de

raadgevingen van Zijn genade, de tweede over de reactie van de mens op deze manifestatie.

De eerste groep bestaat dan uit:

‘Sjamir, en Jattir, en Socho, en Danna, en Kirjath-Sanna, dat is Debir, en Anab’.

Shamir is een woord dat in het boek Jesaja vertaald wordt met ‘briar’; elders, op drie plaatsen, met ‘onbuigzaam’ of ‘diamant’. In beide gevallen is de afleiding van shamar, ‘behouden’, en in het laatste geval, zo niet het eerste, impliceert het ‘hardheid’ en dus ‘duurzaamheid’. In deze zin, en vooral als symbool voor een duurzame edelsteen, vult het onmiskenbaar zijn plaats in deze serie.

Het zou aldus spreken van de onveranderlijkheid van Gods eigenschappen, die Zijn raadgevingen ons verkondigen, de eerste noodzaak voor het begrip van God in het algemeen. Zonder grilligheid of onzekerheid in Zijn eigen natuur, zo kan ook niets van buitenaf Zijn wil dwarsbomen of verwarring zaaien in Zijn volmaakte wegen. Hij is de ‘Vader der lichten, bij wie geen verandering is noch schaduw van omkeer;’ en als zodanig vertegenwoordigt de eerste van deze bergsteden Hem.

Jattir is een intensieve vorm van het werkwoord jathar, ‘overtreffen, verder gaan, uitblinken’. We moeten het vertalen met ‘Hij overtreft ver;’ en dit zou precies passen bij de numerieke plaats waar we het vinden. God gaat alle kennis en alle gedachten te boven. ‘Hij is in staat om overvloedig te doen boven alles wat wij vragen of denken’. En dit is ook noodzakelijk voor ons begrip van God. Hij zou dat niet zijn als we Hem in onze gedachten konden omvatten.

Maar die ondoorgrondelijkheid die noodzakelijkerwijs bij Hem hoort, terwijl het ruimte biedt voor geloof, is en kan niets anders zijn dan Zijn volmaaktheid. We zeggen zelfs niet meer dat Hij in duisternis woont: Hij woont in het ontoegankelijke licht, Iemand die geen mens heeft gezien of kan zien; niet omdat er een belemmering is voor het zicht, maar omdat er oneindigheid voor is. Vandaar alleen onze moeilijkheden; en daarom hoe nederiger we zijn, hoe minder we hebben. Het kruis presenteert en verwijderd ze; we zien wat duisternis is, en het gaat van ons weg; wij zijn 'in het licht, zoals God in het licht is'.

De derde naam die we kennen, en dat die op zijn plaats is, kan niet in twijfel worden getrokken; het is Socoh, 'Zijn tabernakel'. Het woord impliceert dat Hij uit Zijn eeuwigheid is voortgekomen in de tijd van de mens, en met hem een reiziger is geworden. Het is letterlijk 'Zijn hut', een lichte tijdelijke structuur, opgezet voor de zorg van een tuin of wijngaard, wat aldus het object van deze verbazingwekkende neerbuigendheid suggereert, die 'genoegens met de zonen van de mensen', waarvan Christus tegelijkertijd de uitdrukking en de rechtvaardiging is. Vandaar dat we hier op de vierde plaats hebben -

Dannah, een woord dat nergens anders in het Hebreeuws voorkomt, maar uit het Arabisch komt, zou betekenen 'neergedrukt', een betekenis die perfect past bij zijn numerieke plaats, maar op het eerste gezicht vreemd is in verband met de vertoning van God. Toch begrijpen onze harten goed het mysterie van de liefde die een goddelijk wezen zou kunnen dwingen de plaats van het schepsel in te nemen die deze Dannah, gevonden onder dit getal vier, het getal van het schepsel, aangeeft.

Dan hebben we op de vijfde plaats Kirjath-Sannah, waarvan ons wordt verteld dat het Debir is, kennelijk, vanwege zijn positie, hetzelfde Debir dat we al meer dan eens zijn tegengekomen, en dat ook Kirjath-Sepher werd genoemd. Kirjath-Sannah betekent ‘de stad van instructie’, en is dus in zijn betekenis verbonden met de vorige naam; terwijl Debir, de ‘Godsspraak’, en op deze vijfde plaats waar God en mens elkaar ontmoeten, voor ons de verzekering herhaalt dat het God Zelf is die onze leraar is geworden. ‘God heeft tot ons gesproken in [de] Zoon’, zegt de apostel (Hebr. 1:2 :) ‘de eniggeboren Zoon, die in de schoot van de Vader is, Hij heeft Hem verkondigd’ (Joh. 1:18, Grieks).

Zo stemmen Socoh, Dannah, Debir overeen in hun getuigenis, de volheid van de genade verkondigend die ons bezocht heeft; en nu in verband hiermee, en op de zesde plaats, een getal dat spreekt van overwinning over zonde, hebben we Anab, ‘Hij heeft samengebonden’. Dit zou niet moeilijk moeten zijn: het betekent het voltooide werk van de Middelaar, de triomf van goddelijke liefde bereikt. Dit sluit de serie af aan de Godwaartse kant.

Het menselijke antwoord vinden we nu in nog eens vijf steden:

‘En Esthemoh, en Anim, en Gosen, en Holon, en Giloh’.

Ten eerste, want er is nog absoluut geen resultaat waar de geest van niet te vinden is, Eshtemoh, ‘gehoorzaamheid’.

Ten tweede, Anim, wat interpreters opvatten als een verkorte vorm van Enim, ‘springt’; maar dit past noch bij de numerieke plaats, noch bij de verbinding. Een betere weergave, en een die met beide

overeenkomt, is die van 'responsieve liederen', de vreugde van het hart van de mens die de vreugde van God weerkaatst.

Ten derde hebben we Gosen, wat 'naderbij komen' betekent.

Ten vierde, Holon, dat door sommigen wordt vertaald als 'zanderig', van hol, 'zand'. Maar het laatste deel van het woord kan heel goed een afzonderlijk deel zijn, en het geheel een samenstelling, hol-lon, waarbij de middelste letters één worden. De betekenis zou dan zijn 'onderdak voor de nacht op het zand', en dit in prachtige overeenstemming met het woestijngetal, en met de verbinding, die het -

Vijfde woord, Giloh, 'verwijderen', treffend bevestigt. Dicht bij God aangetrokken, wordt het hart hier dat van een vreemdeling, van iemand die slechts de nacht in de woestijn doorbrengt, en voor wie er 's morgens een 'verwijdering' moet zijn; het getal is dat waarin de mens met God wordt gezien, en het verlangen in het vertrek wordt vervuld! Hoe bevestigen en vullen de getallen de betekenis op elk punt!

Zo eindigt de eerste reeks van de steden van de bergen. De tweede heeft negen namen die opnieuw drie bij drie zijn. Ze leiden ons duidelijk voorbij de huidige wereld en onthullen de geheimen van de staat van de doden, die 'slapen in Jezus'. Het is een prachtig beeld van wat in het Oude Testament inderdaad weinig bekend was, maar in het Nieuwe Testament duidelijk wordt onthuld. Toch lijkt zelfs het Nieuwe Testament zelf niet verder te gaan dan wat we hier in het hart van het Oude vinden! De namen zijn:

1.	1. Arab	2. Dumah	3. Eshean
2.	1. Janum	2. Beth-tappuah	3. Afekah
3.	1. Humtah	2. Kirjath-arba of Hebron	3. Zior

Van deze drie groepen verbindt de eerste de mens met het lichaam, hoewel hij christelijke hoop geeft met betrekking tot het lichaam zelf. De tweede onthult de hades en laat ons zien waar de ongeklede geest zich bevindt. De derde onthult in verband hiermee de innerlijke toestand ervan.

Het eerste woord, Arabisch, betekent ‘een plek om te wachten’. Over het algemeen gebruikt voor de hinderlaag van een vijand, het karakter van vijandigheid is er niet noodzakelijkerwijs in. Het is een plek om te schuilen in afwachting; en zo is het graf voor de verlost van de Heer.

Het tweede woord, Dumah, ‘stilte’, voegt een ander karakter toe dat duidelijk genoeg is. Ook dit impliceert vaak verwachting, zoals waar er staat: ‘Het is goed dat een mens zowel hoopt als rustig wacht op de verlossing van de Heer’ (Klaagl. 3:26,) dit woord wordt gebruikt voor ‘stille verwachting’.

Het derde woord, Eshean, betekent ‘bed’ of ‘bank’; en hier is de slaap duidelijk tijdelijk. Voeg deze drie woorden samen en er kan geen twijfel bestaan over wat er bedoeld wordt.

De tweede groep brengt ons verder: hier de voornaam, Janum, ‘hij sluimert’, verzekert ons dat de slaap slechts gedeeltelijk is. Het is de exacte kracht van het woord, hoewel we, wanneer het wordt toegepast

op wat hier voor ons ligt, moeten onthouden dat deze gedeeltelijke slaap op deze manier moet worden verdeeld, dat zoals het compleet is voor het lichaam, het helemaal niet bestaat voor de geest of ziel. De Schrift past de term nooit op deze toe. Zeker, voor hem die slechts sluimert, bestaat het leven nog steeds, en dit kan de betekenis zijn van de numerieke plaats, vooral wanneer we het verbinden met het volgende woord -

Beth-tappuah, waarvan de betekenis al is besproken; het is het 'huis van de Ademnemer', de term die we hebben gezien om Christus aan te duiden als de laatste Adam, de communicator van het leven, en dat een hogere dan natuurlijke. Zo bestaat de overleden heilige niet alleen: hij leeft het leven dat eeuwig is, en waar Christus is, in Zijn eigen woonplaats. En dit is zijn -

Afekah, 'vesting' of 'sterke plaats': hoe veilig voor alle mogelijke gevaren, bij Christus, waar Hij is: 'afwezig uit het lichaam, maar aanwezig bij de Heer'.

We gaan nu dieper in op de interne staat, te beginnen met:

Humtah, het enige woord dat in de Bijbel verwant lijkt te zijn, is horzel, een woord dat ooit werd gebruikt (Lev. 11:30) om een 'hagedis' aan te duiden, in de gangbare vertaling 'een slak'. Het werkwoord waarvan het is afgeleid, bestaat in het Chaldeeus, met de betekenis 'neerbuigen, neerwerpen', en dit lijken we daarom gedwongen te zijn om hier als de betekenis te nemen - 'neerwerpen'.

Voor de mens die heenging, zelfs om bij Christus te zijn, lijkt de dood, als datgene wat hem berooft van het gezelschap van het lichaam, het einde te beweren in de tussentijd van zulke activiteit waar het

lichaam voor in staat stelt. De afzonderlijke staat, als zodanig, is noodzakelijkerwijs een onvolmaakte. Alleen de opstanding kan de volledige krachten van het mens-zijn geven, natuurlijk voor het eerst in hun absolute perfectie. Het woord hier lijkt alsof het de vernietiging van kracht in dit opzicht wil erkennen, terwijl in het volle zicht daarvan, alleen maar nadrukkelijker gemaakt door de erkenning, er het behoud is van de toestand als zijnde een van gemeenschap, zoals in de volgende naam, zo vertrouwd voor ons als het is, -

Kirjath-arba, wat Hebron is. En zou de introductie van de eerste naam hier, de Anakitische naam, niet bedoeld kunnen zijn om ons eraan te herinneren dat, als de dood de vernedering is van alle menselijke trots, datgene wat van God is er meer door geholpen dan gehinderd zal worden?

Met Christus zijn betekent niets minder dan volmaakte gemeenschap, de dood die voor de christen alle vijanden neerslaat die ons erbuiten willen houden. Maar juist omdat het volmaakt is, en omdat Christus Zelf nog wacht op Zijn volle vreugde, is de toestand van de ziel nog steeds dat wat het laatste woord hier impliceert -

Zior is ook een samengesteld woord en betekent letterlijk 'het schip van de wachter'. Het is de heilige die nog steeds wacht op het teken om uit te gaan, gegeven door Hem op wie zijn ogen gericht zijn en wiens aanwezigheid hij niet zal verlaten wanneer hij in de schoonheid van de opstanding uitgaat om te genieten van de erfenis van de mede-erfgenamen met Christus.

De derde groep bevat tien steden in vier kleinere afdelingen:

‘Maon’. Karmel, Zif, Juta, Jizreël, Jokdeam en Zanoah. ‘Kaïn’. Gibeon en Timna. ‘

Wat brengt deze derde groep ons nu? We verwachten misschien het meest natuurlijk dat we na deze visie op de dood en de afzonderlijke staat verdergaan naar de opstanding en de hemelse toestand. Het zou inderdaad vreemd zijn als deze werden weggelaten, en hun weglating zou een schaduw van onzekerheid over de rest werpen. Hoewel dat waar is, en we ze zeker op hun plaats zullen vinden, is die plaats er toch niet, zoals we spoedig zullen zien. De getallen zelf lijken ertegen te zijn: tien steden, vier afdelingen, en de rangschikking, 1. 6. 1. 2.

Toch zou dit niet doorslaggevend zijn: de getallen, zoals noten in muziek, kunnen vele melodieën spelen. Maar als we bij de betekenissen van de namen komen, hebben we iets wat duidelijker is. Namen als Zif, ‘plaats van loutering’, Jizreël, ‘God zaait’, zelfs Karmel, ‘Gods wijngaard’, voeren onze gedachten af van de hemel, en verbieden de gedachte aan een toestand die daarvoor geschikt is. Karmel suggereert meteen dat er naar Israël wordt verwezen; want Israël was van oudsher Gods wijnstok, en hoewel Hij die voor het heden heeft opgegeven, komt er een dag waarop Hij ‘haar zal zingen: een wijngaard van rode wijn; Ik, de HEERE, behoed hem, elk ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat niemand hem schade toebrengt, zal Ik hem bewaren, nacht en dag’ (Jes. 27:2-3).

Wanneer we dit zien als een beeld van Israël dat door God is hersteld, dat als natie uit de dood is opgestaan, overeenkomstig het gemeenschappelijke beeld in de profetieën, wordt alles gemakkelijk en vormen de moeilijkheden geen disharmonie maar harmonie.

De eerste naam staat hier op zichzelf en geeft het karakter aan van wat voor ons ligt. Het is Maon, 'woonplaats', dat op deze eerste plaats en met deze nadruk, op natuurlijke wijze spreekt van God die woont te midden van Zijn volk, wat, wanneer het weer een realiteit voor Israël zal zijn, het zegel van hun eeuwige zegen zal zijn. Dan zal het profetische woord vervuld worden, dat 'de HEERE Sion heeft verkozen; Hij heeft het begeerd tot Zijn woning; dit is Mijn rustplaats voor eeuwig; hier zal Ik wonen, want Ik heb het begeerd' (Ps. 132:13-14). Geen wonder dat dit op zichzelf staat als Israëls speciale deel. Het is de voorproef van datgene wat, in een bredere en vollere betekenis, uiteindelijk over de nieuwe aarde wordt gezegd: 'De tent van God is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn' (Openb. 21:3).

Het volgende gedeelte toont in zijn zes namen Zijn triomf in hun redding. Ten eerste, Karmel, van een woord dat 'snoeien' betekent, impliceert wat ooit de behoefte van een wijngaard is, als deze de juiste vrucht wil dragen. Gods lange arbeid van eeuwen kan uiteindelijk niet tevergeefs zijn. Israël zal nog moeten antwoorden op Zijn werk eraan, en 'de voortreffelijkheid van Karmel' zal nogmaals worden genoemd en met een vollere nadruk. Maar hiervoor zal er nog een zwaardere beproeving zijn dan zij hebben gekend, en waarvan -

Zif, 'plaats van verfijning,' is de verzekering voor ons. Hieruit komen ze met;

Jutah, 'vergroting', hun grenzen uitgerekt, en met overeenkomstige geestelijke toename. Aldus gezegend, zal de vrucht van hun eerdere verstrooiing in hen gezien worden, als;

Jizreël, 'God zal zaaien,' bevestigt. 'Ik zal haar voor Mij zaaien in de aarde,' zegt Hij in Hosea 2:23 'Israël zal bloeien en uitbotten, en het oppervlak van de aarde met vrucht vullen' (Jes. 27:6). Dan hebben we hun aanbidding als ze beseffen wat God heeft bewerkt, in -

Jokdeam, 'het volk wordt gedwongen het hoofd te buigen', en bereikt zo - Zanoah, 'een voorziening voor rust'. Zo eindigt het tweede deel.

De derde is opnieuw een enkele naam:

Kain, 'verwerving'. Er staat een lidwoord bij dat het nog nadrukkelijker maakt: 'de verwerving' die zo lang is uitgesteld; de vervulling ten slotte van zoveel eeuwen van uitgestelde hoop. Geen wonder dat God het als iets van speciaal belang markeert. Hoeveel voor Zijn glorie en de zegen van de mens worden erin samengevat! 'Want indien de verwerping van hen de verzoening van de wereld is, wat zal het ontvangen van hen anders zijn dan leven uit de doden?' God zal ons zegenen,' zei iemand van ouds, en alle einden der aarde zullen Hem vrezen'.

Het vierde deel heeft maar twee namen:

Gibea, 'heuvel, hoogte', en;

Timna, 'verdeling'; want Gods wil is om dit licht voor Hem, het getuigenis van Zijn genade en heiligheid, op een kandelaar te plaatsen, en Israël te verhogen, zoals het getal aangeeft, op de aarde. God heeft inderdaad een speciale 'heuvel' waarvan Hij heeft geschreven, dat 'het zal geschieden in de laatste dagen, dat de berg van het huis des Heren zal worden vastgesteld als de top van de bergen, en zal worden

verheven boven de heuvelen, en alle heidenvolken zullen erheen stromen' (Jes. 2:2).

Uiteraard gaan we nu op alle mogelijke manieren verder, van de zegen van Israël naar die van de volken, een vierde groep van zes steden:

'Halhul, en Beth-Zur, en Gedor, en Maarath, en Beth-Anoth, en Eltekon'.

Nog een triomf van goddelijke genade. We moeten het per se snel doornemen, maar het zou niet ondenkbaar zijn om weinig waarde te hechten aan wat de toon van Gods evangelie voor de wereld in de nabije toekomst laat klinken: -

Halhul, 'weeënpijn', noodzakelijkerwijs daaraan voorafgaand, zoals de verordening is geweest sinds de val. Geen kind wordt geboren zonder weeën; geen geestelijke geboorte vindt plaats zonder een diepere weeën; hoe groot is het dan wanneer het de weeën van de wereld zijn, zoals hier: wat een beroering wanneer die oordelen van God op aarde zijn, waarin de bewoners van de wereld gerechtigheid leren (Jes. 26:9). De dag van de mens zal eindigen in verschrikking en ontzetting; de dag des Heren zal zijn over al de trots van zijn hart en het werk van zijn handen, om hem in het stof te brengen waaruit Zijn genade hem opnieuw zal scheppen. In de tijd dat de aarde beeft tot op haar grondvesten -

Beth-zur, 'het huis van de rots', zal aan hem worden geopenbaard, de stevige schuilplaats voor het geloof dat niet zal bezwijken. Christus is dit natuurlijk, en als hij gevonden wordt, worden Christus' armen om hem heen geslagen, en vinden we in -

Gedor opnieuw de stenen 'omheining' voor een kudde om ze te beschermen tegen wilde dieren; en vervolgens -

Maarath, 'weide' voor weidegrond. Zo komen de symbolen van de zorg van een herder op natuurlijke wijze naar voren waar Christus in verbinding staat met mensen. Maar dit is niet genoeg: Hij moet harten hebben die beantwoorden aan Zijn hart, en zo vinden we nu -

Beth-anoth, het 'huis van responsieve liederen'. Dit is de vijfde naam; de zesde is een echte noot van triomf -

El-tekon 'God maakt recht' 'Ik zal de duisternis voor hun aangezicht tot licht maken, en wat krom is, recht' (Jes. 42:16).

Zo heerst de gerechtigheid en is de loop van de wereld niet langer onder de macht van hem 'die werkt in de kinderen van de ongehoorzaamheid'. Christus regeert en de hele aarde verheugt zich.

Volgens onze gemeenschappelijke Bijbels eindigen de steden van de bergen hier, met uitzondering van slechts twee namen die samen in een vijfde divisie staan. Deze verschaffen ons zeker niet de hemelse dingen waarnaar wij op zoek zijn; en toch, als niet de derde, zou de vijfde, zou men veronderstellen, over hen moeten spreken. Of kan het tenslotte zijn dat wij er zelfs geen hint van hebben?

Nu is het juist op deze plaats dat de Septuagint een andere groep van elf steden introduceert, waar in de Hebreeuwse kopieën niets overeenkomstigs is gevonden. Bepaalde critici, en sommigen van hen, zoals Keil, zijn vrij orthodox, beweren dat deze toevoeging authentiek is; anderen verwerpen het. Is het mogelijk dat hier datgene is waarnaar wij op zoek zijn?

Degenen die het getuigenis van de Septuagint ontkennen, beweren dat de Griekse vertalers in dit deel veel toevoegingen, weglatingen en willekeurige veranderingen hebben aangebracht: iets dat niet ontkend kan worden. Bunsen maakt ook bezwaar dat 'de vormen van veel van deze namen beslist niet Hebreeuws zijn; bovendien wordt, behalve Tekoa en Bethlehem, geen enkele stad elders in het Oude Testament genoemd'. Waarop Fay antwoordt dat 'de eerste reden een bewering zonder bewijs is; en de tweede geen gewicht heeft, omdat heel veel van de steden die in dit hoofdstuk worden genoemd, nergens anders in het Oude Testament worden genoemd'. Ons eigen vermogen om ze te gebruiken hangt af van de bruikbaarheid om ze in het Hebreeuws te vinden, terwijl andere namen dan die welke door Bunsen zijn gegeven, op zijn minst hun mogelijke vertegenwoordigers elders hebben.

Keil zegt: 'Deze groep lag ten noorden van de vierde en reikte tot aan Jeruzalem. Het omvatte een district waarin zich zelfs nu nog minstens vijftien plaatsen en ruïnes bevinden, zodat we niet te maken hebben met een willekeurige interpolatie door de LXX, zoals Hieronymus aannam, maar eerder met een hiaat in de Hebreeuwse tekst'. Een aantal namen kan worden geïdentificeerd met die van plaatsen die op dit moment in dit deel van Judea worden aangetroffen.

Interpretatie levert ons echter de enige sluitende test; en dit bevestigt de toevoeging beslissend. Ondanks welke moeilijkheid er ook mag zijn bij het translitereren van de Griekse namen terug naar het Hebreeuws, kunnen we gemakkelijk aantonen dat er een leemte door wordt opgevuld, die inderdaad veel meer in de geestelijke toepassing zou worden gevoeld dan in de letterlijke toepassing. Als we onder

dat vijfde getal komen waarin we ‘de mens met God’ vinden als de fundamentele gedachte, vinden we precies wat we tevergeefs zochten op de derde plaats; terwijl het gedeelte dat in het Hebreeuws op de vijfde plaats staat, en niet op zijn plaats is als dat, aldus, zoals we hopen te laten zien, met volmaakte nauwkeurigheid de zesde en laatste plaats invult. We gaan daarom met zekerheid verder met de interpretatie.

De elf namen lijken zich te verdelen in twee kleinere groepen van zeven en vier, en niet zoals eerder in zes en vijf. Deze geven in wezen de Goddelijke en mensgerichte kanten van het eeuwige leven met Hem, eindigend met één lieflijk woord dat het zegel van alles is, - dat wij ‘Zijn rust binnengaan’. Zou er iets perfecter kunnen zijn als conclusie dan wat hier wordt uitgedrukt? Maar alles in Gods boek is perfect: alleen onze verbazingwekkende saaiheid, de vrucht van onverschilligheid en luiheid, en deze die voortkomen uit ongeloof, belemmeren onze waarneming ervan. Wanneer zullen we ontwaken?

Waarmee begint de serie? Met Tekoa, ‘het geluid van de trompet,’ - datgene wat de doden in Christus uit hun graven roept, en de levenden om Hem tegemoet te gaan! een even geschikt begin als het einde. Goddelijke kracht volbrengt de roep, en het volgende woord dat we hebben is -

Efrata ‘vruchtbaarheid’, de woestijn voor altijd vervuild voor de plaats van overvloed, ‘dat is Bethlehem’, ‘het huis van brood’, het ‘huis van de Vader’, waarvan zelfs verre verloren zonen getuigen dat er ‘brood genoeg en over is’. Er zou weinig behoefte zijn om ‘het geluid van een trompet’ en ‘het huis van brood’ toe te passen, omdat ze zo met elkaar verbonden zijn! Vervolgens hebben we -

Phagor (nog steeds te vinden als Faghur tussen Hebron en Bethlehem, 'het einde van het vreemdelingschap'. Toen -

Aitam (de Ethan uit 2 Kron. 11:6), 'het vraatzuchtige beest verteerd'. En toen -

Kulon, 'het einde van de nachtelijke logies'. Deze drie, precies in de stijl van Openbaring 21, beelden voor ons in vreugdevolle ontkenningen de gelukzaligheid af die is begonnen. Dan -

Tatami, 'onder hen Jah:' de eeuwige armen die nog steeds nodig zijn door, en altijd ondersteunen, de zwakheid van het schepsel. Terwijl -

Soresh, 'het afwenden van vuur,' zou aangeven dat de heiligheid van God, die noodzakelijkerwijs moet branden tegen het kwaad in ons - en zo staat er geschreven, 'Onze God is een verterend vuur' - zijn werk in dit opzicht heeft gedaan, en voor ons niet meer bestaat op deze manier. Dit is de zeven compleet; en perfectie en rust zullen dan duidelijk zijn gekomen. De andere getallen kunnen overal worden getraceerd door iemand die dat wenst.

Nu komt de menselijke kant. Eerst:

Karem, 'ontmoetingen': de vreugde van wederzijdse erkenning wordt niet vergeten, de verbondenheid die op aarde is ontstaan, is voorzien door Hem die ons al voor de eeuwigheid heeft verenigd en die vroeger tegen de treurende Martha zei: 'Uw broer zal opstaan'.

Dan herinnert Galem (Gallim?) ons aan Gilgal, waar de smaad van Gods volk van ouds 'werd afgewenteld'. Nu zal dit volledig worden gedaan; terwijl -

Baither, of Bether, herinnert ons niet minder aan die 'bergen van Bether' ('afscheiding, afzondering?') die hier te midden van de vreugde van de hemel zijn om ons te laten weten van dat innerlijke heiligdom van het hart dat altijd heilig zal worden gehouden voor de vreugde van de Ene Stem die daar spreekt, - geen gebrabbel van andere geluiden meer om het buiten te houden.

Dan komt het laatste woord, Manoch, misschien wel het Manahath uit Kronieken (1 Kron. 8:6), maar toch met een einde dat het in dit verband zijn eigen schoonheid geeft: 'de plaats van Zijn rust'. Woorden zouden hier alleen maar de volheid van de betekenis wegnemen.

Wie zal ontkennen dat de invoeging van de Septuagint zichzelf rechtvaardigt, als de geestelijke betekenis ergens op slaat? Maar er blijft nog een getuige over, die van de laatste twee steden van de berg, die, zoals al gezegd, nu een zesde worden, in plaats van, zoals in het Hebreeuws, een vijfde divisie. Zes spreekt van de volledige ontwikkeling van het kwaad, maar dan als onder de hand van Hem die er macht over heeft. En de namen hier zijn;

Kirjath-Baäl, dat is Kirjath-Jearim, en Rabba.

Eén vorm van kwaad blijft, zoals het lijkt, nu nog voor duidelijke aandacht, en Kirjath-Baäl, de stad van Baäl, brengt het op de meest levendige manier voor ons. Afgoderij, en waar in de afgod ook de ware God niet eens wordt afgebeeld, is inderdaad de triomf van Satan over de mens, zijn misleide gevangene. Maar Satan wordt neergeworpen; Kirjath-Baäl wordt in Israëls handen Kirjath-Jearim, de 'stad van de bossen'. We zijn dit tegengekomen toen we de noordelijke grens van

Juda tot aan de zee volgden, en we hebben gezien dat het daar geen goede suggestie geeft.

Het is de verblijfplaats van trots en verkwisting, die ons enerzijds verraadt in Satans hand, en die waarin we onszelf als verloren zonen in een ver land in een gebrek brengen, waaruit geen macht behalve één ons ooit kan redden. De verandering van Kirjath-Baäl in Kirjath-Jearim impliceert het oordeel ervan voor God, zijn naam verklaard met datgene wat ertoe leidt, en waartoe het leidt. En dit is Gods zoetste triomf daarover, wanneer Satans gevangenen aldus worden bevrijd door zelfoordeel en oordeel over wat hen heeft gevangen. Hier zijn we in feite op de grens van Dan. Voor de rest -

Rabbah, 'groot', legt het voldoende uit. De macht van God moet noodzakelijkerwijs zegevieren; de hand van God zal de vijand neerslaan. Dit wordt niet eens formeel gezegd, en dat hoeft ook niet. Het is voldoende om te weten dat God God is. Wat zal de wildste poging van mensen of duivels tegen Hem bereiken?

(d) Zo eindigen de steden van de berg op passende wijze. We hebben nog zes steden over, de steden van de woestijn, het aantal dat ons verzekert van een nieuwe triomf van Gods kant; die niet compleet zou zijn, tenzij de wildernis, met al het andere, haar materiaal voor lof zou kunnen leveren. Nadat we daarom het einde van alles hebben gezien, keren we nu terug om te zien dat de stappen die ernaartoe leidden niet tevergeefs waren. Het verdriet en de beproeving waren tijdelijk, maar de lessen zijn eeuwig. Als we terugkijken vanaf het einde, zullen we zien hoe goed al Gods wegen geschikt zijn geweest, en hoe volledig Hij meester was toen we weinig anders konden onderscheiden dan de wilde wil van de mens.

Beth-arabah, het 'huis van de woestijn', begint de lijst. Het spreekt duidelijk over de toereikendheid en zorg van een Vader, waarvoor de woestijn de plek bij uitstek is om te leren. Afgesneden van alle natuurlijke hulpbronnen, het hemelse brood, het water uit de rots, de dagelijkse leiding, waren een constant getuigenis hiervan voor de mensen van ouds; en hen daarin opvoeden was een perfect argument voor het pad waarlangs Hij hen leidde. En deze dingen zijn onze typen: de antitypen overstijgen hen; alleen geloof is nodig om datgene te aanschouwen wat geestelijk is; maar het heldere licht van de eeuwigheid zal het allemaal onthullen.

Vervolgens hebben we Middin, 'meting', het begrijpen van dingen in relatie tot een standaard, het onderscheiden van verschil. Ook hier is de wereld, zoals de zonde die heeft gemaakt, de plek waar zulke kennis verkregen moet worden. Hier is het grote strijdveld tussen goed en kwaad. Hier wordt zonde gezien in zijn groei en in zijn effecten. Hier in het kind van God wordt het oog in oog gebracht met dat wat van God is, en wordt het geheim van macht erover geleerd. Hier heeft Christus, het Licht van de wereld, zelfs duisternis in het licht gebracht. Vandaar dat 'meting' van elke soort mogelijk is, en 'door gebruik' worden de zintuigen 'geoefend om zowel goed als kwaad te onderscheiden'.

Secacah leidt ons verder. Het betekent 'overschaduwen' en, onder het getal dat spreekt van goddelijke manifestatie, leidt het ons natuurlijk om te denken aan de wolk die Israël overschaduwde in de woestijn, en het teken was van de goddelijke aanwezigheid in hun midden. Hun behoefte en Zijn liefde hadden Hem daar gebracht om onder

hen te dienen, wat voor ons op een bovennatuurlijke gezegende manier is gedaan.

Alleen in één wereld is God geïncarneerd; en daarover gingen de hemelen open en stortten hun menigten uit toen Christus in het vlees werd geboren. In de woestijn van deze wereld zijn, is zijn waar de Zoon van God heeft gewandeld en geleden en gestorven; en het besef hebben van de behoefte die Hij heeft vervuld, en dat Hij die voor ons heeft vervuld, zal ons liederen geven die de engelen niet kennen. Zeker heeft God de woestijn op deze manier voor ons laten bloeien, en het goed voor ons gemaakt om haar verdriet te hebben gekend.

Deze worden geïntensiveerd in Nibshan, als het betekent, zoals Young zegt, 'oven', wat kan verwijzen naar de gloed van de khamsin, de woestijnwind. Zulke seizoenen, met al hun beproevingen nu, hebben hun opdracht van God, en dus hun zegen, die, zoals bij de drie van ouds, alleen de banden verteren die ons hebben gebonden, terwijl de Zoon van God met ons is in het vuur. Het is niet tegenspoed die we moeten vrezen, hoewel we het wel vrezen, en we zoeken naar wat we eerder reden hebben om te vrezen.

Vrucht wordt opnieuw gevonden in Ir-hammelach, 'de stad van zout', die verspreidende kracht van heiligheid, de ware agressieve geest van het christendom, zonder welke zelfs genadige woorden falen om genade te verlenen aan de hoorders' (Ef. 4:29). Is het niet zo dat de oven van de wereld dit 'zout' voorbereidt voor gebruik, of het op zijn minst in werking zet? En dat hij die het ene het meest beseft, het meest geschikt zal zijn om het andere te manifesteren?

Het laatste woord hier is Engedi, 'de bron van de jonge geit', waar Saul later 'David en zijn mannen ging zoeken op de rotsen van de wilde geiten' (1 Sam. 24:2). Het woord in het laatste geval betekent 'klimmers;' gedi is de jongen van hetzelfde ras; en de bron die hen in leven houdt. 'De hoge heuvels,' zegt de Psalmist, 'zijn een toevluchtsoord voor de wilde geiten' (Ps. 104:18); en daar wordt de bron gevonden. De bergen voeden een gehard ras, gegeven om moeilijkheden te overwinnen, en de woestijn heeft water voor hen. Moeilijkheden vragen om geloof, en vergroten het geloof dat ze nodig hebben; terwijl God speciale aanmoediging heeft voor speciale behoeften. Het getal hier is opnieuw het getal van de overwinning.

(e) Hier is het verhaal van Juda's steden eindelijk voltooid; behalve één, die, vanwege Juda's falen, niet aan de rest wordt toegevoegd. Jeruzalem, de belangrijkste stad van allemaal, is nog steeds in handen van de Jebusieten; en daar wonen Juda en de Jebusieten in vreemde gemeenschap samen. Het is de eerste aanwijzing van datgene wat in het boek Richteren al snel het teken van universele achteruitgang wordt. Het 'kon niet' spreekt hier van goddelijke regering, zoals de numerieke verdeling doet; en we zullen erover uitweiden als we bij Richteren komen. Het zaad van de toekomst was hier aan het begin.

Hoofdstuk 16

4. We komen nu tot de erfenis van de dubbele stam van Jozef, die we al hebben gezien de praktische geest vertegenwoordigt die voortkomt uit het geloof, en hiermee is de numerieke indeling in nauwkeurige overeenstemming. Het is opnieuw verdeeld in vier subsecties,

die alleen goed kunnen worden gekarakteriseerd na gedetailleerd onderzoek.

(1) De zuidelijke grens wordt ons eerst gegeven als die van de hele stam. Als zodanig kan het ons goed de praktijk van de goddelijke kant voorstellen, of als gehoorzaamheid aan de roep van God. Dit zal het onderzoek ervan, denken wij, bevestigen. De taal suggereert een verdere verdeling in vijf delen, die zoveel aspecten van het praktische leven in ordelijke relatie tot elkaar geven, zoals wij zeker mogen weten. Er is niets willekeurig in het Woord van God.

(a) De eerste etappe is van de Jordaan naar de berg Bethel. De lijn begint aan de oostkant van de Jordaan, voor alle ware christenen, dat wil zeggen het hemelse leven voor ons begint waar de wateren des doods zich hebben overgegeven aan de ark van de kracht van de HEERE, en ons toegang hebben gegeven tot het land dat ons bezit is. Dan begint het ook vanuit Jericho, waar de wereld haar oordeel heeft ontvangen voor geloof, en vanuit de ‘wateren van Jericho:’ want de stromen van goddelijke zegen die worden genomen (zoals we in Egypte hebben gezien) om de geest van onafhankelijkheid in mensen weg van God te voeden, zijn van ons om vrij en zonder ascese te gebruiken, maar toch als van Hem en tot Zijn lof.

Niettemin is de weg dan een ‘woestijn, die leidt van Jericho naar de berg Bethel,’ het huis van God. De eerste etappe van onze reis is zelfs helaas onvolledig als het ons daar niet brengt. Met de les van dit huis zouden we, uit Jakobs geschiedenis, al bekend moeten zijn.

(b) De tweede fase is nauwelijks één, en toch van groot belang. Het is alleen ‘van Bethel naar Luz’; en Luz is de oude naam van de stad

Bethel zelf. Maar de zuil van Jakob stond aanvankelijk buiten de stad, en pas na een tijdje, waarschijnlijk door natuurlijke uitgroei, lijken ze te worden geïdentificeerd. Vanuit het Israëlitische standpunt was het Bethel dat Luz absorbeerde; en ten tijde van de verdeling waren de stad en de plaats van het visioen nog steeds, zo lijkt het, verschillend.

Hoe dan ook, voor ons doel is het voldoende dat Luz hier Bethel volgt. Luz betekent 'scheiding'; en hoezeer het ook los van Bethel mag bestaan (en dan zal het alleen een heidense betekenis hebben), wanneer het ermee verbonden is en erop volgt, dan heeft het zijn juiste en noodzakelijke plaats. Om bij God te zijn als zonen en dochters in Zijn huis, heeft Hij ons gezegd, mogen we 'het onreine niet aanraken' (2 Kor. 6:17-18). En verontreiniging moet worden beoordeeld, niet door het natuurlijke geweten of onze eigen opvatting, maar door Zijn woord. Het is hier, in het aangezicht van Zijn woord zelf, dat christenen zo ver van het rechte pad af kunnen raken.

(c) De derde fase is dat de grens 'overging naar de grens van de Archite, naar Ataroth?' Archite komt van arach, 'vooruitgaan, vooruitgang boeken', en de Archite is daarom een man van vooruitgang. Wat voor hem ligt, wordt heel duidelijk verteld in het punt waar de lijn zijn grens raakt, Ataroth, wat 'kronen' betekent; en dus zegt de apostel: 'Nu doen zij het om een vergankelijke kroon te verkrijgen, maar wij een onvergankelijke' (1 Kor. 9:25). De duidelijke tekst hier maakt dat het weinig behoefte heeft aan een vertolker.

(d) In de vierde fase daalt de lijn, en onder het getal dat, indien aanwezig, melding maakt van contact met de wereld, bereiken we de grens van de Jafletiet, 'iemand die doet ontkomen', en 'tot aan de grens van het beneden -Beth-horon' ('het huis van toorn') en 'tot aan

Gezer', 'isolatie': woorden die, voor hen die met het Evangelie van de Meester de wereld in worden gezonden, niet veel meer interpretatie lijken te behoeven dan de vorige.

(e) Vandaar loopt de grens naar de zee: want in dit praktische leven zijn er ook oefeningen en de ervaringen van door stormen geteisterde zeelieden, die de haven begeerlijker maken waarheen de HEERE hen zeker ten slotte brengt. De lijn eindigt hier bij de haven van de zee.

(2) Dit is de zuidelijke grens van Jozef. We worden nu opgeroepen om Ephraim afzonderlijk te bekijken in de tweede subsectie, die blijkbaar in zijn numerieke betekenis te maken zou moeten hebben met de naam. Ephraim betekent letterlijk 'dubbel vruchtbaar', en kan verwijzen naar het feit dat hij de tweede zoon is, door wie Jozef inderdaad het dubbele deel van het geboorterecht verkrijgt. Zo drukt Ephraim in zijn naam de waarde van beide zonen van Jozef uit, en de dubbele vrucht lijkt niet alleen te zitten in wat we dat gewoonlijk noemen, maar ook in de Manasseh-energie van het verworven karakter dat zijn rug toekeert naar alles wat 'achter' is, in zijn racerachtige gretigheid voor doel en prijs.

(a) In het vijfde vers wordt de zuidelijke grens van Efraïm opnieuw gegeven, maar op een fragmentarische manier, wat tot veel kritiek en pogingen tot verbetering heeft geleid. Maar we konden nauwelijks een herhaling verwachten van wat zojuist is gegeven; en in het licht van de geestelijke betekenis wordt alles gemakkelijk verklaard, waarbij een onderscheidende schoonheid wordt gevonden in de punten die eerder het meest in twijfel werden getrokken.

Zo hebben we 'addar' toegevoegd aan Ataroth van het vorige verslag, en Beth-horon het bovenste gegeven in plaats van het onderste: iets dat voor een commentator van weinig belang lijkt, omdat de twee zo dicht bij elkaar lagen! Maar dit is het verlies van de perfectie van het Woord van God. De laatste verandering is van het meest absolute belang, want de geestelijke betekenis waarop het niet zou moeten worden aangedrongen, beheerst alles. Geografie heeft misschien niet zoveel precisie nodig; maar hier is zeker meer dan dat, of ik weet niet waarom we er als christenen nog steeds belangstelling voor hebben.

In feite hebben we op deze twee plaatsen aan de grens van Efraïm twee leidende principes van het praktische leven. Ataroth-addar betekent 'erekronen'; en merk op dat het niet 'oostwaarts' is, maar slechts geografisch, maar 'richting de zonsopgang', geestelijk. Beth-horon, het bovenste, ligt ten westen ervan, zoals we al weten, 'zeewaarts', en suggereert terecht de oefeningen en ervaringen die met de zee verbonden zijn. Beth-horon is het 'huis van toorn'; maar merk dan op hoe belangrijk het is om onderscheid te maken tussen het onderste en het bovenste. Toorn beneden is de ellende van de hel, volkomen en onherstelbaar; toorn boven spreekt inderdaad van zonde als het kwaad dat God haat en moet haten, omdat Hij heilig is: maar dat geen toorn is tegen de persoon, maar dat, als kastijding, de meest tedere en vaderlijke liefde jegens hem kan zijn.

Vandaar dat Ataroth-addar en Beth-horon de bovenste tegengestelde gedachten zijn, maar toch als een dubbele ster de koers van de heilige besturen, - goddelijke goedkeuring of goddelijk ongenoegen, - hoewel goddelijke liefde in beide voor de verlorene is. Beth-horon de onderste, de dreiging van de hel, zou voor deze volkomen ongeschikt zijn, en

de zaligheid van Christus van haar karakter als eeuwig beroven, en onze zielen van alle vrede die het hun nu verzekert.

(b) We komen nu bij de noordelijke grens van Efraïm, die zich in twee delen splitst, waarin het in tegengestelde richtingen wordt getraceerd, - twee visies die in zekere zin tegengesteld zijn, maar niet in tegenspraak. De ene geeft, zo lijkt het, individuele items van het praktische leven, bekeken vanuit zijn menselijke kant vanaf de bekering, met het oog op zonsopgang, dat wil zeggen, met het oog op verantwoording bij de komst van de Heer. De andere, inderdaad kort en des te opvallender vanwege zijn beknoptheid, geeft ons, zoals uitgeoefend door deze dingen (kijkend naar de zee), het helpende principe dat veilig doorwerkt.

In het eerste geval begint de lijn naar het westen gericht te zijn - alleen de zee; in moeilijkheden en oefening van het hart, vinden we onszelf bij Michmethah, de 'verderfelijkheid van de doden;' dan, als de lijn scherp ronddraait richting zonsopgang, hebben we het treffende beeld van bekering; en in Ta'anath-Shiloh bereikten we 'toegang tot Hem die vrede geeft' aan de ziel. Vandaar komen we bij Janohah, 'rust', nog steeds meer gericht op de komende dag.

En nu daalt de weg: het pad waarop kracht en vruchtbaarheid getoond moeten worden, is er een dat naar beneden leidt, zoals dat van onze Heer. Maar dit is een vierde stap, die ons waarschuwt door het aantal dat er beproevingen op zullen worden aangetroffen: herinnerend aan welke we de Ataroth terecht kunnen interpreteren, - heel anders dan de vorige, waar we nu op komen, - 'kronen', voordat het einde is bereikt, en die niets anders kan zijn dan verleiding om van ons af te worden gezet; en dan vinden we Naarah, 'werpen'; we moeten

Jericho, de wereld, noodzakelijkerwijs ‘aanraken’, en op een of andere manier ook met Jordan, de dood, te maken hebben; en hier eindigt de lijst aan deze kant.

In de tegenovergestelde richting pakken we het weer op, om eerst een naam te vinden die zich twee keer waarlijk aan ons heeft vervuld waar we hem hebben gevonden - Tappuah, de ‘Adem’. Hier is inderdaad een kostbare en inspirerende gedachte. Christus, de laatste Adam, heeft in ons de adem van een nieuw, eeuwig leven geblazen. Wij behoren tot een nieuwe schepping: ‘oude dingen zijn voorbijgegaan’. En wij die zo leven, leven niet meer voor onszelf, maar voor Hem die voor ons stierf en weer opstond’.

Dit is in feite de beek Kanah. Kanah betekent ‘Hij heeft gekocht’ en is de gedachte die nodig is om zelfs Tappuah aan te vullen. Ja, Hij heeft ons gekocht! Laten we het strikt individueel maken en zeggen: Hij heeft mij gekocht; en moge het voor ons de inspiratie zijn die het voor de apostel was: ‘het leven dat ik in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven. ‘

Maar Kanah is een ‘beek’! Ja, want als dit in mijn hart is, wordt de Geest van God, die er behagen in schept Christus te verheerlijken, een volle stroom van levend water in mijn ziel, die geen gebrek toestaat. De rest van de lijn is nu niets anders dan de waterloop zelf, totdat het einde is bereikt. Gezegend zij God! Hoe zoet en krachtig, ook al bestraffen ze ons, spreken deze ‘loutere namen’ tot een christelijke ziel!

(c) Verder wordt opgemerkt dat naast de steden die binnen deze grenslijnen zijn ingesloten, er bepaalde andere steden buiten Manasse's gebied waren die aan Efraïm werden toegekend. Dit zal voor ons komen waar binnenkort de namen worden gegeven.

(d) Maar Efraïm ontkomt niet aan de algemene mislukking; en Gezer staat bekend als een plaats waar de Kanaänieten mochten blijven, hoewel ze dienaren werden. Zonden worden maar al te vaak gespaard als dienstbaar; en onder Efraïmieten net zo veel als onder anderen. En omdat een genadige God nog steeds zegent, denken we dat Hij er maar weinig om geeft. Toch komt er uiteindelijk een dag van afrekening.

Hoofdstuk 17

(3) We hebben nu Manasse's deel in het land: dat aan de overkant van de Jordaan is al gegeven. Hij realiseert zich hier in zekere zin datgene waarvoor hij elders 'vergeet'. Het nummer van de sectie kan dit suggereren.

(a) De erfgenamen worden als eerste geteld, en dit is bij geen enkele andere stam het geval. Is het zo dat de persoonlijke staat meer voor ons ligt, - de man zelf als onderscheiden van zijn erfenis? De familie van Machir heeft haar erfenis al aan de andere kant van de Jordaan: zes anderen, allemaal oorspronkelijk afkomstig uit Machir, maar worden gerekend als Gileadieten in plaats van Machirieten. (Zie Num. 26) Zo bestrijken Machir en Gilead op verschillende manieren het hele gebied van Manasse. Het is Machir, de familie, die de 'eerstgeborene van Manasse' lijkt te zijn, aangezien het individu Machir de vader is

van het geheel; en Keil neemt ‘vader van Gilead’ hier als equivalent aan heerser van het land Gilead.

Deze verstrengeling van namen moet zijn reden hebben, en zou ons moeten helpen inzien dat namen door de geschiedenis heen voor iets tellen. Zelfs de vrouwen van Manasse tonen de moed van het geloof en verkrijgen een erfenis met hun broeders. Hun verhaal wordt hier herhaald, tot hun lof. Wij doen er goed aan het deel te begeren dat God ons gegeven heeft. Er is overvloed voor iedereen, en om er ten volle van te genieten zal alleen anderen verrijken en niet verarmen. Manasse verkrijgt aldus tien delen: want het ene deel van Zelafead zwelt aan tot vijf door de erfenis van zijn dochters. ‘Begeer ijverig de beste gaven’.

(b) We hebben nu Manasse’s grenzen, alleen aan één kant echt gedefinieerd, en dat het zuiden, waar Efraïms lijn al is getraceerd. Toch wordt dit herhaald met variaties van het vorige verslag, zeker niet alleen een aanvulling vanwege onvolkomenheid in het eerste, maar iets heel anders dan dit, en bewijst hoe weinig geografie in twijfel wordt getrokken. Aan de noordkant wordt helemaal geen lijn gegeven, alleen de verklaring dat het Aser aan de noordkant raakte, en Issachar aan de oostkant, en dat Manasse steden in beide had, wat eruitziet alsof de onbepaalde lijn werd overgelaten voor vooruitgang, - waarvan Manasse zeker de uitdrukking is. Aan de zuidkant geeft hij ook toe aan Efraïm, uitbreiding is de regel voor het volk van God. Als ze maar trouw waren geweest, zouden hun grenzen aan alle kanten op dezelfde manier zijn verlegd. God wenste voor hen groei: ze kozen, helaas, inkrimping.

De zuidelijke grens wordt van oost naar west getrokken, niet het geheel, en met enige toevoeging in het gegeven deel. Het beginpunt is van Aser, - niet de stam natuurlijk, maar een plaats waarvan men aanneemt dat deze nog steeds bekend is, met dezelfde betekenis, 'gelukkig', de oorspronkelijke toestand van de mens. Vandaar gaat het naar Michmetha, 'de verdorvenheid van de doden', die nu wordt gemarkeerd als tegenovergesteld aan Sichem, 'schouder', die ons al bekend is als het type van gehoorzaamheid, het dragen van het juk. Dus de mens keert zich, niet onwetend, maar met het volle zicht op zijn plicht, af van God.

Maar er is een verandering: de grens loopt zuidwaarts, letterlijk 'naar de rechterhand', de plaats van verheffing en eer, maar in afhankelijkheid, en komt zo bij de inwoners van En-tappuah, een woord dat we goed kennen als betekenisvol voor de Adem van nieuw leven, een nieuwe schepping, en met een voorvoegsel 'En', wat 'bron' betekent, het levende water dat het nieuwe scheppingsleven bewaart. Hier worden we gestopt om uitgelegd te krijgen dat het land alleen aan Manasse toebehoorde; Tappuah, zelf op de grenslijn, behoorde aan Efraïm: en zo vertelt Paulus ons, in de stijl van het Nieuwe Testament, dat we 'geschapen zijn in Christus Jezus tot goede werken, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen' (Ef. 2:10).

Vervolgens hebben we weer de beek Kana tot aan de zee, ten zuiden waarvan de steden van Efraïm zijn, en ten noorden daarvan van Manasse, hoewel de grenslijn het geheel aan Manasse zou hebben gegeven. Ik weet niet wat dit betekent.

De grenslijn naar het noorden, zoals al gezegd, wordt niet getraceerd, behalve dat deze Aser in het noorden raakte, en Issachar richting

zonsopgang, en dat Manasse steden in beide stammen bezat. Toch lijkt de uitbreiding hun kracht te overstijgen, een kwaad dat maar al te vaak met energie gepaard gaat; en de Kanaänieten behouden deze steden nog steeds, hoewel ze zijrivieren worden. De verdere les zal worden overwogen in het boek Richteren.

(4) De vermaning van de broederstammen met Jozua is een pleidooi van zwakheid zoals dat met hoge pretenties kan samengaan, en dat is slechts schande. Zeker, ze hebben geen geringe mening over zichzelf; toch zijn ze bereid om, wanneer het aankomt op het ontmoeten van de vijand, te schuilen onder de meest vernederende bekentenis. Het is 'wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk', zodat het ware gevoel van zwakte hen alleen maar bemoediging zou hebben gegeven door ze op God te werpen. Laten we er zeker van zijn, het pleidooi van zwakte zal nooit op deze manier worden gebruikt door hen die terecht weten wat hun zwakheid is.

Ze hadden moeten zeggen: Wij zijn ongelovig, wij durven God niet te vertrouwen: wij zijn lui en willen de moeite niet hebben om de berg te beklimmen; maar dan hadden ze de HEERE niet met dit onder ogen kunnen zien! Hoe goed zou het zijn om eerlijk naar al onze excuses op deze manier te kijken; hoewel het effect zeker zou zijn dat we zouden ontdekken dat we geen excuus hadden dat de test zou doorstaan! Kunnen we een excuus hebben om niet in bezit te nemen wat God ons eigen heeft gemaakt? Niet tenzij God faalt: als Hij voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn?

Jozua kan daarom het excuus niet accepteren. Het is waar, er is genoeg land voor iedereen, en hun grenzen, zoals we vaak hebben gezien, zijn helemaal open voor uitbreiding waar er echte behoefte is; maar dit

kan niet totdat ze in staat zijn om te vullen wat hun al is toebedeeld, en de vijanden van God van hun erfenis zijn ontdaan. Het antwoord van hun Leidsman is een vermaning met een bemoediging. Het is waar, als we onszelf met moeilijkheden meten, is er helemaal geen hoop: meet ze in geloof met God, en waar zijn ze verdwenen?

Maar dit alles van de stam van Jozef is treurig genoeg. Helaas, wanneer is er een tijd geweest in de geschiedenis van Gods volk waarin de zaden van vertrek niet overal zichtbaar waren? En hoe kon er op enig moment vertrouwen over hen zijn, behalve op de manier waarop de apostel het vond: 'Ik heb vertrouwen in u door de Heer'?

Hoofdstuk 18

5. We gaan nu verder met het beschouwen van de delen van de resterende stammen, die hen op een bepaald moment in Silo zijn toegewezen, aangezien de tabernakel daar is opgezet. Dit is zeker iets dat niet irrelevant is, maar in ware relatie staat tot de verdeling zelf, waarin Gods bestuurlijke wegen met een volk in relatie tot Hemzelf worden geïllustreerd. En dit impliceert natuurlijk dat de stammen die nu hun verdeling ontvangen ook verantwoordelijkheid illustreren op een manier waarop eerdere stammen dat niet deden.

Dit is heel duidelijk wat betreft Juda; terwijl het wat betreft Jozef niet minder duidelijk is, denk ik, dat het niet de verantwoordelijkheid is die wordt benadrukt in wat er over hen wordt gegeven. Aan de andere kant, in wat volgt, - Benjamin geeft hier allereerst het blijven in Christus (en daarom Hij in ons), wat ons daartoe in staat stelt. Het is daarom de eerste en belangrijkste plicht om zo te blijven. Dit is de verantwoordelijkheid waarop Christus in ons antwoordt als het

noodzakelijke resultaat. En hoewel elke ware christen in de eerste betekenis hiervan moet blijven, zijn er toch graden van praktische realisatie desalniettemin.

(1) De tent der samenkomst is gevestigd in Silo, 'de plaats van rust' of 'vrede,' - vrede is werkelijk tot stand gebracht, en het land onderworpen voor Israël. De tabernakel stond hier van Jozua's tot Samuëls dagen, toen het werd verlaten, de ark ging in gevangenschap naar het land van de Filistijnen, en keerde nooit terug naar zijn eerste verblijfplaats. Jeruzalem, later de troon van de Heer, en nu op zijn beurt opgegeven, is nog maar voor een tijd verlaten, en heeft de belofte om voor altijd Gods rust te zijn, maar deze belofte aan de ene verzekert ons ervan dat de andere uiteindelijk wordt verlaten.

De dingen die Israël overkwamen, overkwamen hen als typen, en zo zeker in dit geval. Net als de keuze van Saul voor David, de ware koning, had de keuze van Silo ongetwijfeld een beproevingsdoel, zoals de hele geschiedenis die ermee verbonden is aangeeft. De situatie van Jeruzalem tussen Benjamin en Juda zal worden gerealiseerd door iemand die beschouwt wat we respectievelijk door deze stammen hebben zien uitdrukken als de ideale zetel van de wetgever; Jeruzalem zelf is ook de 'fundering van vrede', dat wil zeggen 'rechtvaardigheid', die niet minder de fundering is van Gods troon.

Silo was daarentegen in Efraïm de vruchtbare, waaraan mensen van nature de soevereiniteit toekennen. Toen het koninkrijk werd verdeeld, werd Efraïm, zoals we weten, de zetel van de regering, tien stammen verenigden zich om haar deze plaats te geven - het onheilspellende aantal verantwoordelijkheden. Silo in Efraïm lijkt daarom duidelijk, net als Saul voor David, of de wet voor genade, een

noodzakelijke concessie aan de natuurlijke gedachten van de mens, verordend voor de beproeving ervan.

Dit blijkt echter nog nauwelijks, behalve dat de eerste tekenen van mislukking in feite overal te zien zijn, zoals we weten, en in Silo zelf is het eerste woord een vermaning: 'Hoe lang zult gij traag zijn om te gaan en het land in bezit te nemen?' Ook hebben we geen uitbarsting van gezang zoals toen David later de ark naar Sion bracht. Deze dingen spreken ontmoedigend tot het aandachtige oor: God voor Zichzelf 'heeft de stam van Efraïm niet verkozen' als de plaats van Zijn troon.

Maar daar is intussen de tent van ontmoeting, en daar verzamelt zich de vergadering van Israël.

(2) Zeven stammen moeten hun deel nog vinden, en daarvoor gebiedt de HEERE.

Zij wezen drie mannen van elke stam aan om het land te overzien en het in zeven stukken te verdelen. Het lot bepaalde welk deel elk van hen zou krijgen op basis van deze verdeling.

(3) De kavels komen in een volgorde naar voren die uiteraard numerieke betekenis moet hebben: -

(a) Ten eerste Benjamin, die, zoals we al hebben opgemerkt, zijn erfenis ontvangt tussen Juda en Efraïm aan de oostzijde, waarbij hij precies de tussenruimte opvult en deze met elkaar verbindt.

Zo klein als de stam is, zien we toch het belang ervan in de zorg waarmee de grenzen ervan worden getrokken en de steden ervan worden opgesomd. Hoewel de grenzen noodzakelijkerwijs die van

Efraïm aan de ene kant en die van Juda aan de andere kant zijn, en dus al zijn gegeven, worden ze nu herhaald, met bepaalde variaties in de beschrijving, die natuurlijk veelzeggend zijn.

Ook de steden ervan worden met zorg gegeven en genummerd zoals die van Juda, terwijl die van Efraïm en Manasse beide bijna volledig worden overgeslagen. Deze dingen gebeuren niet zomaar, maar worden geleid door de hand van God met zorgvuldige overweging. We zouden alleen de voor ons ontworpen opbouw verliezen, als we dit alles niet zorgvuldig zouden opmerken, om stil te staan bij datgene waar de Geest van God bij stilstaat, op de juiste plaats benadrukkend, en alle delen hun evenwicht en verhouding gevend.

Als Benjamin spreekt over Christus in ons, de kracht voor een vruchtbaar leven in de wereld, is het gemakkelijk te begrijpen waarom dit meer aandacht en nadruk zou moeten krijgen dan de details van het vruchtbare leven zelf (Efraïm); en zo is het dat Benjamin de kloof tussen Juda en Jozef vult, en aan het hoofd komt van de zeven stammen die hier hun plaats vinden. ‘Kleine Benjamin’ is, in deze zin, ‘de heerser’ (Ps. 68:27), die in feite Jeruzalem, de stad van de Koning, in zich heeft, hoewel Juda de Koning zelf zou kunnen leveren. ‘Christus in ons’ is, zoals al is gezegd, het objectieve in het subjectieve, de persoonlijke Christus naar Zijn beeld in de ziel; we moeten daarom verwachten dat Benjamin de grootste aandacht zal krijgen, en we moeten verwachten dat we de diepste lessen en opbouw zullen vinden in de details die hier zo zorgvuldig zijn gegeven.

We hebben eerst de grenzen, dan de steden. De grenzen vertellen ons gedetailleerd wat Benjamin is; want beperken en definiëren zijn hetzelfde. Ze worden achtereenvolgens gegeven, de lijn loopt volledig

van het noordoostelijke uiteinde bij de Jordaan, westwaarts naar het zuiden van Bethlehem, de noordkant; zuidwaarts naar Kirjath-Jearim, - de westkant; oostwaarts vandaar terug naar de Jordaan, - de zuidkant; de Jordaan zelf is de oostkant.

Het noorden is natuurlijk tegelijkertijd de grens van Jozef; het wordt ons ook op dezelfde manier gegeven, van oost naar west, en presenteert zich dus overal ter vergelijking. Want er is geen loutere herhaling van wat al is gegeven: het geheel wordt herhaald, zelfs al zijn de delen hetzelfde. We hebben nu Benjamin op het oog, niet Efraïm; terwijl, zoals al gezegd, vergelijking noodzakelijkerwijs overal wordt gesuggereerd.

Het beginpunt is de Jordaan, en dit wordt apart gegeven, om op zichzelf te worden beschouwd: 'En hun grens aan de noordzijde was van de Jordaan'. Ook Efraïm begint bij de rivier des doods, maar blijft daar niet hangen. Het verschil lijkt overal te zijn dat we in Benjamin identificatie met Christus hebben, in Efraïm ontwikkeling van een leven dat individueel en onderscheiden is, hoewel niettemin voortkomend uit het leven van Christus in ons. Benjamins grens begint bij de Jordaan, dat wil zeggen in identificatie met Hem in de dood; maar het is omdat we leven in Hem hebben dat we zo worden geïdentificeerd. Benjamin en Efraïm beginnen dus samen, maar aan verschillende kanten van dezelfde lijn: als we zeggen 'leven in Christus', benadrukt Efraïm het leven, Benjamin dat het in Christus is. Deze dingen zijn nooit te scheiden, maar ze zijn gemakkelijk te onderscheiden.

Maar zo blijft Efraïm, om zo te zeggen, niet bij de Jordaan; Benjamin wel. Voor de macht op aarde is het van het meest wezenlijke gevolg

om te beseffen dat we beginnen met identificatie met Christus in de dood, die dus mijn dood is, het einde van mij voor het geloof, opdat Christus in mij mag leven. Als deze eerste identificatie niet goed wordt gerealiseerd, overleeft het dode zelf tenslotte; afzonderlijke belangen worden noodzakelijkerwijs afleiding; het oog vertroebelt niet alleen het beeld van Christus; en in plaats van dag is er hooguit een schemering in de ziel, die zich niet ontwikkelt als de bloesem van de vroege ochtend, 'van glorie tot glorie': hiervoor hebt u, en hebt u alleen, Godzijdank, de Zon nodig!

Maar nu gaan we omhoog: 'En de grens liep omhoog naar de zijde van Jericho aan de noordkant' - de schaduwzijde, let wel, van de wereld, maar een wereld die aldus (en alleen aldus) de onze wordt, Jericho komt, zoals we zien, in het bezit van Benjamin door dit feit. Maar toch gaan we omhoog: hier is geen dralen - 'en gingen omhoog door het heuvelland westwaarts,' dichterbij de hemel en met uitzicht op de zee, 'en eindigde bij de woestijn van Beth-aven' - 'huis van ijdelheid'. Geen vrolijke weg, zou je denken, voor de voeten van een Benjaminit; maar de vrolijkheid is ergens anders: identificatie met Christus is niet dat wat de wereld helder maakt of het pad glad. Het maakt de weg tot een pelgrimstocht.

Maar dat is slechts één fase van de weg. 'En de grens liep vandaar naar Luz, naar de zijde van Luz (hetzelfde is Bethel) zuidwaarts'. Luz, zoals al gezegd is, betekent 'scheiding'; maar Luz wordt hier geïdentificeerd met Bethel, zoals het in Jozefs grens ervan wordt onderscheiden. Het is het Luz-aspect dat wordt benadrukt in verband met Benjamin, en dat is geen wonder: gerealiseerde identificatie met Christus kan niet falen in het handhaven van ware afgescheidenheid, die in de

Heer voller was dan die van de Doper, groot als hij was. Maar Luz is Bethel, zoals de apostel volledig uitlegt aan de Korintiërs (2 Kor. 6:16-18).

Het is ware Benjaminitische ‘scheiding’ die ons de gezegendheid doet beseffen van die thuisrelatie met de Almachtige Heer, wat inderdaad is wat Bethel (het huis van God) impliceert. En hoeveel wordt hierin geïmpliceerd! Laat de Benjaminit die zijn grens overziet, niet haastig van Bethel vertrekken, en het niet in feite slechts tot een station langs de weg maken. Nee, voor hem die het weet, zal het geen voorbijgaande zaak zijn, zoals in de gezegende verzekering van de Heer: ‘Indien iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woorden bewaren, en Mijn Vader zal hem liefhebben; en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen’ (Joh. 14:23).

Het vierde deel van de lijn brengt ons tot het einde van de noordgrens: ‘en de grens liep naar Ataroth-addar, bij de heuvel die ten zuiden van het lagere Beth-horon ligt’. Beide namen kennen we, maar het volkomen en plechtige contrast is op het eerste gezicht verrassend. Dat de lijn naar ‘erekronen’ gaat, hoeft ons niet te verbazen: bij de Heer gebeurde dat wel, en zo blijft de identificatie met Hem in stand. Hij ‘vernederde Zichzelf en werd gehoorzaam tot de dood, ja, tot de dood des kruises; daarom heeft God Hem bovenmate verhoogd en Hem een naam gegeven die boven alle naam is’. ‘Indien wij lijden, zullen wij ook met Hem regeren’.

Zoveel is eenvoudig: maar wat is ‘de berg die ten zuiden van het lagere Beth-horon ligt’? De naamloze berg moet een eenvoudige verhoging zijn, en aan de zuidkant sluit Beth-horon uit van het deel van Benjamin. Wijst het geheel niet eenvoudig en indrukwekkend

op de dag des Heren waarin de kroon der heerlijkheid en het oordeel over het kwaad zal worden vergolden aan heilige en zondaar?

Hier eindigt de noordelijke grens en gaan we zuidwaarts langs de westelijke. Deze is erg kort en heeft maar één deel van de lijn erin: 'En de grens werd zo getrokken dat hij aan de westkant zuidwaarts boog, vanaf de berg die voor Beth-boron ligt aan de zuidkant, en hij eindigde bij Kirjath-baäl (dit is Kirjath-jearim), een stad van de kinderen van Juda'. Dit is op de grens van Dan en het spreekt overeenkomstig van oordeel van het begin tot het einde. We hebben in Kirjath-jearim al de ontmaskering van Satan en zijn omverwerping gezien. In welk volmaakt verband vinden we het hier zowel met de grens van Dan als met de stad van toorn! En we zien in Benjamins 'berg' hoe identificatie met Christus en verhoging op aarde uiteindelijk samen zichtbaar worden; en dit wordt ons getoond precies waar Efraïms grens plaatsmaakt voor Dan! Wie is de auteur van al deze harmonieën? Is enige verbeelding gelijk aan de prestatie om ze te creëren? Elke naam hier is een staand bewijs van verbale inspiratie.

We zijn nu bij de zuidelijke grens, die tegelijkertijd van Juda is, en volgen deze terug naar de Jordaan. Het is alsof we terugkijkend vanaf het einde (waar we in het vorige deel zijn aangekomen) de weg terugvolgden, zoals we zullen terugvolgen, waarlangs we daarheen zijn gekomen; en in dit geval zullen Benjamin en Juda ('lof') zeker samenkomen. Teruggaand over de weg die we al hebben gevolgd, zullen de herkenningspunten substantieel hetzelfde zijn - bijna exact - de hele weg door, en het voornaamste verschil zal zitten in de

richting en in de stadia van de reis, die numeriek verschillend zullen zijn, aangezien ze inderdaad ook anders verdeeld zijn.

De lijn is verdeeld in vijf delen, waarvan we in het eerste deel simpelweg het punt moeten overwegen waar we beginnen: 'En de zuidkant was van het einde van Kirjath-Jearim'. Het getal spreekt van de rechtvaardigheid en almacht van God, die duidelijk worden getoond in de detectie, verbijstering en omverwerping van Satan, geen enkele bedrieger meer door hem bedrogen, en God oppermachtig in al Zijn uitmuntendheid als God, elke wolk verwijderd. Hoe wonderbaarlijk zal de tijd zijn! Welnu, we mogen worden opgeroepen om even stil te staan en erover na te denken voordat we verdergaan - de tijd waarin de onvruchtbaarheid en ellende van het kwaad aan iedereen zichtbaar zal zijn, en de overwinning in wezen een overwinning van goedheid zal blijken te zijn, niet alleen van macht: dus alleen waardig aan Hem. Dit opent de betekenis van het tweede deel: -

'En de grens ging westwaarts uit, en ging uit naar de bron van de wateren van Nephtoah'. Dit tweede gedeelte, onder het nummer dat spreekt over Christus en de verlossing, brengt ons naar het kruis, Nephtoah, 'de opening' van de Rots, waaruit de levende wateren stromen. De verbinding met Kirjath-Jearim is duidelijk. In het kruis was de kracht afwezig van de kant van het goede, was alleen aanwezig bij het kwade, maar de overwinning was compleet, zoals blijkt uit de stromen die eruit stroomden, en die sindsdien altijd zijn blijven stromen.

In het begin, hoewel aan de zuidelijke grens, en om naar het oosten te gaan, vinden we in feite de grens die naar het westen gaat! We staan tegenover de zee van beproeving, waarin ook de werken van

de Heer en Zijn wonderen verschijnen: zo zou het karakter van wat hier is, zich moeten manifesteren. De gekneusde voet is het die, als zodanig, de kop van de slang verbrijzelt. Op de dag van triomf is het het Lam dat verschijnt.

De derde afdeling van de grens is veel langer, hoewel met een aantal kleinere onderbrekingen. Het is in feite dat deel ervan waarin de stapsgewijze terugtrekking van de afgelegde weg te vinden is; de twee eerste introduceren ons eraan in het licht waarmee het allemaal gelezen moet worden. Zo beginnen we nu opnieuw met het oordeel:

‘En de grens liep naar beneden tot aan het einde van de berg, die voor het dal van de zoon van Hinnom ligt, dat in het dal van Refaïm ligt, aan de noordkant’.

Hier hebben we al gezien dat de hel zorgvuldig wordt onderscheiden van de macht van de vijand, die de vallei van de reuzen vertegenwoordigt. Het is de macht van God, en voor de onderdrukking van het kwaad. Satan triomfeert niet in een enkele ziel die in de hel wordt geworpen. Als hij dat zou kunnen, zou de hemel voor altijd verduisterd worden, en de liederen van de rechtvaardigen veranderd in een geweeklaag. Dit eerste deel van de derde divisie spreekt in zijn aantal gehecht (naar ik denk) van de onvruchtbaarheid van rebellie die niets anders bereikt dan zijn eigen schande, terwijl gehoorzaamheid het onvergankelijke zaad is dat werkelijk produceert, en wiens vrucht blijft.

‘En het ging de vallei van Hinnom af, aan de zijde van de Jebusiet aan de zuidkant’. De Jebusiet staat hier, zoals we weten, voor Jeruzalem; maar dit wordt niet genoemd zoals het was toen de grens van Juda werd getraceerd. De vallei van Hinnom, onderscheiden van enig

louter effect van de macht van de vijand, spreekt nog steeds over de ondergang van de zondaar als niet de wil van God; als 'oorzaakloos', behalve door de zondaar zelf. Zo is het aan de zuidkant van de 'treader down', niet in de schaduw van de onderdrukker.

Vandaar de regel 'ging naar Enrogel,' de 'fontein van de voller;' bij de derde trede vinden we de plaats van reiniging van kleding, afdalend om het te vinden. Niet de moeite van het klimmen is nodig om de vernieuwing van de Geest voor iemands persoonlijke leven te vinden; geen arbeid noch de verheffing van het zelf, maar alleen zelfverloochening. Hoe schuldig is dan hij die weigert de plaats in te nemen waarin de genade van God hem kan dienen!

'En het werd getrokken naar het noorden, en ging uit naar Ensemes,' de 'bron van de zon' - een prachtig beeld van de Geest van Christus die Christus weerkaatst; en dit valt onder het nummer dat spreekt van praktische wandel: wat een getuigenis van het gemak en de eenvoud van een ware christelijke wandel, waarvan de kracht van boven is, en die zonder moeite de stralen weerkaatst die eromheen worden uitgestort! Waar de mens nog steeds niets van maakt, maar in zijn zwakheid gediend, zo vrij als de zon schijnt voor allen die het willen hebben: en dat is wat de apostel werkelijk geeft als het getuigenis van Christus: 'Dat was het ware licht dat, in de wereld komend, schijnt voor ieder mens' (Joh. 1:9).

Maar waarom deze specificatie, 'getekend op het noorden', hier? Is het omdat, met al zijn eenvoud, er voor de meesten zo'n diep mysterie in lijkt te zitten? Dit is tenminste waar, dat wetticisme en weinig geloof, en gebrek aan toewijding, zowel de zon vertroebelen als de waterstroom verminderen, en Enshemesh voldoet vaak niet

aan de schoonheid van zijn naam. ‘Dit is een klaagzang, en zal een klaagzang zijn’.

‘En het ging uit naar Geliloth, dat tegenover de opgang van Adummim ligt’. Geliloth vervangt hier Gilgal in de grens van Juda: het is een meervoud, maar anderszins zeer vergelijkbaar, wat circuits of revoluties betekent. Toch moet er een verschil in betekenis zijn, dat beantwoordt aan het verschil in vorm, want geen enkele verandering kan zonder doel zijn in het woord van God. God Zelf interpreteert Gilgal, en past het toe op het weggrollen van de smaad van Egypte, van sraël. Geliloth, als meervoud, kan nauwelijks zo definitief worden toegepast.

Met het getal vijf eraan verbonden, het getal dat spreekt van Gods bestuurlijke wegen, zou men natuurlijk denken aan de omwenteling van die wielen van Goddelijke Voorzienigheid waaraan we werden herinnerd in de verwante Eglon, en die vol zijn van intelligentie en zegen voor de mens in Christus, terwijl zijn plaats als deze geen revoluties kunnen beïnvloeden. Zo is Geliloth eenvoudigweg ‘tegenover’ de opgang van Adummim, het pad naar huis van de ‘kalme zielen’.

‘En het daalde af naar de steen van Bohan, de zoon van Ruben’. Dit is het zesde punt, een getal dat, zoals we weten, dat is van de overwinnaar, Bohan, de man van de gewijde hand, kan ons de weg van de overwinning tonen. Alleen de handen die met bloed en olie zijn besprenkeld, kunnen worden verwacht de Ebenezer-stenen op de weg achter te laten; en deze zullen het doen.

En nu zijn we bijna terug bij het begin van de reis, en de volgende stap brengt ons oog in oog met de woestijn: 'en het ging over naar de zijde voor de Arabah noordwaarts'. Een uniek zevende punt, zoals het moet lijken; en de woestijn zelf is het achtste: 'en het ging naar beneden naar de Arabah'. Maar, terugkijkend zoals we hier doen, waarom zou de beschouwing van de woestijn niet in rust zijn, en de woestijn zelf een profetie van een nieuwe schepping worden? God lapt niet op, en zal de woestijn niet voor altijd hebben: moet Hij dan niet 'alle dingen nieuw maken' ?

Dit is misschien niet de interpretatie: laat het dan maar staan totdat er een betere wordt voorgesteld. Het is duidelijk dat dit de reis voltooit, en dat we in de volgende afdeling zijn gekomen bij wat in Egypte aan het begin ervan voor Israël stond, en zonder welke geen enkele stap van de reis had kunnen worden gezet: 'En de grens liep over naar de zijde van Bethhoglah noordwaarts'. Bethhoglah, als we het goed hebben geïnterpreteerd, betekent 'het huis van het geopenbaarde offer', en dat het woord strikt 'feestelijk offer' betekent, maakt de verwijzing naar het Pascha alleen maar completer. Het nieuwe begin, 'en de grens', komt voor de vierde keer voor in deze zuidelijke grens, en zou dus moeten betekenen dat we hier een vierde afdeling hebben.

Dit kan nog een verrassing zijn; maar we moeten onthouden dat als we terugkijken, zoals we nu doen, dingen op natuurlijke wijze in nieuwe aspecten worden gezien. In dit geval lijkt het aantal ervaringen een prachtige verzekering van hoe de beschutting, de vreugde, de kracht van het offer waaronder we voor het eerst de zegen van de verlossing leerden, de hele weg bij ons zijn gebleven. Verlossing zelf getuigd door de volledige inspanning van de hele weg naar het land voor

ons, en het heeft de inspanning meer dan gedragen. Zijn lied is niet uitgestorven, en zal dat ook nooit doen. Wel mogen wij onze God zegenen, en vreugdevol mogen onze harten zijn, dat de inspanning van de woestijn werkelijk op de verlossing valt die is verschaft! De vraag, zal de heilige er zeker doorheen komen, betekent werkelijk, is de redding van Christus een volledige redding? Is Christus onze Heer een voldoende Redder?

We zijn nu terug bij de zee: 'En de grens eindigde bij de noordelijke baai van de Zoutzee, aan het zuidelijke uiteinde van de Jordaan'. De betekenis kan alleen zijn wat we eerder hebben gezien toen we naar Juda's grens keken, de dood die tot oordeel wordt gebracht, en het getal dat hier wordt gegeven bevestigt het als Gods regering. Dat het niet de dood van de zondaar is die Hij wenst, hebben we ook zeer plechtig bevestigd gezien. Oordeel, zo is ons verzekerd in het dal van Hinnom, is Zijn 'vreemde werk'; hier worden we er eveneens van verzekerd, dat het is wat Hij desondanks, wanneer Hij ertoe gedwongen wordt, zal uitvoeren.

De vierde grens van Benjamin - de oostelijke - is de Jordaan, waar we begonnen. De dood als straf op mensen is noodzakelijkerwijs verbonden met de dood als straf die Christus voor ons draagt, en onze identificatie met Hem daarin. En de Jordaan als vierde grens is de dood zoals die op het gevallen schepsel is gestempeld - de basislijn, zogezegd, van Benjamins deel, waarbij hij alles wat hij heeft om in te roemen achterlaat om alleen in Christus te zijn !

Dit is dus de erfenis van Benjamin zoals gedefinieerd door zijn grenzen. We moeten nog kijken naar zijn steden, die hier een tweede plaats innemen, niet, zoals in Juda, een vierde. Is het omdat ze niet

spreken over ervaringen, maar over eigenschappen, namelijk van die goddelijke regering die 'Christus leeft in mij' impliceert? Dit lijkt ook te worden bevestigd door de groepering van de steden. Er zijn twee groepen hiervan (een oostelijke en een westelijke, hoewel niet als zodanig opgemerkt in de Schrift), en de eerste bestaat uit slechts twaalf namen, het aantal van de manifeste goddelijke regering. De tweede heeft er inderdaad veertien, en staat toch door verdeling als twaalf en twee, zodat hetzelfde aantal ook daarin wordt getoond, hoewel onduidelijker.

De namen zelf zijn, sommige ervan, behoorlijk moeilijk en komen niet meer terug. De woorden voor 'heuvel' komen proportioneel vaak voor, zoals Geba, Gibeath, Rama, en komen overeen met het karakter van het land Benjamin, fysiek en geestelijk: want God heeft het fysieke tot het patroon van het geestelijke gemaakt. Zouden we maar weten hoe we het beter kunnen onderscheiden?

De twaalf in de Schrift lijken, voor het grootste deel, zo niet altijd, in vier drieën te worden verdeeld, en zo zal elke stad hier haar nummer vinden. De eerste groep van twaalf lijkt de kracht van de heerschappij van Christus te benadrukken, waar de waarheid van identificatie met Hem door geloof wordt gekend en erkend. De eerste noodzaak voor heerschappij is macht, en dit in haar verschillende karakters lijken de steden hier uit te drukken. Ze zijn als volgt gerangschikt:

1.	1. Jericho	2. Beth-hoglah	3. Emek-keziz
2.	1. Beth-arabah	2. Zemaraim	3. Bethel
3.	1. Avim	2. Parah	3. Ofra
4.	1. Chephar-ha-Ammonai	2. Ofni	3. Geba

Twee van de eerste drie zijn ons bekend. De derde, Emek-keziz, de ‘vallei van de afsnijding’, is door Grove met grote waarschijnlijkheid voorgesteld als een verwijzing naar de besnijdenis van het volk nadat ze de Jordaan waren overgestoken, wat zeker in deze buurt plaatsvond. Samen, en vooral als Emek-keziz ‘diepe afsnijding’ kan betekenen, kunnen ze ons de toereikendheid van Christus laten zien om aan de toestand van de ziel te voldoen en deze voor God te besturen.

Jericho, het bekende type van de wereld, gaat, zoals we al hebben gezien, over in het bezit van Benjamin - een wereld die alleen aan de christen toebehoort zoals hij aan Christus toebehoort, en zoals hij ook die wereld onder de schaduw van het kruis bewaart. Jozef, Manasse en Machir hebben op verschillende manieren eerder getuigenis afgelegd van deze waarheid; en de Schrift is niet moe ons eraan te herinneren. Dus, als Jericho hier de schaduw van Egypte is, brengt

Beth-Hogla ons terug naar het Pascha, naar het oordeel van Egypte over zijn eerstgeborenen, naar de dag van bevrijding en vertrek daaruit; terwijl -

Emek-keziz geeft ons de besnijdenis van het hart, wat het ‘aannemen van het lichaam van het vlees’ is (Kol. 2), en zo de wortel van alle macht van de wereld aantast. ‘Wij zijn de besnijdenis, die God in de Geest aanbidden, en roemen in Christus Jezus, en niet op het vlees vertrouwen’ (Fil. 3). Dit is voldoende macht.

De volgende drie zouden er natuurlijk over spreken als reddende kracht, maar in de zin waarin de apostel de term gebruikt in Filippenzen, niet in Romeinen. Verlossing kan verschillende toepassingen hebben; en dat waar de apostel over spreekt in Filippenzen is niet louter een verlossing van toorn en veroordeling. Het is er een die instemt met 'mijn vurige verwachting en mijn hoop, dat ik in niets beschaamd zal worden, maar dat in alles, zoals altijd, ook nu Christus grootgemaakt mag worden in mijn lichaam, hetzij door leven of dood'. Hier hebben we allereerst:

Beth-arabah, het 'huis van de woestijn', de wereld wordt dat, een dorre plek, waarin Christus de behoefte en het thuis van de ziel is. Dit draagt duidelijk de waarheid van het eerste deel over, terwijl het op de meest levendige manier de realiteit uitdrukt van de macht van de wereld die gebroken wordt. Het volgende woord:

Zemaraim, is een van de moeilijke. Het zou verwijzen naar een van de families van de Kanaänieten, de Zemarieten, tiende in de geslachtslijst in Genesis; maar dit biedt geen hulp van het soort dat wij zoeken. Het is verwezen naar een Arabische wortel die 'zwak zijn, kwijnen' betekent, en naar een Chaldeeuwse die 'heet zijn' betekent.

Toch is er een Hebreeuws woord dat eraan verwant is, Zemer, wat 'wol' betekent, en het was het belangrijkste kledingmateriaal in Israël. Als een dubbele vorm, kan het dan niet spreken van dubbele kledingstukken, van bescherming tegen de kou die vaak sterk gevoeld kan worden in Palestina? en dit zou niet ongeschikt lijken voor de lijn van waarheid die begint met Beth-arabah. Ons wordt geboden om 'de Heer Jezus Christus aan te trekken', en het open getuigenis van Hem dat hierin geïmpliceerd wordt, is inderdaad een effectieve

bescherming tegen de kou van de nachtelijke lucht van de wereld.
Ten slotte;

Bethel, het huis van God, dat, zoals we zien in de geschiedenis van Jakob, ook de tucht van het huis inhoudt, is een derde zekerheid voor het behoud van de heiligheid in de ziel en van de ziel in de heiligheid.

De derde drie lijken te spreken van vruchtbaarheid. Hier hebben we, eerst;

Avvim, wat de naam was, kunnen we ons herinneren, van een natie die vernietigd werd door de Kaftorim, en die door hun naam gekarakteriseerd lijken te worden als ‘verdraaiers, omverwerpers’. Het is niet per se zo dat ze deze naam zelf herkenden, of het karakter dat erin besloten ligt: zulke zijn helaas de meest stille en respectabele van hen die ver van God zijn. Hun houding is rebellie. Ze zijn niet alleen negatief vruchteloos, maar positief verdorven en vernietigen wat goed en goddelijk is. Maar wat is de betekenis van de invoeging van deze naam tussen die van Benjaminitische steden? Is het, zoals met Israëls voornaam, om de genade van Hem te verheerlijken die uit dergelijk materiaal een vat voor Zijn lof kan maken? Dus ik denk dat we het moeten nemen, de bekentenis van wat ooit het volk van God was in contrast met;

Parah, waarin het effect van genade zichtbaar is. Hij is vruchtbaar geworden’ wordt pas goed gewaardeerd als men ziet voor wie dit ‘hij’ staat. Terwijl in de derde naam;

Ofra, ‘het vrouwtjeskalf’, hoewel vruchtbaarheid nog steeds het centrale idee is, lijken er ook gedachten aan schoonheid, zachtheid en zelfs de vreze des Heren aan toegevoegd te zijn. Als die vreze van

God komt en niet van de mens, kan dat een Benjaminitische krijger kleden met de meest aantrekkelijke gratie.

Deze drie secties lijken een consistente betekenis te geven, over het geheel genomen, niet twijfelachtig. Wanneer we bij de vierde komen, is er meer ruimte om te twijfelen, vooral wat betreft het tweede woord, dat over het algemeen wordt opgevat als verwijzend naar een van die kleine naties waarmee vroeger, zoals in christelijke tijden, het land Israël werd overspoeld. Maar dit laat, voor iemand die op zoek is naar geestelijke betekenis, de moeilijkheid net zo groot als altijd. Als we het bekennen waar we het vinden, is er nog steeds ruimte om te suggereren wat in harmonie lijkt te zijn met de rest, en niet verstoken is van praktische lessen.

Het getal spreekt van testen, en de eerste naam hier is;

Chefar-ha-Ammonai, 'het dorp', misschien 'verborgen', 'van de Ammonieten'. Als we de Ammoniet terecht hebben gekarakteriseerd (deel 1, p. 531, n), is hij gewoon de speciale vijand en valstrik van de Benjaminit. Laat hem alleen Christus, en hij is veilig. Steel Christus van hem af, en hij zal slechts een geschoren Simson zijn, zwak als andere mensen, en veel beklagenswaardiger in zijn zwakheid. Nu is de Ammoniet, zoals wij hem hebben opgevat, de ketter in de leer, niet openlijk maar subtiel bereid om Christus weg te stelen.

En we hoeven ons niet te verbazen, zo weinig zijn we bekwaam om onze beste zegeningen te behouden, om een Ammoniet te vinden die zich op Israëlitisch grondgebied verbergt. Nee, het lijkt erop dat ze bondgenoten hebben, want zulke vijanden werken zelden alleen: -

Ophni is vernoemd naar Ophniet, een andere vreemde mogelijk, hoewel ook mogelijk niet; want het is helaas niets nieuws dat je vijanden je eigen huisgenoten zijn. Ophni wordt op verschillende manieren geïnterpreteerd, maar de betekenis die het meest lijkt te passen bij zijn positie hier is die welke de afleiding doet komen van een woord dat in het Arabisch en Syrisch betekent ‘beschimmeld raken’.

Het is zeker waar het verval is binnengekomen, we vinden een ziel die klaar is om deel te nemen aan de Ammoniet. Verval laat al zien dat de frisheid van de eerste liefde verdwenen is. Christus is niet meer wat Hij was voor hem; en hier is de kans voor de vijand om te knoeien met Zijn beeld, en iets binnen te brengen dat, misschien, in eerste instantie, slechts een nieuw punt van kennis lijkt te zijn. Maar het is zuurdesem in het meel, en het werkt als zuurdesem: geleidelijk wordt het geheel gerezen; er is een andere Christus, en niet de oude.

Wat is het middel? Dat moet zeker in de derde naam staan, die het getal van herleving, van herstel heeft, en de derde naam is;

Geba, ‘heuvel’. Benjamin, zoals gezegd, is vol heuvels. Als plaatsen van relatieve veiligheid werden steden grotendeels op hen gebouwd, en de heuvel van Geba zou heel goed een toevluchtsoord kunnen suggereren tegen een Ammonieten ‘verborgenheid’. Een heuvel tilt iemand op boven het gewone niveau, en geeft ook een ruim uitzicht. Geestelijk gezien is het toevlucht nemen tot een heuvel een bekentenis van zwakte, van de behoefte om boven zichzelf te worden verheven, van het besef dat we ons in het land van een vijand bevinden; en, hoe eenvoudig dit alles ook is, het is werkelijk onze effectieve bescherming, en de enige.

Trots en zelfgenoegzaamheid liggen aan de basis van alle dwalingen. Ze verhinderen dat we onze toevlucht nemen tot Christus: ‘de goddelozen zullen, door de trots van zijn gelaat, niet zoeken’. Welke valstrik zou tegen ons kunnen zegevieren, als we in zelfwantrouwen en nederigheid met God zouden wandelen? als we, in plaats van vanaf het gewone niveau van de wereld, naar dingen zouden kijken vanaf de hoogte waarheen Hij ons zou verheffen!

Zo tonen de laatste drie steden ons de eenvoudige conditie die ons beschermt tegen falen en nederlaag: het is slechts het verblijven in de zwakheid waaraan het getal van de zwakheid, het getal van het schepsel, ons herinnert. Hoe zouden we dan, zo zou men kunnen denken, ooit verslagen kunnen worden? Zeker, door gebrek aan macht kunnen we dat nooit.

De overige steden van Benjamin vormen een groep, veertien in getal, waarin we ons, naar het schijnt, de bediening van Christus hebben voorgesteld, zoals die is aangegaan door degene in wie Christus leeft en regeert. De geest van Christus moet zeker bij uitstek een geest van dienstbaarheid zijn. ‘Ik ben onder u als iemand die dient’ waren Zijn eigen woorden: ‘de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen’.

Dit was Zijn glorie, dat Hij naar de wereld was gekomen om, zoals alleen Hij kon, in de behoefte van de wereld te voorzien. Dit kenmerkte Zijn hele leven in zijn menselijke aspect; en hoewel verzoening alleen Zijn werk was, en het is gedaan, zal toch hij in wie Christus leeft, noodzakelijkerwijs iemand zijn in wie Hij het werk zal voortzetten waarvoor Hij kwam, in de geest van het wonderbaarlijke

offer dat, in zijn volle werkelijkheid, alleen het Zijne was. Daarom is het zeer interessant om te zien hoe we in Benjamin nu deze gedachte hebben verdiept; en in dit opzicht zien we ook hoe hij Juda verenigt met Efraïm, terwijl hij zijn eigen individuele plaats inneemt.

Efraïm is vruchtbaarheid, en hier is zeker vruchtbaarheid; toch is aan de andere kant het Juda-karakter van 'belijdenis' daarin even duidelijk te vinden - de vrucht is evangelisch; niet in het persoonlijke leven, dat Efraïm is, maar in getuigenis; terwijl het toch op de nauwste manier te maken heeft met het persoonlijke leven, en onafscheidelijk is van de macht daarvoor. Zo zijn Benjamins steden 14, of 2×7 , het aantal getuigenissen verenigd met dat wat spreekt van een volmaakt en goddelijk werk; terwijl het, wanneer verdeeld, zoals het hier voor ons verdeeld is, de getallen $12 + 2$ vertoont, opnieuw het aantal getuigenissen, met dat wat spreekt van goddelijke heerschappij, zoals in de vorige serie.¹²

Laten we nu eens kijken naar dit grotere gedeelte, dat we als 12 weer een 4×3 zouden vinden, en beginnen met het werk dat zijn karakter op het geheel drukt, het werk van het kruis. De steden zijn als volgt gerangschikt:

---

12 Er is echter een gebrek aan een 'en' voor 'Eleph', wat moet worden benadrukt en zou suggereren, zoals in andere gevallen, een verdeling hier. De 14 zou dan staan als 10. 2. 2. Ik kan dit alleen vermelden en het laten staan, omdat de betekenis het 12. 2 lijkt te maken, zoals direct wordt getoond. De letter v is mogelijk weggefallen, maar ik ken geen bewijs uit MSS.

1.	1. Gibeon	2. Rama	3. Beëroth
2.	1. Mizpa	2. Chefira	3. Moza
3.	1. Rekem	2. Irpeel	3. Taralah
4.	1. Zelah	2. Eleph	3. Jebusi (Jeruzalem)

Wat betekent Gibeon? De bijna unanieme verzekering van lexicografen en commentatoren is dat het verbonden is met Gibeā, een gangbaar woord voor ‘heuvel’, de beëindiging geeft het een bezittelijke vorm - ‘van een heuvel’, een heuvelstad. Ik moet bekennen dat ik er niets van kan maken als dit de interpretatie is: anderen zullen ongetwijfeld beter slagen.

Maar er is een alternatief. Het kan een samengesteld woord zijn, en dus ‘put van ongerechtigheid’ betekenen; of het laatste deel van het woord kan staan, zoals soms, voor ‘lijden voor ongerechtigheid’. Ik geloof dat de laatste betekenis de ware is, en het verbindt dan duidelijk met de geschiedenis. De Gibeonieten leden voor het bedrog dat ze Jozua en Israël aandeden, en werden tot slaven gemaakt voor de oplegging.¹³

1. De naam is mogelijk niet exact de oorspronkelijke, maar enigszins gewijzigd door de Israëlieten, zoals we weten dat ook in andere

---

13 Natuurlijk zal hier een vraag worden gesteld die eveneens van toepassing zou zijn op de interpretatie die aan veel van deze namen wordt gegeven, en om die reden een speciaal antwoord verdient. Men kan zich afvragen: Zou men kunnen veronderstellen dat de Gibeonieten hun stad met zo'n naam hebben aangeduid, een naam die een profetisch oordeel over hun eigen toestand zou zijn geweest? Hierop kan echter meer dan één afdoende antwoord worden gegeven.

gevallen het geval is geweest (zoals bijvoorbeeld Deut. 2:11, 20 vgl. Gen. 14:5), als commentaar op de geschiedenis.

2. Bij andere namen kan het echt dubbelzinnig zijn, maar kan het een diepere betekenis hebben, die de Geest van God voor ons ontwikkelt.

3. Het mag niet over het hoofd worden gezien dat de hand van God duidelijk over de geschiedenis is geweest, en dat talrijke namen duidelijk profetisch zijn. Al die typische personen zijn dat noodzakelijkerwijs, en klaarblijkelijk zonder enige gedachte aan profeteren van de kant van degenen die ze schonken. Hij, zonder wie geen musje neervalt, overheerst voortdurend mensen in hun onwetendheid, en leidt hen onopzettelijk en ondanks zichzelf ertoe Zijn wil te vervullen. Deze drie overwegingen bestrijken, naar ik geloof, elk geval zoals dat voor ons ligt; en beantwoorden niet alleen de vragen, maar geven ons diepere inzichten in goddelijk bestuur dan gewoonlijk onder christenen van vandaag de dag wordt gekoesterd. }

Maar hoewel er dus een duidelijke link is met de geschiedenis, is de geestelijke betekenis veel dieper; en hier is het Kruis zeker het ware Gibeon, de 'put van lijden voor ongerechtigheid'. In een reeks namen die de betekenis ontwikkelen die we er gemakkelijk in zouden kunnen vinden, hoe goddelijk geschikt is het dat datgene wat de opperste daad van bediening van de Heer was, in zijn volledige karakter volkomen onnavolgbaar, de weg zou wijzen!

Dan wijst de tweede naam, Rama, een 'verheven plaats', onder het getal van de verlossing, duidelijk op de aanvaarding van dat wonderbaarlijke werk, het antwoord van God op de vernedering en

het lijden van Zijn Zoon; en dan volgt het antwoord van de Heilige Geest in -

Beëroth, de ‘bronnen’ van het heil, waaruit wij, in de behoefte van de mensen, met vreugde overvloedig water mogen scheppen.

Hier is dus de bron en het meest verheven patroon van bediening, en datgene wat onze toereikendheid daarvoor vormt. De volgende drie beschouwen de vijand van dit werk, wiens tegenstand we moeten ontmoeten, en wel vanaf het begin.

Mizpeh, de ‘wachttorens’, gebiedt ons de geest te cultiveren die dit impliceert, en op onze hoede te zijn voor een oplettende, machtige en onveranderlijke vijand. Dit is een dwingende noodzaak voor iemand die in welke mate dan ook de voetstappen van de Redder der mensen wil volgen. We kunnen het ons niet veroorloven deze vijand een moment te negeren; alleen op eigen risico kunnen we ‘onwetend zijn van zijn listen’. Dus de tweede naam hier is -

Chephirah, een woord dat van caphar komt, wat ‘bedekken’ betekent, en slechts de vrouwelijke vorm is van chephir, een ‘jonge leeuw’, zo genoemd vanwege zijn gewoonte om constant in de dekking te loeren: ‘covert-lion’ (verscholen leeuw) zou een juiste vertaling zijn, en combineert het idee van verraad en sluwheid met macht en destructiviteit. Hier is de vijand, en in -

Mozah, we hebben de aanvalswijze. Mozah betekent eenvoudigweg ‘uitgaand’ en moet eenvoudigweg verwijzen naar de aanval, de leeuw die zijn schuilplaats verlaat. Maar dit zou op zichzelf bijna onbelangrijk zijn: het is een vanzelfsprekendheid dat de leeuw zal aanvallen. Combineer deze gedachte met een andere, en je hebt

een echte waarschuwing. Mozah, als uitgaand, wordt door tolken gegeven als een 'bron of bronhoofd'; en het is algemeen bekend hoe de leeuw rondkijkt op zulke plaatsen om te jagen op de door dorst gedreven kuddes die hun toevlucht nemen tot de wateren. Hier is inderdaad ook de plaats van Satans speciale aanval. Waar de Geest van God werkt en zielen worden bediend, daar verheugt hij zich met zijn gebrul en de gekwelde kreet van een slachtoffer om degenen te verspreiden van wie God zegt: 'Verzamel mijn volk, en ik zal hun water geven'.

En welk middel? Geloof in de grote Herder wiens waakzame zorg over de Zijnen is. Waakzaamheid en alertheid van de kant van Zijn volk. De kennis van Satans methode wapent ons op zichzelf tegen hem.

Wij hebben nu nog drie andere, die ons als derde het werk van de Heilige Geest moeten laten zien; en dat doet het ook. Het eerste woord is eigenaardig en ontroerend: het is -

Rekem, 'borduurwerk', een woord waarvan men zou kunnen denken dat het slechts een zeer fantasierijke connectie heeft met enig geestelijk werk. Het wordt ook niet precies op deze manier gebruikt; maar het werkwoord wordt gebruikt in een opvallende passage in die wonderlijke psalm, de 139e, waarin Gods gedachte en zorg voor de mens wordt getraceerd vanaf zijn begin in de baarmoeder: - 'Mijn gebeente was niet verborgen voor U, toen ik in het geheim werd gemaakt en op wonderbaarlijke wijze werd gewrocht' - 'geborduurd' - 'in de laagste delen van de aarde'.

En inderdaad, de wonderlijke verwevenheid van zenuwen, aderen, slagaderen, samen kan met niets meer terecht worden vergeleken dan met een wonderbaarlijk borduurwerk. Dit geldt natuurlijk voor alle mensen: en kan God tekortschieten in consideratie en tederheid voor een wezen aan wie Hij zo'n wonderbaarlijke zorg heeft geschonken?

Dit is slechts het lichaam; maar de Psalmist komt tot het a fortiori argument: hoeveel te meer moet Hij dan voor de ziel zorgen!

Maar het lichaam wordt niettemin een slachtoffer van ziekte, en in de dood wordt al dit uitgebreide werk een prooi van verdorvenheid. Ja; want de geest, die de kroon en de vereniger van het lichaam is, is van God zijn leven afgevallen, en zo neigt de eenheid die ervan afhangt, ook steeds uiteen te vallen! Niemand kan het lichaam herstellen dan Hij die de geest kan herstellen en in het reine kan brengen. Hier kan het wonderbaarlijke werk van Christus alleen volstaan om ons ervan te verzekeren dat de mens nog steeds onveranderlijk het voorwerp is van goddelijke aandacht. De bediening van Christus richt zich tot elk van deze schepselen die Hij heeft gemaakt, en het volgende woord is -

Irpeel, 'God geneest': dat is het glorieuze nieuws. Het is het kostbare feit, dat elke ware werker voor God in zijn eigen ervaring realiseert. De breuk in de mens is geheeld, omdat de breuk met God geheeld is, en zo is er;

Taralah, 'het afwenden van de vloek'. Dit alles is eenvoudig; hoe goed om te weten dat zo'n zegening als deze vandaag eenvoudig is. Maar hoe eenvoudig het ook is, hoe groot - zo groot als altijd - is de noodzaak van de verkondiging ervan nog steeds!

We zijn nu bij de vierde drie gekomen, het getal van het praktische leven, het getal, ook, zoals we voortdurend worden herinnerd, van de zwakheid van het scepstel. Hier hebben we, ten eerste -

Zelah, 'rib', dat wat de Heer God in het begin van Adam nam en opbouwde tot een vrouw, en haar verordende om de hulp van de mens te zijn. Hier werd de zwakheid van het scepstel herkend en voorzien. 'Het is niet goed dat de mens alleen is,' zegt God; en toch was hij toen precies zoals hij was gemaakt. De vrouw, nog zwakker dan hij, is verordend tot zijn helper. Was zij niet zo, op een of andere manier door haar zwakheid?

Op hem geworpen in zijn kracht, een wezen gevormd voor genegenheid, als een object voor het hart om het hart in hem te ontwikkelen, hem te verlossen van zelfbezigheid, en, door de hulp die zij nodig had, haar helper te helpen? Hier is natuurlijke bediening, verordend bij de schepping, waardoor we met elkaar verbonden zijn door de behoefte die we aan elkaar hebben, en door te geven ontvangen, en meer ontvangen dan we geven. Zo is bediening als genade inderdaad 'tweemaal gezegend': en deze reflexinvloed ervan lijkt Zelah te vertegenwoordigen en te suggereren.

Eleph, 'os', van alaph, 'leren', impliceert training, onderwijs, terwijl het het bekende type van de geduldige arbeider is. Het getal, dat dat van toevoeging, vooruitgang is, benadrukt de vorige betekenis. Hij die wil onderwijzen, moet zelf onderwezen worden; en hij die met God wil onderwijzen, moet met God geleerd hebben. Gods school is er een hoe anders dan die van de mens! en daarin mogen we 'Meester en Heer' nooit loskoppelen.

Ten derde, Jebusi, de ‘vertreder’, wanneer synoniem met Jeruzalem, ‘het fundament van vrede’, dat wil zeggen, met gerechtigheid, brengt ons ertoe nog steeds te denken aan de arbeider, en inderdaad, aan het dorsen van tarwe, dat op deze manier werd gedaan. Nadat David de stad had ingenomen, zodat het werkelijk Jeruzalem was geworden, vinden we de Jebusiet Arauna bij dit werk. Dorsen is onderscheidend werk: het koren wordt gescheiden van het kaf; en dit niet als loutere classificatie, maar omdat het koren gewenst is, en vrij van kaf gewenst is. ‘Als u het kostbare uit het verachtelijke haalt,’ zegt God tot Jeremia, ‘zult u zijn als Mijn mond’. En dit is de heiliging van arbeid, wanneer het wordt gebruikt om datgene te scheiden wat van God is voor God; wanneer het hart op datgene is wat kostbaar is, alleen met het kwaad omgaat zodat God Zijn plaats en glorie mag hebben - wat van Hem is. En zo is het beeld compleet.

Maar er zijn nog twee steden meer, die buitengewoon eenvoudig zijn in hun namen; eenvoudig ook in hun betekenis:

Gibeath, wat ‘heuvel’ betekent, en,

Kirjath, wat ‘stad’ betekent - ‘ommuurde stad’, eigenlijk. Wat kan hiermee worden bedoeld, behalve om ons te laten zien wat de hulp van arbeid is, waar het naar kijkt en wat het bedoelt. Gibeath de heuvel is het fundament van de stad: ‘Zijn fundament is in de heilige bergen’ wordt gezegd van Sion. (Ps. 87:1) Er is maar één fundament voor de arbeider bij God, en dat is Christus: ‘een ander fundament kan niemand leggen;’ laten we het in deze donkere dagen handhaven.

Op dit fundament bouwt God een stad; en, gezegend zij Zijn naam, wij mogen daarin helpers zijn. Het is een stad ‘samengeperst’, een

plaats waar, eindelijk, de verbindingen die op aarde zijn begonnen, hun passende sfeer en zoete erkenning zullen vinden. Dan zal blijken dat God nooit heeft bedoeld dat de mens alleen zou zijn, en dat de stad, hoewel niet in Zijn paradijs van vroeger, Zijn eerste gedachte was. Daar zal ook Zijn vreugde in de mens van vroeger tot uitdrukking komen. God zal onder hen wonen; Zijn glorie zal voor eeuwig over hen zijn, en het Lam de lamp daarvan.

Hoofdstuk 19:1

(b) Het tweede lot komt naar Simeon, in volmaakte overeenstemming met het karakter van de stam, waarvan we hebben gezien dat het zwak is in zijn gemakkelijk gevormde associaties, en voor wie God nu, zo blijkt, associaties heeft naar Zijn eigen zin, terwijl zo Jakobs profetie over hen vervuld wordt: 'Ik zal hen verdelen in Jakob en verstrooien in Israël'.

Deze twee schijnbaar zo tegengestelde dingen worden bereikt door hun erfenis te ontvangen in de vorm van steden die min of meer verspreid liggen binnen het gebied dat al aan Juda is gegeven - steden die zij niet kunnen bezetten omdat hun deel te groot voor hen is. Helaas, hoe weinig zijn wij in staat om te genieten van al de zegeningen die God ons eigen heeft gemaakt! Maar zo laat Hij de behoefte van Simeon de behoefte van Juda vervullen, en toont Hij ons de afhankelijkheid van gemeenschap (waar Simeon voor staat) van aanbidding - de afhankelijkheid, ook (hoewel met een karakteristiek verschil) van aanbidding van gemeenschap. Net zoals de Levieten in Leviticus aan de priesters werden gegeven, zo kunnen we hier zeggen dat Simeon aan Juda wordt gegeven.

Simeon heeft dus helemaal geen territorium, eigenlijk, en dus worden er geen grenslijnen getrokken of over gesproken. Gemeenschap heeft in feite, om zo te zeggen, geen eigen territorium - geen grenslijnen. De steden spreken niet over de dingen die het heeft voor zijn eigen bijzondere genot, maar over wat God ervoor heeft voorzien om het in stand te houden. Zo is bijvoorbeeld Hazar-sual, de beperking van het vlees, noodzakelijk voor het bestaan van gemeenschap, maar idealiter behoort het net zo goed tot Juda, zoals we al hebben gezien; noch kan dat een kwestie van gemeenschap zijn die niet ook een kwestie van aanbidding is.

Er zijn vragen over deze Simeonitische steden, zelfs over het aantal ervan, de eerste serie wordt gegeven als dertien, terwijl er in de Hebreeuwse tekst veertien zijn. De namen zelf, volgens de commentatoren, worden vaak anders weergegeven in de Judese lijst, met soms een derde verschil in 1 Kronieken. Voor het grootste deel kunnen we dit alles overslaan, behalve als de geestelijke betekenis in twijfel kan worden getrokken, en daarom zullen we ons hier onmiddellijk op richten, in de overtuiging dat 'al deze dingen hun overkwamen als typen, en' op deze manier 'werden geschreven tot onze vermaning'. Er zijn overvloedige commentaren op de brief, zodat het nauwelijks nodig is om veel toe te voegen aan de massa die met betrekking tot dit is verzameld.

De eerste en verreweg de grootste serie namen, of ze nu dertien of veertien in getal zijn, lijkt zich weer in vier delen te verdelen, waarvan de eerste drie weer series van drieën zijn. Ze presenteren ons datgene wat nodig is voor het bestaan van gemeenschap, waarbij de eerste

drie ons terugvoeren naar de nieuwe geboorte zelf. We hebben de namen al eerder gehad: ze zijn -

Ten eerste Berseba, de 'bron van de eed'. Dit spreekt duidelijk tot ons over de Geest van God, de onze, die veiliggesteld en gerechtvaardigd is door de waarde van Christus in Zijn volmaaktheid als het offerdier - de zeven lammeren.

De tweede, in de algemene tekst, Sheba, lijkt een transcriptiefout te zijn voor wat de Septuagint ervoor in de plaats stelt, Shema ('verslag'), dat in de lijst van steden in het zuiden op dezelfde manier staat voor -

Moladah, 'geboorte', en met dezelfde betekenis. Wij worden geboren uit de Geest, geboren uit het Woord; en dit is de eerste kwalificatie voor gemeenschap, een natuur die in staat is de dingen van God te begrijpen en ervan te genieten.

De tweede drie spreken over de zonde die nog in ons zit, van de macht waarvan bevrijding moet plaatsvinden; en daarom hier als eerste:

Hazar-shual, 'de jakhals-kooi', de beperking van het vlees, die elders vollediger aan ons is afgebeeld. Wij hebben dus -

Balah, 'verdord, oud', dat, onder het getal dat zowel over het kruis als over de verlossing spreekt, ons eraan herinnert dat 'onze oude mens met Christus gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde tenietgedaan zou worden (vernietigd), opdat wij niet langer de zonde zouden dienen' (Rom. 6:6). En aldus -

Onder het getal van de Geest en van de opstanding uit de doden hebben we Azem, 'kracht' – het vermogen om ongehinderd het deel

binnen te gaan dat God ons heeft toebedeeld, om er samen met God van te genieten.

De derde drie spreken nu van gerealiseerde toewijding: ten eerste -

Eltolad, 'God is verwekker', wat de goddelijke claim op ons als Zijn kinderen geeft - geen absolutere of innemender claim dan deze; en God is hier El, 'de Machtige', in staat, ondanks alle hindernissen, om Zijn claim waar te maken. Daarom hebben we aan de ene kant;

Bethul, 'afgescheiden voor God', of, aan de andere kant -

Hormah, 'ban,' gescheiden tot vernietiging, indien tegen Hem. Hier is absolute toewijding, die geen onverschilligheid kent, geen neutraliteit. Hij, en dat, dat niet voor God is, is tegen Hem; hij die niet met Hem verzamelt, verstroot.

Het vierde deel is moeilijker, maar niet wat de betekenissen betreft, behalve met betrekking tot het eerste woord, namelijk:

Ziklag. Als de laatste lettergreep, zoals sommigen geloven, omgedraaid is ter wille van de welluidendheid, dan kan het heel toepasselijk 'de druk van de golf' betekenen; en dit zou goed passen bij het nummer van de sectie aan het begin waarvan het staat. Het zou dus duidelijk een uur van beproeving aangeven, zoals toegestaan is om alles te testen wat pretendeert van God te zijn. De volgende twee woorden -

Beth-Marcaboth, het 'huis van de strijdwagens', en -

Hazar-susah, de 'paardenomheining', herinnert ons in dit verband noodgedwongen aan de woorden van de psalmist: 'Sommigen vertrouwen op paarden, en anderen op strijdwagens' (Ps. 20:7).

De vermenigvuldiging van beide was de Israëlieten om deze reden verboden. Beide werden voornamelijk gebruikt voor oorlogsdoeleinden; maar Israëls vertrouwen was op de Heer, hun God.

Beth-lebaath, het 'huis van leeuwinnen', volgt op de vierde plaats in de Hebreeuwse tekst. Er lijkt niet de gebruikelijke duidelijkheid te zijn, en er moet ergens een fout zijn; want hoewel Sharuhen, de 'woning van genade', volgens de woordenboeken niet ongepast op de vijfde plaats zou komen, moet het aantal dan veertien zijn in plaats van dertien, zoals in de Hebreeuwse tekst. De verschillen in de Septuagint en in 1 Kronieken verminderen de verwarring niet, die we, hoe betreurenswaardig ook, precies daar moeten laten waar het is.

De volgende groep bestaat slechts uit vier steden. Twee daarvan, Ether en Ashan, hebben we al gehad, die duidelijk verwijzen naar het werk van onze Heer in het heiligdom. Rimmon, de 'granaatappel', zat aan de rand van het gewaad van de hogepriester. Ain, de eerste, betekent 'oog' en ook 'bron'; en het oog van de priester was voortdurend in vordering. Wat we hier hebben, is dus dat priesterlijke werk van Christus voor ons, dat nodig is voor het onderhouden van de gemeenschap, net als voor de eredienst.

Ain komt op de eerste plaats, het 'oog' dat de waarheid volmaakt onderzoekt, zodat voorspraak kan zijn overeenkomstig de behoefte, en zo de genade wordt bediend. Dit oog kan goed naar worden gestreefd, in plaats van gevreesd: het is het oog van de arts en de vriend, niet van de rechter of aanklager; en voor het onderhouden van de gemeenschap, wat is noodzakelijker dan de roep: 'Doorgrond

mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of er een boze weg in mij is' (Ps. 139:23-24)?

De Psalmist kende niet, zoals wij weten, de zaligheid van Iemand die staat als de Middelaar-priester, waar Christus nu staat; en die 'troon van genade' waartoe wij worden uitgenodigd om 'vrijmoedig te komen, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden om geholpen te worden in tijd van nood', was voor hem niet mooi en volledig in het zicht, en besprenkeld met het bloed van Christus, zoals wij het vandaag kennen. Wij kunnen 'naderen' zoals hij dat niet kon; en wat verhindert ons om dichterbij te komen, behalve de angst dat het licht van de troon en het oog van de alwetendheid in hun werkelijkheid iets blootleggen dat wij niet zouden hebben blootgelegd - dat wij niet willen zien zoals het is?

Kan er nog zo'n verraad in ons zijn jegens Hem, van wie wij toch weten dat wij Hem niet kunnen bedriegen? Of kan er in christelijke harten zo'n kracht tot zelfbedrog zijn? Laten wij de vraag voor onszelf onder ogen zien - niet alleen in het abstracte: 'Heer, is er mogelijk zo'n ondankbaarheid, evenals zelfbedrog, in mij?'

Ain neemt daarom een heel bijzondere plaats in op de lijst van Simeons steden.

Dan volgt Remmon, of Rimmon, de 'granaatappel', prachtig in bloei en rijk aan vrucht, en vol met zijn vele zaden; op het kleed van de hogepriester spreekt het over het evangelie en zijn resultaten, en hier blijkbaar over hetzelfde kostbare Woord, dat inderdaad niets anders is dan evangelie, en door middel waarvan alleen de gemeenschap in stand wordt gehouden. In de granaatappel, hoewel niet van grote

hoogte (wat zijn schatten moeilijk toegankelijk zou maken), is het blad altijdgroen, de bloem en de vrucht zijn even mooi, de zaden van toekomstige vrucht worden overal in de vrucht gevonden: een kostbaar beeld van het woord van goddelijk getuigenis.

En dat wat voor gemeenschap geldt, maar toch niet afhankelijk is van en in stand wordt gehouden door dat wat de communicatie is van de genade van God, Zijn geest voor mensen, - is geen gemeenschap. Zo belangrijk is deze tweede stad van Simeon, op deze plaats.

De derde is Ether, waarvan eerder is aangetoond dat het spreekt van 'gebed', en dat het het 'effectieve, zegevierende gebed' is van de waarlijk 'Rechtvaardige' - 'Jezus Christus de Rechtvaardige'. Dit getal markeert als speciaal heiligdomswerk: en hoe verborgen het ook voor ons is, wat wij eraan verschuldigd zijn, zullen wij pas hierboven terecht weten.

De vierde stad - die ons nogmaals aan onze zwakheid herinnert - is Asjan, 'rook', en die ook, zoals we hebben gezien, verwijst naar de wierook van het heiligdom. Zo worden we nu gebracht tot het overwegen van de behoefte die we zelf aan gebed hebben, en de deugd die Christus' volmaaktheid daaraan geeft. Waarmee deze serie in alle opzichten inderdaad compleet lijkt te zijn.

Aan deze, als een appendix, worden vele naamloze dorpen toegevoegd rondom deze steden tot Baalath-Beer, het Ramath van het zuiden, prachtige namen en eenvoudig expressief. De 'meesteres van de bron' 'moet noodzakelijkerwijs 'de verhevene' van het droge 'zuiden' zijn, maar die alleen het water nodig heeft om zich te ontwikkelen tot prachtige vruchtbaarheid. Gezegend zij God dat er voor ons deze

constante behoefte is aan water van onder en van boven. Egypte, met zijn rivier waarvan zij de bron niet kunnen zien, is niet ons deel; wij hebben behoefte aan de Geest, en dus Zijn genadige, geduldige, overvloedige bediening, zoals aan ons getuigd in de eerste van Simeons steden, aan ons verzekerd door een eed. 'Hij die bij niemand groter kan zweren, heeft bij Zichzelf gezworen, zeggende: Zekerlijk, zegenend, zal ik u zegenen!' Zo zij het, amen, Heer; en moge het geloof in Uw volk de zegen grijpen!

(c) En nu gaan we verder met Zebulon, wiens betekenis eenvoudig is vanuit zijn naam en de manier waarop Lea hem gebruikt. Ze noemde hem Zebulon (wonend), zeggende: 'Deze keer zal mijn man bij mij wonen'. De geestelijke gedachte verbonden met Zebulon is wonen in de relatie die God ons aan Zichzelf heeft gegeven, wat de enige ware gedachte van toewijding is. En hiermee stemt het getal waaronder we Zebulon hier vinden duidelijk overeen.

De grens van Zebulon wordt in drie delen gegeven, niet volledig: waarom zou men aannemen dat deze ooit compleet was, of bedoeld was om compleet te zijn? We raken hier overal zaken aan die ons te boven gaan; en ze kunnen misschien niet altijd - soms niet - een complete definitie hebben. De geestelijke zin - geestelijke winst - beheerst hier alles net zo goed als in elk ander deel van het woord van God; en dit vernietigt volledig de waarde van veel scherpe kritiek: we moeten het goddelijke, niet het louter menselijke, gezichtspunt krijgen.

Het kan zeker nauwelijks worden verondersteld dat alle tekortkomingen die in dit opzicht te vinden zijn in de opsomming van steden hier of het traceren van de grenslijnen, louter hiaten in

de manuscripten zijn! Als dat zo is, zijn ze onvolmaakter dan we ons ooit hebben kunnen voorstellen. Aan de andere kant is het duidelijk dat er opzet in de weglatingen zit voor iemand die ze eerbiedig zal beschouwen in het licht van alleen zo'n onvolmaakte studie als die we nu nastreven; en hoe dieper de studie, als een gelovige, hoe duidelijker dit zal zijn.

Alleen al afgaande op de gebruikte taal, valt de beschrijving van de grens in drie delen uiteen, waarvan het eerste niet verder gaat dan het noemen van het beginpunt. Dit moet dan ook van intens belang zijn. Van daaruit wordt de grens zowel naar het westen als naar het oosten getrokken:

‘En de grens van hun erfenis liep tot aan Sarid’.

Sarid betekent ‘overblijfsel’ - ‘wat er overblijft’; en dit, onder het getal dat singulariteit of eenzaamheid kan impliceren, zou inderdaad voldoende indrukwekkend moeten zijn. ‘Antipas’, die de Heer ‘mijn trouwe martelaar’ noemt, volgens de betekenis van een naam die duidelijk bedoeld is om betekenisvol te zijn, had ‘iedereen tegen’ zich: en als we werkelijk toegewijde mensen willen zijn, moeten we, vóór alles, durven singulier te zijn. God moet ons beheersen, alsof er geen ander is. Ik bedoel natuurlijk niet dat Hij wil dat we, zelfs maar voor een moment, onverschillig zijn voor anderen. Toch zegt de Heer: ‘Als iemand achter Mij aan komt en zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broers en zusters niet haat, ja, en ook zijn eigen leven, kan hij Mijn discipel niet zijn’ (Luk. 14:26).

Dit is gewoonweg compromisloze gehoorzaamheid, die voor alles behalve een volmaakte wil krankzinnigheid zou zijn, maar die voor

God de hoogste reden is die er kan zijn. En dit wordt benadrukt, door de loutere beschrijving van deze grens van Zebulon, op de meest absolute manier. 'Je moet beginnen,' zegt het, 'als je voor jezelf gaat definiëren wat toewijding aan God is, door jezelf alleen - een overblijfsel van één, indien nodig!' Hoe belangrijk is het om het juiste startpunt te krijgen!

De gevolgen zijn niet verborgen: 'En de grens liep westwaarts omhoog, zelfs naar Maralah ('schudden'), en raakte Dabbesheth (het gemompel van verwijt), en raakte de beek aan die voor Jokneam is ('het bezit van het volk'). Vóór, vóór, niet in het bezit van, het volk: daar is de verfrissing die God voor u heeft voorzien; en helaas, u zult ontdekken, als u op dit spoor bent, dat de massa het niet met u deelt! Het is buiten hun bereik, niet omdat God het zo wil, maar zij zullen het hebben.

In dit deel van de lijn zijn we naar het westen gegaan - met het gezicht naar de zee. Maar er is een andere manier. We moeten echter eerst terug naar Sarid: -

'En het wendde zich van Sarid naar het oosten, naar de opgang van de zon' - het dubbele uitzicht op het oosten, dat, zoals Juda in de woestijn, de adem van de woestijn ontmoette met het gezang van de dageraad - 'naar de grens van Chisloth-Tabor' (de 'lendenen', dat wil zeggen, de kracht van het doel').

Hier is een goed aangelegde weg: 'En hij ging verder naar Daberath ('weide'), en ging omhoog naar Jafia,' 'stralend'. De pracht van de dageraad begroet iemand al in dit hogere land.

‘En vandaar ging het oostwaarts, naar de opgang van de zon, naar Gath-hefer (‘het wijnpersgraven’), naar Ethkazin (de gelegenheid voor een hoofdman); en het ging naar Rimmon,’ de ‘granaatappel,’ die we nog maar kort geleden hebben gezien om het kostbare woord van God te symboliseren - ‘dat Neah bereikt’ (de ‘zwerfer’) - Godzijdank doet het dat! Dit alles spreekt gemakkelijk van de activiteit en energie die de Zebuloniet kenmerken die bij God woont. Merk op dat het woord van God in zijn volheid, dat de granaatappel zo treffend vertegenwoordigt, deze activiteiten verschaft en richting geeft; en dat de ‘kapitein’ letterlijk ‘de buitenste man’ is, degene die zich onderscheidt van de rest, wat werkelijk de gedachte is waarmee we hier begonnen.

We zijn nu aangekomen bij het derde en laatste deel van de grens, dat lijkt te spreken van de innerlijke realisatie van het Zebulon-gedeelte. ‘En de grens boog zich eromheen (Rimmon) noordwaarts naar Hannathon, en eindigde in het dal van Jefta-el’. Hannathon betekent ‘verkregen door genade,’ en de grens klampt zich vast aan Rimmon om het te bereiken. Niets, inderdaad, voor de ziel die met God wandelt, kan een diepere ervaring zijn dan dat alles van genade is; er is geen waarmee het Woord zich meer verenigt dan dit. Maar waarom buigt de grens hier noordwaarts? Is het omdat deze overvloedige genade tegelijkertijd een groot mysterie is? Het eindigt bij Jefta-el, ‘God opent,’ het woord voor God is El, de Machtige.

Maar opent wat? Is het de weg van toegang tot Zichzelf? Zijn het de diepe dingen die Zijn Geest onderzoekt? Is het de weg voor ons terwijl we die bewandelen? Het kan heel goed al deze zijn, aangezien niets hier het lijkt te beperken. Maar met de mens die bij God woont,

lijken de genade en kracht van God, met de volheid die in Zijn milde hand is, te worden gesproken als de zoete en gecertificeerde realiteiten. Overeenkomstig eindigt de lijn in een vallei': zwakte en nietsheid worden gerealiseerd, niet in ontzetting of ontmoediging, maar juist het tegenovergestelde. Toch worden ze gerealiseerd: want 'de Hoge en Heilige die in de eeuwigheid woont, wiens naam heilig is,' zegt: 'Ik woon in de hoge en heilige plaats, ook bij hem die van een verbrijzelde en nederige geest is, om de geest van de nederigen te doen herleven, en om het hart van de verbrijzelden te doen herleven' (Jes. 57:15).

De lijst van de steden van Zebulon komt op de vierde plaats, niet los van de grens, maar blijkbaar inclusief die welke erin genoemd zijn: want er wordt gezegd dat ze twaalf in aantal zijn, terwijl er slechts vijf los van deze worden gegeven. Keil geeft toe dat 'na aftrek van Chisloth-Tabor en Dabrath, dat toebehoorde aan Issachar, de namen Sarid, Maralah, Dabbasheth, Japhia, Gath-hepher, Eth-Kazin en Channathon, slechts zeven steden opleveren. Niettemin,' voegt hij toe, 'is er zeer weinig waarschijnlijkheid in deze gissing'. Het enige alternatief is om ons een leemte in deze mate in de tekst voor te stellen, die onmogelijk is op te vullen, of dat vijf twaalf zouden moeten vervangen, als het aantal steden, wat een louter veronderstelde wijziging ervan inhoudt, laten we eens kijken hoe interpretatie ons kan helpen om de kwestie te beslissen.

Nu is het getal vijf, als dat van de mens met God, er een die we zouden verwachten te vinden in relatie tot Zebulon. De twaalf van de tekst verdringt het echter niet als het aantal steden in dit vierde gedeelte, terwijl het er de gedachte aan toevoegt van manifeste goddelijke

controle die Zebulon zeker past, niet minder dan Benjamin. Maar dit is niet genoeg om zo'n twijfelachtige kwestie te beslissen. Ons enige voldoende argument zal worden gevonden in het onderzoeken, in het licht van de cijfers, van de namen die hier daadwerkelijk worden gevonden, en zien hoe ze zullen worden gelezen op beide veronderstellingen.

Er is ook een moeilijkheid met betrekking tot de betekenis van een, zo niet twee, van de namen, wat teleurstellend is, vooral als een vraag van deze aard moet worden beslist. Critici zijn het er echter, geloof ik, over eens dat in Jes. 7:19 het woord dat hier op de tweede plaats staat, niet 'struiken' betekent, zoals onze gebruikelijke versie luidt, maar 'weiden'. Het vierde woord, Idalah, is veel onzekerder. Simonis geeft 'God verheft', maar de etymologie (woordafleiding) is niet zo duidelijk als men zou willen. Dr. Young geeft 'gedenkteken van God', maar zegt natuurlijk niets over etymologie, en is over het algemeen maar weinig betrouwbaar vanwege zijn algemene voorkeur voor een inferentiële voor een letterlijke vertaling. De andere namen zijn duidelijk, en de lijst zal er als volgt uitzien:

1. Kattath, 'klein'.
2. Nahalal, 'weide'.
3. Shimron, 'waak' of 'waakzame zorg'.
4. Idalah, 'God verheft', 'gedenkteken van God'.
5. Bethlehem, 'broodhuis'.

Als deze, zoals Keil suggereert, deel uitmaken van een reeks van twaalf, zullen de getallen heel anders zijn. Twaalf is in de Schrift,

voor zover ik weet, altijd een reeks van drie (4 x 3); maar dan weten we niet waar de vijf hier in de twaalf staan. Je kunt namen ad libitum interpoleren en bestaande namen elke denkbare plaats geven. Als ze het afsluitende fragment zijn, zouden de getallen 2, 3, 1, 2, 3 zijn en zouden ze behoren tot de derde en vierde secties van het geheel. Ik denk dat ze op deze manier geen consistente interpretatie opleveren.

Laten we ze nu lezen zoals ze er staan. Ten eerste, als een vierde afdeling van het verslag van Zebulon, geven ze ons dingen die de waarheid van een dergelijke toewijding testen zoals we hebben gezien dat hij vertegenwoordigt. Deze gedachte van 'testen' is de enige waar het getal voor staat, die deze vijf namen in één consistente betekenis met elkaar verbindt.

De eerste naam is Kattath, 'klein', het getal is dat wat spreekt van integriteit, oprechtheid. Nu is het juist dat wat klein is dat ons in dit opzicht op de proef stelt. 'Wie getrouw is in het minste, is ook getrouw in het grote; en wie onrechtvaardig is in het minste, is ook onrechtvaardig in het grote' (Luk. 16:10).

De grote dingen kunnen door veel motieven worden aangestuurd om ons te laten overwegen. Dingen die op zichzelf moreel of immoreel zijn, bevelen elk gewoon geweten; maar aan datgene waarvan geen rekenschap kan worden gegeven dan dat het de wil van de Heer is, hoeveel excuses kunnen er worden gevonden voor ongehoorzaamheid! Dus, hoeveel mensen respecteren Jakobus' vermaning met betrekking tot rijken en armen in de gemeente (Jakobus 2:1-4)? En er zijn dingen in overvloed, die kunnen worden gevonden door iedereen die ernaar zoekt, die veel scherpere beproevingen zijn dan dit.

De tweede naam is Nahalal, 'weide'; en hoewel er op het eerste gezicht niet veel in lijkt te staan dat aansluit bij de gedachtegang die voor ons ligt, is het een feit dat er nauwelijks iets is dat misschien een grotere test is voor de toestand van de ziel dan die van waar zij haar voedsel zoekt. De beperkingen van de Israëliet met betrekking tot voedsel zijn hier duidelijk en serieus van toepassing. (Zie Lev. 11)

Hoe kan hij die zijn ontspanning vindt in de roman of de krant, die zoeken of vinden in de dingen van God? Aan de andere kant, kan er een ziel zijn die bij God is, voor wie Zijn woord geen constante noodzaak is, en een onfeilbare bron van interesse en vreugde? Zulke vragen hebben maar één antwoord; en zij rechtvaardigen volledig de plaats van Nahalal onder de namen van Zebulon: terwijl de numerieke plaats ons de vermaning van de apostel zelf voorhoudt, die zo de noodzaak benadrukt waarop wij zojuist hebben gewezen: 'Verlang als pasgeboren kinderen naar de onvervalste melk van het Woord, opdat gij daardoor moogt opgroeien.' (1 Petr. 2:2) Hoeveel melk heeft een pasgeboren kind nodig?

De derde naam is Shimron, 'waakzame zorg'. En de gebruikelijke realisatie van de aanwezigheid van de Heer zal zeker gekenmerkt worden door gebruikelijke waakzaamheid over onszelf. Niet dat het wettelijke zelfbezetting zal induceren of bevorderen. Wettelijkheid maakt veel van het zelf; wat het centrum is van haar hoop en vrees. De aanwezigheid van de Heer, waar gerealiseerd in de zin van Zijn genade, houdt ons met Hem bezig, maar maakt zo het kwaad veel hatelijker en afschuwelijker, en werpt het schild over ons heen dat het afstoot. De heiligheid van Gods aanwezigheid levert daarom de derde test.

De vierde naam is Idalah: en hier geeft Simonis tenminste de betekenis die een van de meest doordringende tests van allemaal lijkt te leveren. Wanneer 'God verheft', hoe gemakkelijk kunnen we dan die aangeboren zwakheid vergeten waaraan het getal ons herinnert! Zelfs de apostel Paulus had in zo'n geval een 'doorn in het vlees' nodig - Satans geselen om de neiging tot zelfverheffing in evenwicht te brengen. Hier is de valstrik van iemand die op het moment van behoefte naar voren kan treden voor een 'hoofdman'; en hoe groot is de behoefte dat zulke leiders worden herdacht bij de troon van genade!

De vijfde en laatste naam is Bethlehem, het 'huis van brood'. We hebben het eerder herkend als de zoete en passende titel van het huis van de Vader. Daar zal geen beproeving zijn; maar voor de Zebuloniet die zelfs hier bij God woont, waar Hij een tabernakel in de woestijn wil hebben, zal het zeker niet minder, maar juist meer een verlangen zijn om bij Hem te wonen waar Zijn eigen huis is. De komst van de Heer wordt dus achtergelaten als de laatste oproep aan het hart in de Schrift: 'Zie, Ik kom spoedig'. Mogen onze harten antwoorden, zoals het hart aan wie de aankondiging werd gedaan! Het getal hier is vijf, dat van God met de mens, en van het vergeldende einde! Zou er grotere harmonie kunnen zijn?

Ik denk dat het bewijs compleet is dat de namen van de steden geen fragment zijn, maar een perfect geheel. Toch lijkt het getal twaalf mij ook juist op de manier die anderen hebben voorgesteld, namelijk door de grenssteden mee te tellen. Op deze manier is de tekst van onze Bijbels in beide opzichten juist.

(d) Het vierde lot is dat van Issachar. En hoewel we weinig hebben gehad om ons de geestelijke betekenis van de stam te laten zien, is er maar één die eraan kan worden gekoppeld in de plaats die het hier inneemt. Issachar moet spreken over de wandeling op aarde, natuurlijk te onderscheiden van Efraïm, dat een vrucht is die is ontwikkeld in karakter. Het karakter dat zich manifesteert in de wandeling, en de daden die in het lichaam worden gedaan waarvan verantwoording moet worden afgelegd, en waarvoor beloning wordt ontvangen, verklaart heel duidelijk de naam Issachar, 'er is beloning'. We zien ook waarom er geen echte poging is om de grenslijn te trekken: er is in dit geval weinig definitie nodig.

De beschrijving bestaat uit drie delen, waarvan het eerste dertien van de zestien steden bevat. Dit eerste deel behandelt de wandeling op zichzelf en is weer onderverdeeld in vier delen, drie van drie, en het vierde van vier namen. Het is de gebruikelijke indeling van twaalf met één naam extra toegevoegd aan het laatste deel.

Als je naar de namen kijkt, is het duidelijk dat ze heel anders van karakter zijn dan de meeste eerdere. Ze lijken vol waarschuwingen te zitten, het eerste gedeelte is weinig anders; en de wandeling zelf wordt afgebeeld als een scène van gevaar en verdriet, hoewel er, gezegend zij God, er een andere kant is.

Het eerste gedeelte staat als volgt:

1.	1. Jizreël	2. Chesulloth	3. Sunem	
2.	1. Hapharaim	2. Shion	3. Anaharath	
3.	1. Rabbith	2. Kishion	3. Abez	
4.	1. Remeth	2. En-gannim	3. En-haddah	4. Beth-pazzez

De eerste drie geven ons wat we de harmonie van de wandeling kunnen noemen. De eerste,

Jizreël, ‘zaad van God,’ herinnert ons opnieuw aan de nieuwe geboorte zonder welke er helemaal geen juiste wandel kan zijn, en die van het onvergankelijke zaad van het woord van God is. (1 Petr. 1:23) Dit ‘zaad,’ wanneer het werkelijk ontvangen wordt in de kracht van de Heilige Geest, draagt het leven in zich, overeenkomstig het natuurlijke type. Gods werk komt dus noodzakelijkerwijs aan het begin van al het andere, en wij hebben als het resultaat dat erin ontwikkeld is -

Chesulloth, letterlijk ‘lendenen’, die zo genoemd worden vanwege hun stijfheid en kracht, en staan geestelijk voor het vertrouwen dat kracht geeft, waardoor de rug zijn last kan dragen en de hele mens zijn werk kan doen. De hier geïmpliceerde stijfheid is een belangrijk kenmerk, dat een onwrikbaar geloof verbeeldt dat nodig is voor de wereld waar we doorheen gaan; terwijl -

Sunem, ‘conformiteit,’ letterlijk ‘hun gelijkvormigheid’ of ‘gemaakt als,’ spreekt van het leven dat gevormd wordt door het ontvangen woord. Deze drie dingen zijn duidelijk de basis van alle juiste wandel.

De volgende drie waarschuwen ons onmiddellijk voor de tegenstand die we zullen tegenkomen en voor het mogelijke resultaat van veel inspanning en gretige verwachtingen: -

Hapharaim, ‘dubbele verwarring’, een woord dat ‘van toepassing is’, zegt Wilson, ‘op gefrustreerd en teleurgesteld zijn over iemands plannen en verwachtingen’. Hier staat het in het dubbele getal, en kan misschien teleurstelling betekenen over zowel het huidige succes

als de toekomstige beloning. Want zelfs bij de christen blijkt helaas niet alles wat in zijn eigen ogen goed lijkt, ook werkelijk zo te zijn: hoeveel is er niet in overeenstemming met de ene enige maatstaf van het woord van God, maar, op zijn best, met wat wij redelijk vinden!

Maar de rede kan niet opstijgen tot die 'wijsheid die van boven is', en die, met 'elke goede en volmaakte gave, van de Vader der lichten afdaald' (Jak. 3:17; 1:17) Dit is wat van nut is voor elke positie waarin men zich kan bevinden; maar helaas, onze eigen wil komt binnen om Zijn volmaakte wil voor ons te verduisteren; en is dit niet wat de numerieke plaats aangeeft, het ding waarin ons gevaar zo voortdurend ligt - een onafhankelijke wil?

Shion, hoewel over het algemeen gegeven als 'vernietiging', kan eerder betekenen 'hij die op zijn gemak stelt', de link tussen de twee betekenissen is die van 'veiligheid'; in de zin van dat valse gemak dat vaak blootstaat aan vernietiging. Hier lijkt het erop dat wij de betere betekenis zouden moeten hebben. Nu we ons al de 'verwarring' hebben gegeven die wij kunnen krijgen door onze eigen weg te gaan, wat zouden de namen ons nu moeten laten zien onder het getal van redding, anders dan de Ene Persoon die alleen ons rust en veiligheid kan geven, 'rust van de angst voor het kwaad'? Christus is onfeilbaar onze bescherming in alle twijfelachtige zaken, de Herder die 'leidt op paden van gerechtigheid omwille van Zijn naam' (Ps. 23:3). En passend zou daar volgen, onder het getal dat spreekt van heiligheid -

Anaharath, waarvoor Dr. Young de betekenis van de 'smalle weg' geeft. Dit lijkt zichzelf te bevestigen door zijn perfecte geschiktheid voor alle verbindingen. De waarheid is één, en de juiste weg voor ons op elk moment is er maar één, want God heeft maar één ding in

Zijn wil voor ons op elk moment. De Geest van God zegt tot ons: ‘Dit is de weg,’ en niet ‘een van deze is de weg’. Dus is het smal; maar wie die het kent zou willen dat het breder was? Wie zou een eigen keuze willen hebben, wie zou in plaats daarvan Gods keuze voor hem kunnen hebben?

De derde drie zijn moeilijker. De numerieke plaats kan spreken van realisatie of manifestatie, mogelijk beide: ten minste de realisatie van menig hoop maakt manifest wat het is, en de ware aard van ons verlangen ernaar. Dit lijkt de drie volgende namen op een begrijpelijke manier met elkaar te verbinden, en het is het enige dat dat doet. De eerste naam hier geeft helaas vaak de aard van zulke hoop aan;

Rabbith, een ‘geweldige plaats’. Het streven ernaar is datgene wat de training in al onze scholen vandaag de dag doelbewust bevordert, als de geest van succes in het leven; en het heeft hoeveel religieuze vormen! Het was de geest die het verlangen om aan Christus’ rechter- en linkerhand te zitten in Zijn koninkrijk toonde in de zonen van Zebedeüs, evenals in de andere discipelen door hun gemor erover. De Heer berispt het door een beroep te doen op Zijn eigen gekozen plaats onder hen, ‘Ik kom, niet om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn leven te geven als losprijs voor velen’. Hoe weinig zou het koninkrijk van zo’n Koning lijken op de koninkrijken van de heidenen!

En wat moet het gevolg zijn van het mogen realiseren van deze hoop op grootsheid? Dit lijkt beantwoord te worden door de twee namen die volgen: ten eerste;

Kishion, 'hardheid', of misschien liever 'verharding'. Want als het zelf in het verlangen zit, het 'zoeken van onze eigen dingen', wat de apostel karakteriseerde als de algemene toestand onder de christenen in Rome toen hij aan de Filippenzen schreef, wat zal het bereiken van het verlangen dan anders doen dan de gelegenheid geven voor de toegeeflijkheid aan het zelf die dit impliceert, en als gevolg daarvan het hart verharden door het op te sluiten in zelfbevrediging?

Dit is slechts de wet van de vooruitgang, en het stempel waarop de Geest van God de volgende naam drukt:

Abez, wat verwant lijkt aan bizzah, 'slijk', en wat geïllustreerd wordt in Habakuks 'Wee hem die vermeerdert wat niet van hem is! Hoe lang? En hem die zich met dikke klei overlaadt!' Een verschrikkelijke last kan op deze manier op hem worden geladen door iemand die nog van Christus is, maar die in het bestuur van God de gevolgen moet dragen, zij het als de tuchtiging van een vader, en voor de uiteindelijke zegen!

Deze drie secties, terwijl men de aardse wandeling beschouwt, houden het oog echter op zichzelf gericht; de vierde beschouwt meer de wereld waardoor de wandeling gaat, en dit in perfecte overeenstemming met het bijgevoegde nummer. Hier hebben we, eerst;

Remeth, 'hoogte', het bezit dat ons in Gods genade is gegeven, boven de wereld. Het is alsof we uit de wereld zijn genomen en erin zijn gezonden, en de eerste noodzaak is om het bezit te behouden.

Boven de wereld staan is er meester over zijn; en de Heer heeft ons allen deze plaats gegeven, niet van de wereld, zoals Hij er niet van is. Wij hoeven die plaats alleen maar te vullen - door het geloof erin te leven,

en dit zal 'de overwinning zijn die de wereld overwint, namelijk ons geloof'. 'Indien iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan; ziet, het is alles nieuw geworden' (2 Kor. 5:17). Dit is het uitkijkpunt voor ons.

En-gannim, een 'fontein van tuinen', spreekt over het werk van de Geest in de wereld. Een tuin is een speciale omheining en impliceert de behoefte aan scheiding, bescherming en een verzorgende hand. Het werk van de Geest is dus om het volk van God te scheiden en te voeden, als exoten in een vreemd land. De wereld om ons heen blijft een wildernis. 'Een omheinde tuin is mijn zuster, mijn echtgenote; een bron die is afgesloten, een verzegelde fontein; . . . een fontein van tuinen, een bron van levend water en stromen van de Libanon' (Hoogl. 4:12, 15).

Zo zijn wij boven de wereld, maar toch erin, en toch ervan gescheiden:

En-haddah, de 'fontein van vreugde', laat ons de Geest beschouwen als de ziel vullend met haar juiste vreugde. 'Wordt niet dronken van wijn, waarin overdaad is', zegt de apostel, 'maar wordt vervuld met de Geest' - waarin geen overdaad is. (Ef. 5:18) Hoe belangrijk is het om onszelf af te vragen, waar kijk ik naar voor ontspanning? Wat is het dat uit mij opborrelt als ik blij ben? Bidden als we gekweld zijn, dat is goed; maar als we vrolijk zijn, zingen we dan psalmen? (Jakobus 5:13) Is Christus onze Verlosser van zonde en toorn, en zou Hij niet ook de vreugde en helderheid van ons leven moeten zijn - ons leven zelf? En-haddah is zeker een zeer noodzakelijk gedenkteken voor ons, dat komt op de plaats waar het komt; en we doen er goed aan om er de meest aandachtige aandacht aan te schenken.

Ten slotte laat Beth-Pazzez, het 'huis van de ontwrichting', de wereld zien als een plaats van tegenstelling en oppositie, van de noodzaak tot scheiding en van de moeilijkheid om die te verwezenlijken. Het is een plaats waar het kostbare van het verachtelijke moet worden gescheiden en waar wij zelf de intrede van de ondergang en de oppositie tegen Christus in ons eigen huis en hart moeten ervaren.

We hebben nu duidelijk een nieuwe verdeling van Issachar's steden, en hoewel een zeer kleine, toch een zeer interessante. De taal toont het nieuwe begin: -

'En de grens reikte tot Tabor, Shahazum en Beth-Semes'.

'Gekruisigd aan de wereld' is tenslotte de heilskant van de praktische wandeling; en dat is wat deze tweede divisie voor ons benadrukt. Het getal is dat van het kruis, zoals we weten. De namen laten ons dit zien als een praktische realiteit die in het leven is gewrocht. Ten eerste -

Tabor, 'doel', want hoewel wij God niets kunnen beloven, is 'doel van het hart', zoals Barnabas de heiligen vermaande (Handelingen 11:23), het meest nodig. Volgende,

Shahazum, geen meervoudsvorm, zoals de meesten het opvatten, en betekent 'hoogten', maar, zoals in Kethib, de geschreven tekst van onze Bijbels, eerder een samengesteld woord, en betekent 'vernederd met vasten'. Dit is de praktische uitvoering van het doel, niet zozeer in letterlijke onthouding als wel in geestelijke afzijdigheid van wat het vlees aanzet. Want het vlees is de pleitbezorger van de wereld, en hier is de overwinning werkelijk te behalen.

De derde naam, Beth-Semes, het ‘huis van de zon’, laat zien hoe weinig duisternis een leven van dit soort nodig heeft. Nee, wij zijn kinderen van het licht en van de dag, niet van de nacht, noch van de duisternis: van een dag ook, waarin de zon nooit ondergaat, en waar de lucht nooit bewolkt hoeft te zijn. Een goede naam, dit, om de lijst van Issachars steden mee te beëindigen. We hebben alleen, behalve dat -

‘Hun grens eindigde bij de Jordaan’: waar natuurlijk de aardse tocht moet eindigen; maar dit is een derde onderdeel, want voor de dood is er een opstanding; ja, er is nu een opstandingsleven, waarvan het einde van de aarde niets anders is dan de toegang tot de hemel.

Hoofdstuk 19:24

(e) Het vijfde lot valt aan Aser, ‘de gelukkige’, - als de gedachte aan de naam beantwoordt, - een uniek idee, zo lijkt het, dat op deze manier een duidelijke vertegenwoordiging heeft onder de stammen van Israël. Tot nu toe hebben we geen aanwijzing gehad voor een ander; en een diepere beschouwing zal duidelijk maken dat het van immens belang is dat het volk van God bekendstaat als een ‘gelukkig’ volk. Als ‘de vreugde des Heren uw sterkte is’, dan moet geluk voor de ziel een grote geestelijke waarde hebben. Als een getuigenis voor God moet het niet minder zijn. Een van de kenmerken van de ware ‘besnijdenis’, zoals gegeven door de apostel, is dat zij ‘zich verheugen in Christus Jezus’: en zijn vermaning aan hetzelfde volk is: ‘Verheug u te allen tijde in de Heer; en wederom zeg ik: Verheug u’ (Fil. 3:3; 4:4).

Zulke vreugde is een van de beste tekenen dat de kennis van het evangelie het hart heeft bereikt, en dat het leven erdoor zal worden bestuurd. Het is volkomen waar dat gevoelens gemakkelijk op een verkeerde plaats kunnen worden gezet, zoals ze bij de eerste zoektocht naar vrede vrijwel zeker het geval zullen zijn. Er is veel behoefte om te benadrukken dat we niet gerechtvaardigd worden door gevoelens, maar door geloof. Nee, het is zeker dat de ontvangst van het evangelie met onmiddellijke vreugde door de Heer Zelf eerder een teken is van horen op steenachtige grond dan van een vruchtbare ontvangst van het Woord (Matt. 13:20).

Er moet geploegd worden voordat het zaad goed kan opkomen; bekering voor God zal gepaard gaan met 'geloof in onze Heer Jezus Christus', waar het laatste echt en effectief is. Dit is allemaal waar; maar aan de andere kant is het niet minder waar dat het effect van het evangelie - de 'blijde boodschap' - is om blijdschap teweeg te brengen, en dat de apostel bidt voor gelovigen dat 'de God van de hoop u vervulle met alle vreugde en vrede in het geloven' (Rom. 15:13). Het derde karakter van het 'koninkrijk van God' dat hij geeft, na 'rechtvaardigheid en vrede,' is 'blijdschap in de Heilige Geest' (Rom. 14:17). 'De vrucht van de Geest is' gezegd te zijn 'liefde, blijdschap, vrede' (Gal. 5:22). 'En niet alleen dit, maar wij verheugen ons in God, door onze Here Jezus Christus, door wie wij nu de verzoening hebben ontvangen' (Rom. 5:11).

Deze passages definiëren natuurlijk het geluk waarover ze spreken, zodat het onmogelijk is om het te verwarren met het loutere spel van dierlijke geesten, of zelfs het geluk dat voortkomt uit de hoop op verlossing. Men zou dit laatste kunnen hebben, en toch in feite

ongerred zijn. ‘ Vreugde in God door Christus ‘ is iets volkomen verschillends, en oneindig veel hogers. Zoals gemanifesteerd in Aser, zullen we het zorgvuldig onderscheiden vinden van alles wat ermee verward zou kunnen worden, evenals in relatie tot andere kenmerken van het goddelijke leven die tot uitdrukking komen in deze levende beelden.

Opvallend is dat Aser de vijfde plaats inneemt in deze reeks, zoals hij dat in de woestijn doet in verband met Dan. Daar kan de betekenis niet verkeerd begrepen worden dat oefening van hart en geweten in wezen te maken hebben met het behoud van een geluk dat het waard is om zo genoemd te worden. Hier kunnen we goed veronderstellen dat de numerieke plaats is om dezelfde gedachte te herhalen en te benadrukken. Het gebied van Aser loopt helemaal naar het noorden, tussen Naftali en de zee, en sluit in het zuiden aan op Zebulon en Manasse. Al zijn relaties spreken aldus van beproeving, oefening en praktisch leven. Als Juda de wacht houdt aan het ene uiteinde van het land, doet Aser dat aan het andere. Het gebied dat God het heeft toegewezen is proportioneel groot, maar het slaagt er helaas niet in om zijn grenzen te vullen.

De grens wordt beschreven in drie afdelingen van zeer ongelijke grootte. De eerste begint in het midden van de kustlijn, daalt af tot onder Carmel en draait dan oostwaarts, en spoedig noordoostwaarts en noordwaarts, totdat het zijn noordelijkste punt bereikt bij Zidon. De tweede afdeling loopt langs de zee, weer zuidwaarts, slechts tot Tyrus; en de derde loopt naar beneden tot waar het begon, ergens in de buurt van Akko of Acre, hoewel de namen nog maar weinig te achterhalen zijn, en de steden van Aser bijna helemaal onvindbaar

zijn. De geschiedenis van Aser komt hiermee overeen, maar al te goed: Aser heeft geen grote namen om te herdenken wat ooit een grote en belangrijke stam was.

Het eerste deel van de grens definieert geluk in de verschillende elementen waaruit het bestaat of die het impliceert. Het eerste deel hiervan, dat zeven namen heeft, definieert het nog strikter op zichzelf, zoals we beter zullen zien als we ze in detail onderzoeken.

Helkath, ‘portie, aandeel,’ is de eerste hiervan. Halak, waarvan het is afgeleid, betekent volgens Wilson ‘in delen verdelen, waarbij ieder zijn deel ontvangt; delen, verdelen, vooral door loting’. Het impliceert daarom dat God, met betrekking tot geluk, al Zijn mensen hun deel heeft gegeven, ieder het zijne. Hij heeft niemand uitgesloten. Hij heeft het ook niet moeilijk gemaakt om de prijs van groot vermogen of grote inspanning te behalen. Geloof om te ontvangen, God krediet geven voor wat Hij heeft gedaan, voor wat Hij heeft gezegd, voor wat Hij is, is alles wat van onze kant nodig is.

Maar hoewel het geheim van het geluk met Christus ons deel is, en wij het vrijelijk bezitten, is het voor ons met oneindige moeite en kosten tot stand gebracht; en dit is wat;

Hali verzekert ons ervan. Het betekent ‘een ornament dat op wonderlijke wijze met veel moeite en pijn is vervaardigd’ (Parkhurst), het werkwoord waarvan het is afgeleid, wat betekent ‘flauwvallen van de arbeid, zich zelfs tot flauwte inspannen’. Hij die zo’n ornament draagt, is zelden degene die het heeft gevormd; en zo heeft Christus het juweel waarover wij spreken gemaakt, met welke persoonlijke kosten en offers, en het voor altijd van ons gemaakt: hoe natuurlijk en

noodzakelijk is het om hier aan herinnerd te worden. Zo vinden we in de ‘wijn die God en mens verheugt’ aan Zijn tafel het gedenkteken van Zijn kostbare bloed. Volgende -

Beten, ‘buik’, spreekt van de innerlijke realisatie. Het verlangen van onze ziel is vervuld, - zo vervuld, dat, uit datgene wat door zijn gebiedende eisen de ‘god’ van andere mensen wordt (Fil. 3:19), de verfrissende stromen uitstromen voor de behoefte van anderen. (Joh. 7:38) Hier worden we eraan herinnerd dat geluk van binnen is, in de diepste delen, - geen externe omstandigheden kunnen het voortbrengen; en Christus moet hiervoor in het hart worden ontvangen: we hoeven maar te drinken, zodat het levende water eruit stroomt. Het is geen inspanning, maar we moeten eerst zelf worden gevuld, zodat er een echte overvloed kan zijn. Christus in het hart ontvangen, wat kan er ontbreken voor overvloedig geluk? Het ontbreken ervan is zeker het bewijs dat er geen hart voor Hem is, of anders geen geloof om Hem te vermaken.

Achsaf is in dit verband een vreemde naam. We hebben het eerder gehad, aan het begin van het elfde hoofdstuk, waar de koning van Achsaf een van Jabins bondgenoten is. Daar verstaan we het als ‘tovenarij’, het gebruik van natuurlijke dingen begiftigd met magische formules of gebeden met bovennatuurlijke krachten, om te betoveren en te boeien. In Israëls handen verloren deze steden hun betekenis voor het kwaad; waarvan we veel voorbeelden hebben gehad. Zo kunnen we Achsaf hier zonder echte moeite toepassen op het onderwerp dat voor ons ligt. Geloof in de ziel zal inderdaad een transformerende kracht uitoefenen op de dingen om ons heen.

Wanneer alles wat komt wordt gezien in het licht van Christus verheerlijkt en op de troon van de Vader, wordt het noodzakelijkerwijs getransformeerd. 'Al deze dingen zijn tegen mij,' zei Jakob van ouds; maar geloof zegt 'Hij laat alle dingen meewerken ten goede voor hen die Hem liefhebben'. Dat wat door de hand van een vijand kan zijn gedaan, wordt zo de vrucht van onmiskenbare liefde. 'De beker die mijn Vader mij gegeven heeft, zal ik die niet drinken?' was de eigen en onbeantwoorbare vraag van de Heer met betrekking tot wat de ergste van alle ongerechtigheid en de meest mysterieuze van alle ellende was. Het kruis heeft de sluier van alle andere mysteries opgelicht en ons overal Eén bekend Gezicht getoond. Dit is, volgens het getal hier, ons geluk met betrekking tot de wereld waar we doorheen gaan: het wordt op deze manier erdoor getransformeerd.

De laatste drie van deze zeven namen geven ons nu op een heldere en uitgesproken manier het geheim van dit geluk: - ten eerste,

Alammelech: 'God is Koning'. Dit is de Oudtestamentische versie van de apostels 'Verheug u in de Heer,' waar, natuurlijk, Christus de Heer is. Maar dit is slechts een meer betekenisvolle en begrijpelijke manier om te zeggen, 'God is Koning'. Niet alleen is Christus God, en op de troon van God, maar ook Christus is het die God aan ons heeft geopenbaard, en Hem in onze harten de glorieuze troon heeft gegeven die Hij nu heeft. Hij die Christus kent, met hem is de 'roep van een koning' (Num. 23:21); en te weten wie de troon bezet is werkelijk geluk. Dit brengt ook de geest van gehoorzaamheid met zich mee; en zulke vreugde heeft stabiliteit en veiligheid in zich. God en mens zijn inderdaad één.

Amad bevestigt dit van de andere kant: het betekent 'een eeuwig volk'. Gebracht tot God, zijn wij voor altijd de Zijnen: zonde en al haar gevolgen zijn overwonnen, en Christus als mens is de eeuwige schakel met mensen, een belofte die nooit meer kan worden ingetrokken, een band die nooit meer kan worden verbroken of losgemaakt. Dit is het noodzakelijke complement van Alammelech; en toch is er voor het huidige geluk nog één ding; en dit vinden we in -

Misheal, 'voelen naar God', wat ons de zielsenergie geeft in iemand voor wie God is, en wiens hart door Hem gewonnen is, die om deze reden, en zich realiserend dat hij weinig weet, naar meer zoekt; ja, doorzet naar dat 'van aangezicht tot aangezicht' zijn met Hem, wat de onvoorstelbare vreugde is voor ons allen. De Psalmen zijn vol van dit verlangen naar God, dat in de brief aan de Filippenzen voor de apostel de vorm aanneemt van het zoeken naar 'Christus en gevonden worden in Hem', die Christus die hij in heerlijkheid had gezien, en wiens visioen zich op zijn ziel had gedrukt, en hem voortaan leidde, 'één ding doende'. Dit is de geest van Manasse, en Aser raakt Manasse heel dicht bij Misheal, - hoe dicht, kan nog niemand zeggen. Maar wie twijfelt aan het geluk van zo'n grote aantrekkingskracht in een object dat niet onzeker is van het bereiken ervan, maar zeer zeker bereikt zal worden? Het is het geluk dat de kracht is.

Het tweede deel van de hoofdverdeling geeft ons slechts drie namen, die allemaal een verbinding met Manasse markeren, wiens grens in contact moet zijn met Aser nabij dit punt, hoewel we het niet met enige nauwkeurigheid kunnen traceren. Maar de geestelijke betekenis is duidelijk in overeenstemming met de trend van de grens. Manasse

is, van alle stammen, datgene wat het meest spreekt van vooruitgang, en de drie namen hier impliceren dit allemaal.

‘En het reikte westwaarts tot Karmel en Sjihor-Libnath, en boog zich naar de zonsopgang toe naar Beth-Dagon’.

Karmel, ‘wijngaard van God’, suggereert de gedachte van concentratie, de geest van Manasse, gelezen in het licht van de brief aan de Filippenzen. Want een wijngaard is bovenal datgene wat de noodzaak van snoeien illustreert, en het is van een woord met deze betekenis dat het woord wijngaard hier is afgeleid. Om vrucht te hebben zoals men zoekt, moet een wijnstok het mes onverbiddeijk toepassen: ‘elke rank in mij die geen vrucht draagt’ neemt de landman weg ‘; en elke rank die vrucht draagt, snoeit hij, opdat hij meer vrucht mag voortbrengen’: de les hiervan is de noodzaak van concentratie - om al onze energieën om te zetten in datgene wat er voordeel in heeft; niets te besteden aan wat slechts geen kwaad doet. Dit is ook geen wetticisme of ascetisme: het is, zoals we kunnen leren uit de verbinding hier, wat zorgt voor geluk, evenals vruchtbaarheid’. Wat kan productiever zijn voor vreugde dan het voortdurende nastreven van datgene waarin Christus het Zijne vindt, en waarin wij gemeenschap met Hem vinden?

Shihor-libnath betekent ‘ijverig zoeken naar zuiverheid,’ - iets wat niet overbodig is voor degenen die het meest ijverig op zoek zijn naar vrucht. Helaas zal er niet zelden het gevaar zijn om ‘kwaad te doen,’ op een of andere aangepaste manier, ‘opdat het goede mag komen’; en de overmatige bezorgdheid over resultaten kan iemand ernstig doen miskennen wat de geest van God is. Gods zaad kan lang begraven zijn voordat het opkomt, en hoe ondieper het zaaien,

hoe sneller het opkomt. Resultaten zullen inderdaad waar zijn aan het einde; maar dan moet er geloof zijn om dingen tot het einde te laten: en daarvoor moet het woord van God alle wegen en methoden testen, en ons in de tussentijd leiden wat betreft onze koers.

Hier is het inderdaad waar dat ‘hij die gelooft, niet zal overhaasten’ (Jes. 28:16). Welk leven, met al de glorie ervan, moet zo ijdel lijken als het leven van Christus? De tarwekorrel moest, volgens Zijn eigen woorden, in de aarde vallen en sterven, opdat hij niet alleen zou blijven. ‘Toen zeide ik: Tevergeefs heb ik mij afgemat, voor niets en tevergeefs heb ik mijn kracht verbruikt’: - dit zou voor velen de mislukking ervan beslissen; - ‘maar zekerlijk,’ voegt Hij eraan toe, ‘mijn recht is bij de HEERE, en mijn werk bij mijn God (Jes. 49:4).

En is dit niet de betekenis van het derde punt hier, dat de grens van dit punt ‘zich naar de zonsopgang keert, naar Beth-dagon’? De zonsopgang wordt benadrukt door de volledige uitdrukking ervoor die wordt gegeven, wat niet algemeen het geval is; en Beth-dagon, zoals we al hebben gezien, spreekt van overvloedige vruchtbaarheid. Maar om dit te realiseren moet de dag van de rekening in het oog worden gehouden, dat wil zeggen, de zonsopgang, de dag van Christus’ verschijning. En op deze manier zijn de drie namen hier zeer volledig in betekenis.

We bereiken nu de grens van Zebulon en moeten erop voorbereid zijn dat in dit derde deel van de grens van Aser de namen spreken over het ‘wonen’ bij God en de resultaten daarvan: -

‘En het reikte tot Zebulon en het dal van Jiftah-El, noordwaarts bij Bethemek en Neïel’.

Het thema van Zebulon hebben we al leren kennen: het is duidelijk dat Aser er nauw mee verbonden moet zijn. In Gods tegenwoordigheid is 'volheid van vreugde' (Ps. 16:11). Het in welke mate dan ook hier te kennen, moet de zonnige kant van ons leven zijn; en Aser zou vreselijk onvolledig zijn zonder de namen die volgen. De vallei van Jiftah-el hebben we ook in verband gebracht met Zebulon; en de breedte van de betekenis ervan - 'God opent' - kan heel goed in al zijn volheid worden genomen. In Gods tegenwoordigheid wordt Zijn woord geopend, en ook ons verstand, om het Woord te begrijpen (Lukas 24:45); en wie van binnen de vreugde kent, die hiermee gepaard gaat niet?

De volgende woorden zijn opmerkelijk en gezegend in dit verband: de grens treft de vallei van Jiftah-el bij - Beth-emek, 'het huis van de diepte'; en 'wat God bereid heeft voor hen, die Hem liefhebben, heeft God ons geopenbaard,' zegt de apostel, 'door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods' (1 Kor. 2:9-10). Wat een geluk om thuis te zijn gemaakt door de Geest van God in de diepten van God! Maar we komen ook tot oneindigheden waar de mens als mens niet verder kan. Hij kan niet God zijn, of 'als God'. Hij moet beperkt worden door zijn eindige natuur, en dus -

Neiel, 'de afsluiting van God', in tegenstelling tot Jiptah-el, Zijn 'opening', komt als een gezonde waarschuwing, om op te letten, wat niet zonder zijn belang is voor ons geluk. Het is ook belangrijk om de juiste geestelijke locatie van deze Neiel te krijgen, als zijn locatie op de kaart niet kan worden gegeven. Om te weten waar we vrij zijn om eerbiedig te onderzoeken, en waar de grens te herkennen die bij ons moet horen, is een punt van grote en noodzakelijke wijsheid.

Maar het hele bereik van wat wordt geopenbaard, is van ons: ‘Verborgene dingen behoren de HEERE, onze God, toe; maar de geopenbaarde dingen behoren ons toe’ (Deut. 29:29). Om in onzekerheid te blijven waar God werkelijk heeft gesproken, is een schande en oneer voor de genade die ons is tegemoetgekomen; en het pleidooi dat we niet kunnen weten, is maar al te vaak het ijdele pleidooi van onverschilligheid en geestelijke luiheid. Neiel ligt op de grens van Aser; maar we moeten de moeite nemen om het goed te lokaliseren.

Het vierde en afsluitende deel van de hoofdgrens voert ons langs de grens van Naftali, noordwaarts, tot aan Sidon. Naftali wordt echter niet genoemd en heeft geestelijk niet de nabijheid van Aser die Zebulon heeft. Dit is volkomen duidelijk; en toch heeft de aanwezigheid van Naftali aan de noordoostgrens zijn betekenis. Er zijn zes namen:

‘En het kwam uit op Kabul aan de linkerhand, en Ebron [Abdon?] en Rehob, en Hammon, en Kana, tot aan Groot-Sidon’.

De grens loopt nu naar links, dat wil zeggen in een algemene noordelijke richting. De eerste plaats op de lijn is;

Kabul, dat, in verband gebracht met de gift ervan aan Hiram op een later tijdstip, zou betekenen ‘gegeven als een belofte [van vriendschap]’, of, beter, ‘ter kwijting van schuld’. We hebben de geschiedenis nog niet besproken, en Kabul zelf betekent eenvoudigweg ‘gebonden’. Het is een belangrijk woord aan het begin van het vierde deel, dat vanzelfsprekend spreekt over de wandeling door de wereld, en de openhartige aanvaarding ervan is van groot

belang in verband met het geestelijke geluk dat we Aser voor ons hebben zien vertegenwoordigen.

De beperking van liefde en dankbaarheid is een zoet juk om te dragen; en een leven dat zo geïnspireerd is, is noodzakelijkerwijs een gelukkig leven. Christus stierf voor ons, 'opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem die voor hen gestorven is en weer opgestaan is' (2 Kor. 5:15). Zo wordt de ellende van zelfgebondenheid verbroken en het morele leven rechtgezet. We zijn het vrijst wanneer de morele verplichting het meest wordt gevoeld; en de beperking van liefde is het motief dat geluk verzekert. En zo is de voorgestelde lezing van -

Abdon voor Ebron lijkt sterke steun te vinden. Ebron, verwant aan Eber uit de geslachtslijn van Sem (Gen. 12) en niet aan Hebron in Juda, betekent 'overslaan'. Abdon betekent 'dienstplicht'. Twintig MSS. ondersteunen het laatste, dat ook voorkomt in Jozua 21:30, en in 1 Kron. 6:74, als een van de Levitische steden van Aser, Ebron komt nergens anders voor. Het verschil tussen hen is alleen dat wat onze Heer een 'tittel' noemt (Mat. 5:18), een lichte uitsteeksel of schouder die de 'd' in het Hebreeuws onderscheidt van de 'r'. De numerieke plaats spreekt sterk voor Abdon, zoals blijkt, evenals de verbinding, zodat we het voorlopig tenminste kunnen accepteren. Kabul is dus de erkenning van de 'band'; Abdon, het opnemen van de 'dienst' die het impliceert; terwijl;

Rehob, 'breedte' of 'brede weg', laat zien hoe de ziel van de bevrijde heilige geen beperking, maar juist ruimheid vindt op het pad met God. Deze drie woorden passen daarom goed bij elkaar.

Hammon, 'zonnig', komt daarna, onder het getal ervaring, op een soortgelijke prachtige manier; want wat de omstandigheden van de weg ook zijn, de lucht moet altijd helder zijn; de hemelen kunnen ons niet in de steek laten.

Kanah, 'Hij heeft gekocht', is de uitleg van de hele serie hier; en het valt onder het getal dat spreekt over verantwoordelijkheid, of over God met de mens; -

Zidon, het einde van dit deel van de lijn, voegt hieraan de gedachte toe van 'de prooi nemen', wat hier, zoals het nummer aangeeft, de overwinning is op de macht van het kwaad. Zo eindigt de eerste verdeling van de grens.

De tweede divisie moet niet beoordeeld worden op haar belangrijkheid door haar lengte. Ze heeft maar twee namen; maar het is dat wat Christus voor ons plaatst in directe relatie tot ons geluk: -

'En de grens boog af naar Rama en naar de versterkte stad Tyrus'.

Rama hebben we al gehad, hoewel een andere stad, en in Benjamin; maar we hoeven alleen de betekenis daarheen over te brengen om te zien hoe perfect het ook in dit geval past. De betekenis is 'een verheven plaats', en wijst op de aanvaarding van Christus' werk, en de verhoging van Hem die voor ons in de plaats van vernedering was geweest. Het enige verschil is dat het in plaats van daar de tweede stad van een tweede groep te zijn, de eerste stad is, maar nog steeds van een tweede groep. Deze eerste plaats spreekt van suprematie (zoals ik denk), die daar van Hem is; en zo is inderdaad het geluk van iemand die dit beseft verzekerd. Het is precies wat de apostel aanspoort: 'Verheug u in de Heer. ' (Fil. 4:1). Als Hij oppermachtig is, is onze

zegen zeker verzekerd. Toch wordt zelfs dit voor ons uitgebreid in de volgende naam -

Tyrus, wat 'rots' betekent, en waaraan wordt toegevoegd dat het een 'versterkte stad' is. Dit, onder het getal van verlossing, herinnert ons eraan hoe de Schrift deze gedachten met elkaar verbindt. Een verrezen Christus is inderdaad de 'Rots van onze verlossing', versterkt tegen elke mogelijkheid van een succesvolle aanval. Hoe belangrijk zijn deze twee namen onder de steden van Aser, en hoe voldoende als ze op deze manier samengevoegd worden!

Het derde deel spreekt, zoals nu vanzelfsprekend, over de Geest en over het werk in de ziel:

'En de grens boog af naar Hosa, en eindigde bij de zee, in het gebied van Achzib, Umma, Afek en Rehob'.

Hosah betekent 'vertrouwen' of 'toevlucht nemen', wat duidelijk overeenkomt met wat zojuist werd gezegd over Christus als de rots van verlossing. En we moeten eraan herinnerd worden dat terwijl 'Hij trouw blijft', ook geloof van onze kant moet blijven. We moeten gebruikmaken van onze voorrechten; we moeten datgene wat van ons is, tot het onze maken. Wat een wonderbaarlijk iets is geloof! En wat een verrijking voor de ziel van de arme en lege!

De grens eindigt nu bij de zee, in de regio van Achzib, waarbij hier drie namen worden toegevoegd, die over het algemeen afkomstig zijn van verschillende punten en helemaal niet tot de grens behoren. Afek, zo wordt ons verteld, is het moderne Afka, een heel eind naar het noorden. Aan de andere kant wordt verondersteld dat Ummah

het moderne Alma is, niet ver van Achzib, en de namen komen zo vaak voor dat hun identificatie vaak twijfelachtig is.

Het zou heel goed mogelijk zijn dat, net als bij Zebulon, deze drie namen aan de rest zouden moeten worden toegevoegd om het aantal steden van Aser compleet te maken, hoewel hiertegen is dat deze lijst ze blijkbaar niet compleet maakt, aangezien Akcho (nu Akko) eigenlijk aan Aser toebehoorde, zoals duidelijk blijkt uit Richteren 1:31, hoewel ze, net als bij Sidon, Tyrus en andere plaatsen die aan hen waren toegewezen, er niet in slaagden in bezit te nemen. Het lijkt er immers op dat we een beroep moeten doen op de geestelijke betekenis, die ongetwijfeld alles bepaalt, en dat we vrij zijn om te accepteren welke verklaring van de feiten ons op die manier wordt geboden.

Als de drie steden losgemaakt moeten worden van wat eraan voorafgaat, vormen ze helemaal geen deel van de grens, maar moeten ze, net als die van Zebulon, als een afzonderlijk vierde deel binnenkomen. Als ze deel uitmaken van de grens, dan behoren ze tot het derde; en hun betekenis zal hiermee overeenstemmen: ze zullen op de een of andere manier spreken over het werk van de Geest.

Nu hebben we Achzib dit al zien doen. Onder de steden van het laagland van Juda vonden we er een met deze naam; en lezen het als 'inderdaad een stroom,' verwijzend naar de Geest van God, als de getuige - komend op de tweede plaats - van Christus' hemelvaart en glorie. Het komt hier precies op dezelfde plaats voor, en moet in overeenstemming daarmee dezelfde interpretatie krijgen.

Ummah betekent 'eenheid'; en 'wie zich met de Heer verbindt, is één Geest' (1 Kor. 6:17).

Richteren 1:31 Afik is, hoewel het als 'sterkte' of 'vesting' wordt gegeven - er is een monotone vertaling van verschillende namen op deze manier - eerder 'kanaal' betekenen: het is de bedding van een stroom, of deze nu vol of leeg is.

Rehob kennen we ook uit Aser zelf als 'breedte' of 'brede weg'.

Nu leveren deze namen samen een zeer consistente betekenis op: want zo worden wij, verenigd met Christus door de Geest, kanalen voor wat de Heer Zelf 'stromen van levend water' noemt (Joh. 7:38). Dit levert zeker zo'n eenvoudige en goede betekenis op dat het nauwelijks de moeite waard zal zijn om verder te gaan om een andere te vinden. Deze namen lijken hun plaats als deel van de derde verdeling van de grens zeer volledig te rechtvaardigen, - alle vier kijkend naar de zee, waar deze eindigt. Hebben wij hier niet het volledige vermogen om de zee van beproeving het hoofd te bieden met het overvloedige geluk waarvan Aser spreekt?

Wij roemen ook in verdrukkingen, wetende dat verdrukking geduld bewerkt, en geduld ervaring, en ervaring hoop; en hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door Zijn Geest, die Hij ons gegeven heeft'. Aser gaat hier alleen verder in op de uitstroom die de passage in Romeinen uitlegt, maar niet openlijk aanwijst. Hij vervult dus zijn naam door en door: laten we onthouden dat het ook de onze is, en onszelf uitdagend dat we het vervullen; want als we willen, zo is Gods genade jegens ons, kunnen we het zeker.

Het aantal steden, tweeëntwintig, lijkt hier te klein. Er lijken er drieëntwintig te zijn. Keil suggereert, als de enige mogelijke verklaring, dat Neiel in de grens hetzelfde kan zijn als Neah in Zebulon, en tot laatstgenoemde behoort. Maar zou het niet mogelijk kunnen zijn dat de twee Rehobs in feite hetzelfde zijn? Het grondgebied van deze steden lijkt soms aanzienlijk te zijn geweest, en de breedte van Aser's deel op dit punt behoorlijk ingekort; terwijl de vier samen genoemde steden mogelijk niet allemaal precies op de grens lagen, die eenvoudigweg 'bij' dat district lag. Als deze suggestie waar is, is het getal tweeëntwintig precies juist.

(f) Naftali volgt Aser op de zesde plaats: 'met goddelijke worstelingen' worstelingen door God aangewakkerd? - zegt Rachel bij zijn geboorte, 'heb ik met mijn zuster geworsteld en heb ik overwonnen'. Vandaar zijn naam, Naftali, 'mijn worsteling', die hier op de zesde plaats duidelijk spreekt van de overwinnaar. Aldus is overwinnen het onderwerp dat ons nu wordt gepresenteerd.

In het geval van Naftali wordt de grens onderscheiden van de steden van zijn bezit. In de grens hebben we eerst wat overwinnen is; want definiëren is begrenzen, beperken. In de tweede divisie (de steden) hebben we de hulpmiddelen en belemmeringen voor overwinnen gepresenteerd.

De grens zelf is verdeeld in twee delen, die beide eindigen bij de Jordaan. Ze verdelen het onderwerp in twee delen, het eerste herinnert ons aan de standvastigheid die hoort bij overwinnen; het tweede aan de vooruitgang die erin besloten ligt. 'Stabiele vooruitgang' betekent in een wereld als deze 'overwinnen'.

‘En hun grens liep van Helef, van Allon-Zaananim, en Adami-Nekeb, en Jabniël, tot Lakkum, en eindigde bij de Jordaan’. Dit is de eerste helft.

Heleph betekent ‘vernieuwing’, en dit is het eerste element van standvastigheid. In de strijd waar Naftali ons voor waarschuwt kunnen we nooit ontsnappen, de slijtage die ermee gepaard gaat maakt het onmogelijk om onszelf staande te houden, behalve dat de constante verspilling voortdurend wordt hersteld. ‘De innerlijke mens wordt van dag tot dag vernieuwd’ (2 Kor. 4:16), zegt de apostel. Dit putten uit goddelijke kracht is noodzakelijkerwijs het eerste.

Van Allon-zaananim,’ de ‘eik van ladingen,’ de plaats waar lasten op de dieren worden gelegd: vandaar dat het ook ‘verwijderingen’ betekent; maar de primaire gedachte lijkt hier alles te zijn wat nodig is. We hebben een dubbel beeld: de eik, die een type van kracht is, een kracht die in stand wordt gehouden door precies zo’n proces van vernieuwing als we al voor ons hebben gehad; de lading van de lastdieren, die dag in dag uit hun taken herhalen en zich aanbieden aan wat hun wordt opgelegd. Precies zulke dagelijkse lasten, beperkt tot onze kracht, en met tussenpozen van verlichting, hebben we; en om deze dagelijkse plicht op ons te nemen, - hoe sleurwerk het ook mag lijken, en zoals het beeld suggereert, - is inderdaad een essentieel onderdeel van het overwinnen.

In het christelijk leven zijn er geen drones, maar zijn allen werkers, - geen sinecures, maar overal genoeg te doen. Ernstige, serieuze toewijding aan de plicht is dat wat (in het besef van Gods kostbare genade) al binnen ons bereik brengt, de kracht die alleen voldoende is. Beuzelaars kunnen geen overwinnaars zijn, en dagelijkse plicht is

een dagelijkse tuchtiging en training die nodig is voor het conflict dat het lot van ons allen is. Hier waar de aangepaste last wordt opgenomen, groeien de eiken van God inderdaad.

Adami-nekeb, 'het stigma van de mens,' is een begeleiding die we niet zullen missen, als de plicht voor ons het juiste christelijke karakter heeft. Het waren de 'littekenen van de Heer Jezus' die Paulus in zijn lichaam droeg (Gal. 6:17) van een wereld die Christus had verworpen. Zal een overwinnaar zonder hen zijn? Is het niet een deel van het overwinnen, in geloof om onze plaats en deel met Hem hier te accepteren, die ons deze met Hem heeft gegeven op een plaats waar Zijn naam zijn rechtmatige eer heeft? Zonder Adami-nekeb zou er zeker helemaal geen zegevierende Naftali kunnen zijn.

Jabniel, 'opbouw van God,' laat ons dan de andere kant zien: in zwakheid vinden we hoe God de ziel kan opbouwen; want Jabniel valt onder het getal van zwakheid. God kan zeker niet meer falen dan de wereld in het tonen van Zijn gedachten met betrekking tot Zijn geliefde Zoon: terwijl voorbij de huidige beproeving en zwakheid het geloof de dingen ziet die onzichtbaar zijn, en toekijkt op -

Lakkum, 'tot opstanding'. 'Wij hebben dezelfde geest van geloof, zoals geschreven staat: Ik heb geloofd, en daarom heb ik gesproken; wij geloven ook, en daarom spreken wij; wetende dat Hij, die de Heere Jezus opgewekt heeft, ook ons door Jezus zal opwekken en ons met u zal voorstellen' (2 Kor. 4:13-14). De kortste verwijzing naar de plaats van dit citaat zal laten zien hoe perfect de namen voor ons het spoor van de apostel daar volgen. De geest van de overwinnaar wordt heel duidelijk, zij het kort, uitgedrukt. Het vijfde getal hier is dat wat spreekt van vergelding, terwijl onder het zesde de grens eindigt bij

de Jordaan, de dood is de grens van de strijd die Naftali afbeeldt, en reeds overwonnen door goddelijke genade.

We hebben nu het tweede en afsluitende deel:

‘En de grens boog westwaarts naar Aznoth-Tabor, en liep vandaar uit naar Hukkok, en reikte tot Zebulon in het zuiden, en reikte tot Aser in het westen, en tot Juda aan de Jordaan, tegen de opgang der zon’.

Aznoth-tabor betekent ‘(h)oren van doel’, - horen dat een doel heeft: als Job kon spreken over ‘een verbond sluiten met zijn ogen’ (Job 31:1), dan is een verbond met de oren niet minder wenselijk. ‘Let op wat gij hoort’ en ‘Let op hoe gij hoort’, zijn beide vermaningen van de Heer Zelf. (Marcus 4:24; Lucas 8:18) Wij moeten niet openstaan voor alle invloeden, maar moeten zijn als gevoelige planten, die terugdeinzen voor contact met het kwaad. Een stad zonder muren is gemakkelijk te bezetten, en voortdurende blootstelling aan pestilentie ondermijnt de kracht van weerstand. Het gezelschap dat we kiezen, assimileert ons aan zichzelf, en we bevinden ons in een wereld waar de ‘vorst van de macht der lucht’ hij is die ‘werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid’ (Ef. 2:2). Hoe noodzakelijk is het dan om te allen tijde en op alle punten door een doel gecontroleerd te worden! En dit leidt zeker tot -

Hukkok, een ‘goed gedefinieerd’ pad, duidelijk en recht, naar het punt waar het op mikt. ‘Ik heb de Heer altijd voor mij gesteld,’ is dat wat het beveiligt tegen afwijking en inconsistentie. Dit pad verbindt met Zebulon, ‘toewijding,’ leidt naar Aser, ‘geluk,’ en vindt Juda, ‘lof,’ in de Jordaan, - reizend met de dageraad in zicht, ‘naar de zonsopgang’. De onzekerheid over dit Juda, die commentatoren

verbijstert, is voor ons doel volkomen onnodig om weg te nemen, en heeft geen praktisch bestaan als een moeilijkheid: de morele les is dezelfde. Goede vooruitgang is er langs deze hele grens, en triomf de hele weg.

We komen nu bij de steden, negentien zoals ze genummerd zijn, zestien in feite, behalve dat sommige van die op de grens meegerekend moeten worden. De scherpe scheiding tussen de twee is hiertegen, aangezien het tegenovergestelde hiervan, in het geval van Zebulon, de andere kant op wijst. Ik weet geen manier om deze moeilijkheid op te lossen, de manuscripten en versies zijn het hier over eens. De namen lijken met minder dan hun gebruikelijke beslistheid te spreken, en het zou gemakkelijk zijn om de toevoeging van anderen op bepaalde plaatsen voor te stellen zonder de ordening van degenen die we vinden te verstoren. Toch is het moeilijk om te geloven in een absoluut verlies van dit soort, en redelijker om te veronderstellen dat het aantal zou moeten worden gewijzigd.

De steden spreken, zoals al gezegd, over de hulpen en hindernissen om te overwinnen; toch is het een gelukkig iets om te weten dat hindernissen van een externe soort zelfs hulpen kunnen worden wanneer er een besluit van de ziel is om ze te ontmoeten. Elke overwonnen moeilijkheid geeft nieuwe zekerheid voor de toekomst, en de wijsheid en kracht die voortkomen uit ervaring. De hardheid van de bergbeklimmer heeft zijn geestelijke tegenhanger.

De afwezigheid van de verbinding, zoals in andere gevallen, suggereert vier kleinere verdelingen, waarvan er één, door zijn getal (tien), een andere zou impliceren. De betekenis van tien impliceert ongetwijfeld dat zijn factoren vijf en twee zijn; maar dat daaruit niet volgt dat het

zo verdeeld moet worden, blijkt uit de verdeling van de tien geboden in 4 en 6. Wij nemen het hier echter als 5 + 5; en de namen zullen daarom als volgt luiden:

1. Ziddim.

2. Zer en Hammath.

3a. – 1. Rakkath, 2. Kinnereth, 3. Adamah, 4. Rama, 5. Hazor;

3b. - 1. Kedesh, 2. Edrei, 3. En-hazor, 4. IJzer, 5. Migdal-el.

4. Horem, en Beth-Anath, en Beth-Semes.

Ziddim staat op zichzelf bovenaan de lijst en betekent ‘op de loer liggend’. Het zou zomaar de vierde in een reeks kunnen zijn, en de drie namen die mogelijk ontbreken, voor zich kunnen laten komen. Als eerste is het inderdaad moeilijk om het te karakteriseren, hoewel de apostel ons gebiedt ‘tegen de listen van de duivel’ ‘stand te houden’ (Ef. 6), en waarvoor hij ons ‘de hele wapenrusting van God wil laten aandoen’, zouden we kunnen zeggen dat ‘op de loer liggend’ de overheersende gedachte is in wat hier volgt. Het zou natuurlijk een prominente gedachte zijn, aangezien Satan de grote tegenstander is en hij er altijd de voorkeur aan geeft om onder dekking te vechten. Bedrog en plotselinge verrassingen zijn zijn tactieken: en daarmee behaalt hij maar al te vaak voordeel.

Zer en Hammath komen op de volgende plaats samen en zijn in sommige opzichten contrasten. Zer betekent ‘nauw’, ‘tegenspoed’; Hammath, ‘hitte van de zon’, voorspoed: beide lijken, zoals we gemakkelijk kunnen begrijpen, werkelijk ongunstig; en de laatste vaak nog meer dan de eerste: de zon kan slaan.

Het derde deel is nog moeilijker te lezen: het is verdeeld in twee delen en spreekt, naar het mij lijkt, over realisatie. Conflict is datgene waardoor veel waarheden, die we misschien moeilijk in dezelfde mate kunnen leren los van het conflict, ons worden ingeprent. De twee delen hier geven ons, ten eerste, realisaties over onszelf met betrekking tot God als Schepper; ten tweede, met betrekking tot God als Redder. Dit zijn duidelijk de twee grote sferen van relaties. Beide series zijn gestempeld met het getal vijf, dat staat voor de relatie tussen God en de mens.

De eerste van de eerste vijf, Rakkath, ‘leegte’, ‘ijdelheid’. Het is de fundamentele les van alle lessen voor de mens.

Vervolgens suggereert Chinnereth, wat ‘harp’ betekent, de muziek waarvan hij het instrument kan zijn, onder de goddelijke hand. De harp werd in Israël gebruikt als uitdrukking van vreugde en lof, niet van klaagzang; en dit is waarvoor God de mens schiep. Bij de Grieken lijkt hetzelfde woord echter in wezen te zijn gebruikt voor ‘klaagzang’; en de mens, die zichzelf overgaf aan andere handen dan de goddelijke, heeft dit karakter overvloedig vervuld. Het getal hier kan dit contrast benadrukken, dat voor ons inderdaad eenvoudig is, en toch bovennatuurlijk belangrijk. Zwak als de mens is, zal Hij die de zwakke dingen van de wereld kiest om Zichzelf mee te verheerlijken, niet verlegen zitten om te weten hoe hij hem tot getuige van Zichzelf kan maken.

In de derde plaats zet Adamah, ‘grond’, de gedachte voort. De mens is Adam, van adamah, ‘stof van de grond’; en daarin wordt elk element van alle vlees (als dat) gevonden. God moet er een hoger principe aan toevoegen om het zo te maken en het daardoor in een hogere

sfeer te tillen. In plaats van louter chemie is het nu doordrongen van vitaliteit en vertoont het krachten die het voorheen geheel vreemd waren. Zo heeft God in de mens het stof van de aarde opgenomen om het boven zichzelf uit te tillen en het in een andere sfeer te tillen, zo is het ook met de mens zelf; wat hij is in de oude schepping is slechts de schaduw van wat hij zal zijn in de nieuwe schepping. Het stof van de grond is, zoals verheven in de mens, een type en profetie van de mens zelf.

Rama, een 'verheven plaats', onder het getal van 'zwakte', dat het bestuurt (zoals de getallen besturen door alles waarmee ze verbonden zijn), geeft ons, zoals we zouden kunnen veronderstellen, een heel andere gedachtegang. Hier wijst de verheffing van wat nog steeds de broosheid van zijn oorsprong behoudt, voldoende op de les. 'De mens is in eer, hij blijft niet; hij is als de beesten die vergaan,' zegt de psalmist. (Ps. 49) God gebruikt deze verheffing om ons de les te lezen, gebruikt het om trots te vernederen; niet voor vernietiging, maar zodat het schepsel kan leren wat zo nodig is voor hem. Laat hem het alleen accepteren, en hij zal kracht vinden: 'hen die geen macht hebben, vermeerderd Hij sterkte'.

Zo komt Hazor, een bekend woord voor ons, 'omheining', op de vijfde plaats, waar we de mens weer bij God vinden. De armen van God zijn om dit zwakke schepsel. Er is voorzienige zorg, de 'haag' om Job, waar Satan zo over klaagt, - waarvan Eden zelf in eerste instantie het type was, en waarvan de herinnering overleeft als een getuige voor ons, een getuige voor Iemand die hetzelfde blijft, hoezeer Zijn schepsel ook van Hem is afgedwaald. Hazor is inderdaad niet Eden, en toch is God niettemin nabij; en hier eindigt het eerste vijftal, de

tweede komst om de leer van de schepping te versterken met de leer van de verlossing, zodat God volledig gekend kan worden.

De eerste van de tweede vijf is Kedes, 'heiligdom'. Aan de zuidgrens van Israël hadden we Kades-Barnea, het 'heiligdom van de zwerver'; hier hebben we Kedes-Naftali, het 'heiligdom van de worstelaar'. Het is verwant, duidelijk, aan Hazor, dat we net hadden, en in deze verlossingsserie impliceert het de rest waarmee we hier beginnen. Hier zijn omhullende armen die ons omhullen, dierbaarder dan alle voorzienigheden, hoe wonderbaarlijk ook; en die een 'heiligdom' zijn, - heilig, en dwingend tot heiligheid.

Waar onze toevlucht is, is ook, zoals we zo goed weten, vermaak: Edrei, 'veel weidegrond', volgt Kedesh, en we worden meteen herinnerd aan de zorg van een Herder. Dan hebben we;

En-hazor, de 'bron van de omheining', die we in de derde plaats zonder moeite kunnen herkennen. Onze weiden kennen geen droogte; onze omheining heeft, voorbij Eden, zijn overvloedige stromen.

In de vierde plaats spreekt Iron, 'vrezend', over datgene wat genade, voorbij de natuur of de verschrikkingen van de wet, wekt in het schepsel dat zo dicht bij God is gebracht. Hoe kan het anders? Maar dit zet geen afstand, of doet ons verlangen naar afstand: het is eenvoudigweg het schepsel dat zich bewust is van het schepsel-zijn, zoals waar anders zou het zich zo bewust moeten zijn? en dat is zijn bescherming. 'De vrees voor de Heer is het begin van wijsheid': want God wordt op Zijn plaats gehouden, en de mens op de zijne; en dit is de eenvoudige sleutel tot waar begrip.

Op de vijfde plaats hebben we dan Migdal-el, 'een toren van kracht', waar El, 'kracht', ook 'God' is: want is er inderdaad enige kracht buiten Hem? Zo eindigt de tweede reeks en de derde verdeling van de steden van Naftali.

De vierde divisie heeft maar drie namen, en deze spreken, zoals gewoonlijk met het getal, van praktische wandel. Hier, ten eerste, als implicerend oprechtheid, betekent Horem, verwant aan Hormah, 'toewijding aan God,' en dat in het algemeen van wat Hem alleen maar kon verheerlijken in zijn vernietiging. De afgoden van het land moesten aldus onverbiddelijk door Israël worden vernietigd; en er zijn afgoden van het hart als kwaad in Gods ogen die een oprechte navolging van Hem niet minder zal verdoemen. De namen die volgen worden zonder moeite gelezen, als goddelijke goedkeuring van deze trouw aan Hem: -

Beth-Anath, het 'huis van antwoord', en;

Beth-Semes, het 'huis van de zon': geen van beiden behoeft interpretatie, zeker niet. Hier eindigen de steden van Naftali.

(g) Nu, de zevende en laatste van deze stammen (want Levi valt uiteen en wordt niet met hen geteld), komt Dan, in zijn eigen geschiedenis bijna volledig in contrast met waar hij hier voor staat. Hij staat voor de geest van heerschappij, - van oordeel in deze zin, - die noodzakelijkerwijs moet beginnen met zelfbestuur, zelfoordeel. Zijn geschiedenis, zelfs zoals hij in het volgende boek in Simson verschijnt, is slechts de uitdrukking van het volstrekte gebrek daaraan. Maar het is niet de geschiedenis waarmee we nu te maken hebben.

We hebben nu Gods ideaal; het vertrek ervan zal op zijn eigen plaats worden verteld.

Dan's oorspronkelijke deel ligt in het zuidelijke deel van het land, aan de zee kust, tussen Efraïm en Juda, waarvan sommige steden in zijn bezit komen en met beiden is hij geestelijk verbonden, zoals we al hebben gezien. In het oosten ligt zijn grens op Benjamin; en de betekenis ligt ten grondslag aan en interpreteert, zoals elders, het fysieke feit. Dit alles is al kort getoond en er is niets dat uitnodigt tot herhaling op deze plaats.

De grens wordt niet opnieuw gegeven, maar alleen de steden: niet dus de definitie van wat hij vertegenwoordigt, maar de inhoud, het bereik van het 'oordeel' waarover hij spreekt; en dit is opgesplitst in twee delen, geheel gescheiden en ongelijk. Want Dan, niet in staat om een groot deel van zijn oorspronkelijke toewijzing in bezit te nemen, neemt Leshem of Laish in het noorden in bezit en daaraan wordt de naam van de stam (of van de vader van de stam) gegeven. Leshem wordt Dan en de hele stam lijkt hiermee geïdentificeerd te zijn, zijn noordelijke zetel, en het noordelijke karakter aan te nemen. (Zie Deel 1, blz. 384, 392, n) Maar ook dit is geschiedenis; hoewel we Dan hier ook na de andere noordelijke stammen zien komen, zoals Aser en Naftali.

Dan komt op de zevende plaats, wat duidt op geestelijke perfectie. Voor de dienst van de heerschappij moet er zelfbestuur zijn, en van hem die niet in woorden beledigt, zegt Jakobus: 'Die is een volmaakt man, en in staat ook het hele lichaam in toom te houden' (Jak. 3:2). Zelfbestuur impliceert de toepassing van de waarheid op de hele mens; en zo zien we waarom Dan volgt op Naftali. Het is ook geen

wonder dat de geschiedenis zo weinig tot het ideaal zou stijgen, en dat zelfs vergelijkenderwijs het falen hier zo groot zou zijn. Niet dat er hierin een excuus te vinden is: want de macht die de mens niet heeft, is te vinden bij God.

De steden van Dan's oorspronkelijke toewijzing illustreren 'zelfbestuur'. Ze zijn voor ons niet verdeeld door enige indicatie in de tekst, maar zijn achttien in getal, wat gemakkelijk verdeeld zou kunnen worden als drie gelijke series van elk zes, het aantal 'meesterschap' is dus over het geheel: en dit is in perfecte overeenstemming met de geestelijke betekenis. Voor zelfbestuur is zelfkennis een eerste noodzaak, kennis van onszelf is ook de kennis van de mens overal, van de wereld waartoe we van nature behoren. Zo geeft het eerste gedeelte de morele identificatie van de wereld in het licht van God, de waarheid die overtuigt en macht over haar geeft. Hier vinden we eerst de namen van twee van Juda's steden die we al kennen, hoewel in omgekeerde volgorde van die waarin ze daar voorkomen; op beide plaatsen natuurlijk precies goed.

Ten eerste spreekt Zoreah (dat in de gangbare vertaling ook wel Zorah en Zareah wordt genoemd), het Hebreeuwse woord voor 'horzel', genoemd naar de kwaadaardige 'steek' ervan en bijna identiek aan het woord voor melaatsheid, met voldoende duidelijkheid over waar alle zelfkennis moet beginnen, die plaag die 'dieper is dan de huid', hardnekkiger en verstrekkender dan gif in het bloed - de zonde die in ons is ingebakken, zoals melaatsheid vaak is.

De tweede, Estaol, 'sterke vrouw', komt als herinnering hieraan. Het getal is dat van opvolging en afhankelijkheid, en Eva, in haar bewering van kracht voor onafhankelijkheid, toont zichzelf, duidelijk

genoeg, de moeder van ons allen. Het Nazireeërkarakter waarin de man wordt geleerd het lange haar van een vrouw aan te nemen, is het geestelijke oordeel over deze zonde; en Simson, de Danitische rechter van Israël, is een Nazireeër.

Maar de wereld gaat vrolijk genoeg door, onachtzaam als ze werkelijk hulpeloos is: Ir-shemesh, ‘de stad van de zon’, toont haar aan ons op haar eigen manier van herstel van de val. Ir ontleent haar naam, volgens Parkhurst, aan de drukte en het gewoel van de stad, die de zon voortbrengt en die ook sterft met de zon.

Zo onderhoudt de wereld zichzelf met natuurlijke dingen, de goederen van het huis van de Vader, zonder zich erom te bekommeren dat ze ver van Hem is, of zelfs blij dat ze dat is, en probeert de gedachte aan de nacht die er moet zijn te verbannen. Arme ‘stad van de zon’! Hoe goed karakteriseert de term haar, in haar helderheid en haar kortstondigheid, haar vluchtige schittering, onwetend en onverschillig voor een andere helderdere en eeuwige glorie! Een van de zinnen uit Prediker, het beeld van de wereld, is een sleutel tot de taal hier - ‘onder de zon’!

Shaalabbin, of Shaalbim, - ‘de MSS’, zegt Groves, ‘overwegen ten gunste van Shaalbim, in welke vorm het in twee andere passages wordt gevonden’ (Richteren 1:35; 1 Koningen 4:9), - geeft ons, onder het aantal getuigenissen, de waarheid erover - ‘hol van hart. ‘Hoe gewillig zijn mensen huichelaars in dit opzicht, terwijl ze niemand bedriegen, en het minst van allen zichzelf!

Ajalon spreekt op de vijfde plaats over de relatie met God, verantwoordelijkheid en beloning; en hier kan het ‘hart’ alleen het

beeld van verlegenheid en bezorgdheid zijn. Dat het elders in een goede toepassing wordt gebruikt, verbiedt in een serie als de huidige helemaal niet een serie met een ander karakter. Dit tegengestelde gebruik van hetzelfde beeld is in de Schrift vrij algemeen.

Jethlah, 'hij hangt,' eindigt als met een kreet van pijn deze eerste serie. Het is de geestelijke conclusie, voor geloof dat de wereld kenmerkt, en de veroordeling van de mens verzegelt. 'Hij die aan een boom hangt, is door God vervloekt'; en het kruis van Christus, terwijl geloof daarin de vloek ziet die is weggenomen en weggedragen, toont volledig waar de mens onder staat, waar hij die de Zoon niet gelooft, onder verblijft. Toch is het de overwinning van het geloof over de wereld, en kan daarom wel de plaats innemen die het doet: 'Maar ik verhoede dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld mij gekruisigd is, en ik aan de wereld' (Gal. 6:14).

Zo eindigt de eerste serie, de tweede komt nu in contrast daarmee, een contrast waar de achternaam natuurlijk de weg wijst. Maar de achternaam in deze serie is ook karakteristiek, zoals waar de voorgaande op werken is. Hier is Baalath, 'meesteres,' inderdaad dicht bij 'meesterschap'. Het is de competentie die door verlossing wordt gegeven voor zelfbestuur die het onderwerp is van deze serie. De eerste naam hier, -

Elon, een naam van de eik, of een van de eiken, van Palestina, betekent de 'sterke'. De eik is overal een bekend type van kracht. Het is ook zo dicht bij een van de namen van God (El), dat het duidelijk aangeeft waar alleen kracht te vinden is, aangezien het getal waaronder het verschijnt ook dat van suprematie is, en dat op een eminente manier

over Hem spreekt. Aan Hem behoort alle macht toe, en het geheim om het te hebben, ligt eenvoudig in het geloof dat Hem daarvoor vastgrijpt; en van Hem vindt -

Timnathah, 'haar afgemeten deel'. Dit betekent natuurlijk niet een karige maat, maar het omgekeerde. Hij meet die absoluut onze behoefte kent, en die alle middelen en liefde heeft om daaraan te voldoen. Dit is dan de volledige verzekering dat er geen gebrek zal zijn. Voor ons aangewezen pad kan er geen zijn; en geloof vindt zijn deel samen met alle nodige tucht, en niet zonder moeilijkheden die ons voortdurend op Hemzelf werpen; en Hem steeds meer bekend maken, steeds dierbaarder. Hoe anders dan de onafhankelijkheid van de wereld!

Wat de zonde in ons betreft, de kracht ervan wordt alleen op deze manier ontmoet, en -

Ekron 'uitroeiing,' in de zin waarin we het eerder hebben overwogen, wordt een mogelijkheid. Zonde wordt beoordeeld, niet toegestaan, overmeestert ons niet. Dit is zelfoordeel, zelfbestuur, in praktische verwezenlijking, en de naam staat centraal onder Dan's steden: het is de kern van waar ze over spreken. Het nummer in de kleinere reeks is dat van 'realisatie'.

Eltekeh, 'God het voorwerp van vrees', in de vierde plaats, die van het schepsel, toont de juiste houding van zulke mensen tegenover de Schepper, die de kennis van genade bevestigt, niet terzijde stelt. 'Bij U is vergeving', zegt de psalmist, 'opdat Gij gevreesd moogt worden' (Ps. 130:4). Zulke vrees is de onveranderlijke begeleiding van de nabijheid van God: hij die het niet weet, is niet nabij Hem geweest.

Gibbethon, 'hoogte', staat op de vijfde plaats, waar de relatie met God tot uitdrukking komt. De plaats die Hij ons in Christus heeft gegeven, maakt geen interpretatie nodig. Ten slotte -

Baalath, 'meesteres', sluit de reeks af in perfecte harmonie met het karakter ervan en de zesde plaats, waar we het vinden.

De derde serie laat ons de vrucht zien die het resultaat hiervan is; en hier is het eerste woord:

Jehud, 'lof'. Er is geen mogelijkheid van macht zonder dit, zoals we overvloedig hebben gezien uit Jakobs profetie over zijn vierde zoon en verder. En het is goed om te onthouden dat in dit woord 'belijdenis' de vorm is die het aanneemt. Belijdenis van wat Hij is, is Zijn voldoende lof. Met lof in het hart komt activiteit, waarvan -

Bene-berak, 'zonen van de bliksem', spreekt natuurlijk: geen halfslachtige of aarzelende dienst, zeker; maar prompt, energiek, vastberaden. Geen saaie matiging van spraak is voldoende om de enthousiaste toewijding uit te drukken die de dienaren van de Allerhoogste God en de volgelingen van Hem die de volmaakte Dienaar was, betaamt. Mensen kunnen denken dat zulke spraak extravagant is; maar dat is niet zo: 'een zoon van de bliksem' betekent, in de taal van een Hebreëer, iemand die hiervan geleerd heeft de wil van God te doen zoals de elementen van de Natuur dat doen, die de trots van de mens beteugelen en vernederen met de zekerheid van wat er hoog boven staat: 'wie heeft Zijn wil weerstaan?'

In de derde plaats hebben we:

Gath-rimmon, ‘de wijnpers van de granaatappel’, een beeld wat niet moeilijk te begrijpen is. Als de granaatappel spreekt over het evangelie van God, is de wijn van de granaatappel de herlevende kracht van het Woord, zijn zoete, verfrissende, stimulerende invloed, waarin echter geen overdaad is. De ziel van de gelovige, is het niet gewoon dat wat door meditatie en gemeenschap met God de wijnpers van Zijn Woord wordt? En Dan in zijn ‘heerschappij’, of het nu van hemzelf of van anderen is, heeft altijd dit Woord nodig om in zijn kracht in hem te zijn. Zonder het kan er geen vermogen zijn om op de juiste manier te dienen, met promptheid en besluitvaardigheid zoals in het laatste woord is uitgedrukt.

Daarom kunnen wij nu ook, en alleen op deze manier, bereiken:

Mejarkon, of Mei-hajarkon, ‘wateren van groenheid’ niet wateren die zelf groen zijn, zoals de commentatoren meestal veronderstellen, maar die groenheid in stand houden. Zo is de verbinding met wat eraan voorafging duidelijk, terwijl het beeld van noodzaak verandert. De verbinding is vergelijkbaar met die tussen de woorden van de Heer tot de vrouw van Sichar en die tot het volk op het loofhuttenfeest.

Tot de een spreekt hij van ‘levend water dat opwelt’ in de gelovige; tot de anderen van ‘stromen van levend water’ die uit de buik, de inwendige delen, stromen. (Joh. 4:14; Johannes 7:38) Het laatste is een zegen voor anderen, die vanzelfsprekend volgt op de zegen voor zichzelf. Ook hier staat Dan’s dienst van heerschappij in een even duidelijke relatie als de wateren van Beër met de ‘heersersstaf’ waarmee ze werden uitgegraven. (Numeri 21:18)

Wat volgt is moeilijker. Het volgende woord, 'Rakkon', of, nauwkeuriger, Ha-Rakkon, is door Grove (in Smith's Dictionary of the Bible) verondersteld een simpele fout te zijn, die de vorige Ha-jarkon onnauwkeurig herhaalt. De Septuagint laat het weg, maar is zelf zo onnauwkeurig in dit hele deel dat het geen echte autoriteit heeft als het alleen wordt genomen. Dan de verandering van taal 'met de grens tegenover Japho': staat dit in een zesde, of als onderdeel van de vijfde divisie? Betekent dit dat de grens van Dan eindigt tegenover Japho (Joppa), of staat 'grens' soms voor 'regio' of territorium?

De laatste vraag lijkt bevestigend beantwoord te moeten worden, aangezien er nergens anders in Dan sprake is van een grens, en het einde van een grens heeft in dit hele deel één vorm van uitdrukking, namelijk letterlijk 'uitgaan'. De geestelijke interpretatie bevestigt ook de betekenis van 'territorium' of 'regio'.

Volgende Japho betekent, zoals ik het zie, 'wat mooi (liefs) is voor Hem,' en zou vanzelfsprekend op de vijfde plaats komen, niet op de vierde of zesde; terwijl de clause waarin het wordt gevonden zeker een afhankelijke is, geen onafhankelijke. Dus Rakkon zou ervoor nodig zijn, en het ontbreken ervan in de Septuagint zou een fout zijn, geen verbetering. Dus, hoewel er nog steeds zes namen in dit derde deel van Dan's steden staan, zijn er maar vijf afdelingen.

Als we deze namen nu samenvoegen, zullen we er een contrast in vinden dat in perfecte harmonie is. Rakkon betekent 'magerheid,' en de zin zou gelezen worden als 'magerheid, samen met dat wat vóór (of met betrekking tot) wat eerlijk is voor Hem is'. Dat wil zeggen, de ziel, terwijl ze zich bewust is van haar nietigheid, zoekt dat wat aangenaam is in de ogen van God.

Dit zijn de steden van Dan's oorspronkelijke deel. Maar daarbuiten hadden ze nog een ander gebied, dat ze in feite, door hun eigen onvermogen om vast te pakken wat God hun had gegeven, dwong te zoeken. Het falen wordt hier echter niet verteld, maar in het boek Richteren. Hier hebben we alleen het feit van de verovering van Leshem (in Richteren Laïs genoemd) in het noorden van het land. Ze noemen het Dan, alsof daarin, op de een of andere manier meer dan elders, het karakter van de stam tot uitdrukking kwam; en vanuit het bezit ervan hier, vinden we het in feite samen met de noordelijke stammen in deze opsomming.

Maar waar spreekt deze eenzame stad in het noorden over? Er is in feite maar één naam die iets toevoegt aan wat we eerder hebben gehad, en die naam is er een die wordt verdrongen en vergaat voor de latere naam waarmee we vertrouwd zijn. Dan, als de naam van ware heerschappij, is 'oordeel'; en dit is slechts 'onderscheidingsvermogen', het beseffen van de aard van de dingen en dienovereenkomstig uitspreken. Wat is dan de Kanaänitische stad die voor haar vergaat?

Het is Leshem, 'schittering', de ijdele vertoning van ambitieuze autoriteit waarmee de zelfzuchtige mens wordt betoverd, het klatergoud van grootheid, dat de glorie van Christus voor eeuwig heeft beschaamd voor hem die het kent. 'De koningen der heidenen oefenen heerschappij over hen uit, en die macht over hen uitoefenen, worden weldoeners genoemd; maar gij zult alzo niet zijn; maar wie onder u de grootste is, die zij als de jongste, en wie de voornaamste is, als hij die dient. Want is hij die aan tafel zit, groter, of hij die dient? Is hij die aan tafel zit niet groter? Maar Ik ben onder u als hij die dient' (Luk. 22:25-27).

Ware heerschappij is altijd dienstbaarheid, dingen op hun plaats zetten en ze hun juiste betekenis geven: de staf is de staf van de herder, geleid door liefde en weldadigheid; waarvoor er realiteit moet zijn - dingen genomen voor wat ze zijn. Maar deze heerschappij kan niet onder de Sidoniërs zijn, de roofzuchtigen; de ware Dan, de Rechter der mensen, moet komen, en de wereld zal onder Hem vallen, tot het laatst toe zorgeloos en veilig zoals bij de Kanaänieten in dit geval.

‘De dag des Heren zal komen als een dief in de nacht’. ‘Zoals in de dagen die er waren vóór de zondvloed, aten en dronken, trouwden en ten huwelijk gaven, tot op de dag dat Noach in de ark ging, en het niet wisten totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn’ (Matt. 24:38-39). Het oordeel moet aldus het toneel opklaren, opdat ware heerschappij gevestigd kan worden: in Christus alleen zal het in zijn volmaaktheid gezien worden.

(h) De toewijzing van een erfenis aan Jozua sluit de geschiedenis van deze verdelingen af. Het woord van de HEERE wijst hem de stad toe die hij vraagt, namelijk Timnath-Serah, in het heuvelland van Efraïm. Timnath-Serah betekent eenvoudigweg ‘een overvloedig deel’. Wie kan zeggen wat Christus’ deel nu is - want hiervan spreekt de verdeling op dit moment, - als ‘gezalfd met de olie van vreugde boven’ zijn ‘metgezellen?’ Dat van Jozua wordt slechts genoemd als een onvruchtbare erfenis; maar hoe zou er iets kunnen worden toegevoegd aan Hem aan wie al alle dingen toebehoren? Het is de voldoening die aan Zijn hart is gegeven die Hem alleen zou kunnen vergelden; en dit heeft Hij, hoewel nog maar het onderpand van dat wat zal zijn.

Toch is de overwinning van Zijn kant eens en voor altijd behaald; en Hij is de hemel zelf binnengegaan, onze Vertegenwoordiger en Voorloper. Dit is het begin van dat wat eeuwig blijft; en dit is het nummer van de sectie die markeert.

Hoofdstuk 20

(6) De verordening van de toevluchtssteden en de toewijzing van de Levitische steden behoren duidelijk tot één sectie. De toevluchtssteden vormden een deel van die welke aan de Levieten waren gegeven en waren, zowel in geestelijke betekenis als in feite, verbonden met de Levitische bediening. In beide vinden we een voorziening voor de beheersing van de zonde: de Levitische steden die aldus door het land verspreid waren, waren als een garnizoen van de Heer om het volk in de kennis en vrees voor Hem te houden.

(a) Er zijn echter twee heel verschillende delen: de verordening van de toevluchtssteden en hoe deze werd uitgevoerd, is het eerste deel; de toewijzing van de Levitische steden komt in het tweede. De volgorde hier is niet moeilijk te lezen, de toevluchtssteden zijn inderdaad de uitdrukking van de genade van God aan Israël zelf, zoals we hebben gezien, terwijl ze ook op ons van toepassing zijn; de Levitische steden zijn voor het onderhouden van de bediening, wat hun redding als natie zou zijn geweest, als ze ernaar hadden geluisterd en de bediening zelf haar vertrouwen niet had verraden.

De wet van Numeri 35 wordt hier met meer beknoptheid herhaald. We moeten verwijzen naar de aantekeningen bij de vorige passage voor de geestelijke toepassing. We hebben dan de steden aangewezen in Kanaän, met de opsomming van die aan de overzijde van de

Jordaan, die al voor ons waren (zie de aantekeningen bij Deut. 4:41-43). Als we ze met elkaar vergelijken, zullen we in de eerste serie de goddelijke kant van de verlossing vinden, de vertoning van God erin; in de tweede serie de menselijke kant, de verlossing zelf. Van de drie Kanaän-steden hebben we -

Ten eerste: 'Kedesh in Galilea, in het bergland van Naftali'. Galilea betekent cirkel, 'of 'circuit,' - wat ons doet denken aan Eglon en Gilgal, waaraan het beide nauw verwant is. Het wiel van Gods regering, zoals we hebben gezien in het geval van Eglon, is voor de vernedering van de mens, door ijdelheid op hem te schrijven, maar voor zijn uiteindelijke zegen wanneer hij aanvaardt wat het stempel is op en het oordeel van zijn zonde. Zo spreekt Galilea over Gods wegen met de mens om hem tot berouw te brengen; en Kedesh-Naftali, het 'heiligdom van de worstelaar,' zoals gevonden in Galilea, laat zien hoe God de rusteloosheid van het hart die Hij Zelf heeft gewekt, heeft ontmoet met een toevluchtsoord en rust waarin de mens stil en voor altijd vernederd is, en Hij wordt verheerlijkt.

De terugkeer van de verloren zoon naar zijn Vader is de vrucht van een tot zichzelf komen, wat de uitputting van zijn eigen middelen, de hongersnood in het verre land, de ellende van de honger die hij probeerde te stillen met varkensvoer, allemaal hebben samengebracht. Maar ook in deze dingen heeft de Herder de schapen al gezocht, en de Vader heeft middelen bedacht waardoor Zijn verbannen tot Hem kunnen worden hersteld. De mens is gezegend, maar gezegend in vernedering; en Gods gerechtigheid wordt erkend in de belijdenis van ongerechtigheid door de mens.

De tweede stad is 'Sichem, in het bergland van Efraïm'. Hier zijn de namen eenvoudig genoeg, en zijn ze ons keer op keer voorgegaan. Sichem is 'schouder', dat wat de last draagt, en is het gemakkelijk te lezen type van 'dienst'. Aan beide zijden ervan stonden de bergen Ebal en Gerizim, vanwaar de vloeken en zegeningen van de wet werden bekendgemaakt nadat Israël het land was binnengegaan. Hier spreekt de toevluchtsstad daarom over Christus als de dienaar van God en het doen van Zijn wil, luisterend naar de stem van de wet, en zelfs (hoewel Hijzelf volmaakt was) naar de vloeken voor het overtreden ervan: het verheerlijkend en eervol makend door Zijn onderwerping aan een straf die anderen hadden opgelopen. Zo werd God opnieuw verheerlijkt in het kruis, en de goddelijke kant van Zijn werk verschijnt.

Ten derde presenteert 'Kirjath-Arba, dat is Hebron in het bergland van Juda,' ons 'gemeenschap' in een nieuwe en opvallende vorm. Het is in dit aspect, en op de derde plaats onder deze steden, Christus, als degene in wie 'de volheid van de Godheid lichamelijk woonde,' en in wie aldus

'de gehele geest in de hemel één is,' zoals we het zien in de drie gelijkenissen van Lucas 15. Dat Kirjath-Arba, de Enakitische naam van de stad vóór Israël die had, en genoemd naar hun grote man Arba, hier nog steeds genoemd moet worden, kan bedoeld zijn om het contrast aan te duiden met deze andere Man, wiens vlees de tabernakel van de Godheid was.

De tweede reeks toevluchtsoorden aan de andere kant van de Jordaan benadrukken duidelijk, zoals al gezegd, de heilskant van hetzelfde verhaal. De betekenissen zullen elders gevonden worden.

(b) De Levitische steden worden vervolgens door loting toegewezen, zoals de Heer had geboden. We hebben eerst, afzonderlijk, de vermelding van de respectievelijke stammen, waaruit de verschillende families van Levi hun porties ontvingen, en dan de volledige opsomming van de steden. De priesterlijke familie ontvangt dertien steden uit Juda, Simeon en Benjamin; en dit is gemakkelijk te begrijpen, behalve wat betreft het aantal. Want de priesters kijken naar God, zoals de bediening, afgebeeld in de orde van Levieten, naar wat de mens doet; en deze stammen (hoewel met een zeker verschil wat betreft Benjamin, dat we in zijn plaats herkend zullen vinden) doen hetzelfde.

De andere Kohathieten, die de objectieve bediening symboliseren, ontvangen tien steden uit Efraïm, Dan en half Manasse, de reden hiervoor wat betreft de eerste en de laatste is duidelijk; terwijl ook Dan, subjectief zoals de twee anderen, vereist dat de Kohathitische bediening het vermogen tot zelfoordeel behoudt. Gerson, de subjectieve bediening, heeft dertien steden in Issachar, Aser, Naftali en half Manasse: voor praktische wandel, geluk, overwinnen, is de les van vreemdelingschap nodig die hij hun kan leren, terwijl hij alleen de andere en oostelijke helft van Manasse erin hoeft te bevestigen. Merari heeft tenslotte zijn twaalf steden uit Ruben, Gad en Zebulon, om de overmaat aan individualiteit in hen allen te controleren en hen te leiden tot het begrip van die relaties waarin dit zijn juiste sfeer en aanvulling vindt.

De steden worden nu geteld volgens deze vier afdelingen van de Levieten. Er zijn strikt genomen drie afdelingen: de priesterlijke, de eenvoudige Kehatieten, de Gersonieten en de Merarieten.

Ten eerste de kinderen van Aäron; en hier worden de steden uit Juda en Simeon onderscheiden van die uit Benjamin, om een reden die gemakkelijk te ontdekken is. Juda, als voorbeeld van aanbidding, leidt Simeon, dat wil zeggen, gemeenschap; en de twee mogen niet gescheiden worden. Benjamin, hoewel ook vasthoudend aan Juda, strekt zich toch uit naar Efraïm. Terwijl de twee voormalige stammen dus negen steden aan de priesters leveren (de gebruikelijke 3 x 3, het goddelijke getal benadrukt), is het aantal steden van Benjamin vier, dat van het schepsel. We zullen hier direct meer over zien.

De steden Juda en Simeon zien er dan als volgt uit:

1.	1. Hebron	2. Libna	3. Jattir
2.	1. Eshtemoa	2. Holon	3. Debir
3.	1. Ain (of Asan)	2. Juttah	3. Beth-Semes

De hele serie wordt geleid door een toevluchtsoord, speciaal benadrukt, zo lijkt het, door de herhaling, eerst als de stad van Arba, de vader van Anak, en vervolgens als toevluchtsoord voor de doodslager. In het laatste karakter hebben we zojuist de betekenis ervan gezien, waar het ook Kirjath-arba wordt genoemd. Een goddelijke Man heeft de plaats ingenomen van hem die de trots en onafhankelijkheid van het hart van de mens als gevallen exemplificeert; en in Hem wordt de hele raad van God gevonden. Hebron, dat aldus de gemeenschap van de hele Godheid uitdrukt, vult vanzelfsprekend de eerste plaats in de serie in. Wat een gezegend en wonderbaarlijk deel voor de priesters van God!

De tweede naam, Libna, ‘witheid’, hebben we al meerdere keren gehad, net als Hebron. Waar het voor het eerst voor ons komt als een

stad die door Jozua is ingenomen, vertegenwoordigt het, zoals we hebben gezien, de scheiding van het kwaad. Waar we het opnieuw vinden, tussen de steden van Juda in het laagland, behoudt het nog steeds deze betekenis, maar is het van toepassing op Christus die het heiligdom binnengaat, gekleed in het witte linnen gewaad van de priester. Hier spreekt het op dezelfde manier over de absolute zuiverheid van de Middelaar, de Mens, Christus Jezus'.

Maar er is in Hem wat niemand kan uiten, de heerlijkheid van Hem die 'woont in een licht waartoe niemand naderen kan; die niemand gezien heeft, noch zien kan'; en dit is, zo hebben wij ontdekt, de gedachte in -

Jattir, 'hij overtreft verre', een stad in het heuvelland, let op, zoals Libna in het laagland ligt. Als we deze naam hier niet hadden, zou er nog steeds iets ontbreken aan de uitdrukking van de glorie van Christus: aldus geopenbaard als, in Zijn eigen Persoon, het gezegende deel van de priesters van God.

De tweede drie steden lijken nog steeds over Christus te spreken, maar in Zijn dienst onder de mensen. Hier hebben we:

Ten eerste Eshtemoa, 'gehoorzaamheid', de wil van de Vader is het motief en het leidende principe van Zijn leven.

Het getal vernedering brengt ons vervolgens bij Holon, 'nachtverblijf op het zand'.

Ten derde, Debir, 'Godsspraak', een bekend woord, geeft ons wat Hij was in de wereld, de ene volmaakte goddelijke stem erin. We moeten niet scheiden wat hier verenigd is, de absolute gehoorzaamheid

aan de wil van God, met de persoonlijke kennis van menselijke omstandigheden en verdriet, die, voor zover ze gevonden worden in hen die Hem volgen, hen ook in staat zullen stellen, in hun mate, om 'te spreken als Woorden van God'. Zo verklaart Hij van Zichzelf, door de profeet: 'De Here God heeft Mij de tong gegeven van hen die onderwezen worden, opdat Ik zou weten hoe Ik de vermoeide met woorden moet ondersteunen; Hij wekt elke morgen op, Hij wekt Mijn oor op om te horen zoals de onderwezenen' (Jes . 50:4, RV). Hoe gezegend en troostend voor ons deze taal van Iemand die, God boven alles, gezegend voor eeuwig, zich toch niet schaamt om ons broeders te noemen! De drie namen hier hebben een echte innerlijke verbinding.

De derde drie gaan daarentegen, in overeenstemming met hun numerieke betekenis, door naar de opstanding en de hemelse plaats. De eerste naam hier in Jozua is Ain, maar luidt in 1 Kron. 6:59 als Asan. Beide behoren tot Simeons steden, maar één ervan lijkt een vergissing. Commentatoren geven over het algemeen de voorkeur aan de laatste, en de context neigt ons ertoe. Ain, zoals we het daar hebben geïnterpreteerd, lijkt niet gepast; maar Asan, 'rook', verwijzend, zoals het lijkt, naar de rook van wierook, is zo volkomen. Hij die we beneden hebben gezien in Zijn bediening onder de mensen, is nu boven, nog steeds voor hen bezig; het getal laat zien hoe die 'gehoorzaamheid' van Hem beneden een zoete geur wordt ten behoeve van Zijn eigen boven.

Dan kan Jutta, 'vergroting', spreken over de komst van de heidenen, met de nieuwe hoop op een hemels volk, verenigd met Christus hierboven; terwijl –

Beth-shemesh, 'het huis van de zon', kan heel goed goddelijke glorie in het gezicht van Jezus vertegenwoordigen, zoals wij het nu, door geloof, in de hemel aanschouwen. Zo is de derde serie compleet.

We komen nu tot de Benjaminitische steden, die vier in getal zijn, het getal van het schepsel: want Benjamin, 'Christus in ons,' verenigt, zoals we hebben gezien, het subjectieve met het objectieve. Benjamin, zelfs dispensationeel, is dus Christus in macht op aarde; en de waarheid die individueel wordt toegepast is nauwelijks anders: het effect van Christus dat in heerlijkheid wordt gekend, wordt in macht gezien voor een wandeling op aarde. Overeenkomstig verdelen deze vier namen zich als 2 x 2, - het eerste deel spreekt over Christus Zelf, het laatste over het effect in ons. Hier:

De eerste van de eerste twee, Gibeon, 'de put van lijden voor ongerechtigheid', vertegenwoordigt, zoals eerder, het kruis. De tweede, Geba, 'heuvel', hebben we ook gezien als de 'heuvel die hoger is dan ik', de toevlucht van de heilige in beproeving, en die natuurlijk Christus verhoogd is. Deze twee dingen zijn kenmerkend voor de Benjaminitische toestand. De gekruisigde Christus kruisigt ons voor de wereld; de verheerlijkte Christus tilt ons erbovenuit. Dit is kracht voor de wandeling op aarde.

De volgende twee zijn Anathoth en Almon, en ze corresponderen respectievelijk met de twee eerstgenoemden. Anathoth, 'verdrukkingen', komt natuurlijk overeen met Gibeon, het kruis. Wij moeten ons kruis opnemen, - hoe anders dan het Zijne, hoe dan ook - en Hem volgen. Almon, 'verborgenheid', komt overeen met Geba, en spreekt van een 'leven verborgen met Christus in God', het effect van een hart bezet met een verborgen Redder. De wereld die Hem

niet kent, kan het leven dat door Hem is geïnspireerd, niet kennen, hoewel ze zich misschien wel bewust zijn van een kracht die ze niet kennen.

Dit zijn de steden van de priesters; die van de eenvoudige Kehathitische-Levieten volgen hierna. Hier hebben ze eerst uit Efraïm vier steden, een aantal dat we in verband met Benjamin hebben gehad, en dat nu de overhand heeft met slechts één uitzondering, die van Naftali, dat er drie heeft. Manasse levert er twee aan Kehat en twee aan Gerson.

De steden van Kehat geven ons het karakter van een objectieve bediening, zoals we eerder deze familie hebben zien vertegenwoordigen. (Deel 1, blz. 397, 400, 401) Die uit Efraïm verklaren het ons als een bediening van kracht; de Danieten als een bediening van bevestiging; de Manassieten als een bediening van herleving. Deze karakters verenigen zich gemakkelijk en tonen objectieve bediening als wat een typische bediening is, bediening van de hoogste soort; en niemand die er ervaring mee heeft, weet dat het dat is; Gerson en Merari hebben hun noodzakelijke plaats, maar bij Kehat zijn de ark en het verzoendeksel, de altaren, de tafel met toonbroden, de lamp van het heiligdom en zelfs het voorhangsel, dingen waarvan we in zekere mate de betekenis en waarde kennen. Ze spreken van Christus Zelf in persoon en werk, en hierop moet al het andere afhangen.

De eerste naam onder het Efraïmitische deel is opnieuw die van een toevluchtsoord, Sichem, 'schouder', dat wat de last draagt, en wat vertegenwoordigt. als deze, Christus als de Dienaar van Gods wil, voor ons de Lastendrager, of inderdaad ons dragend, als de Herder het verloren schaap, volgens Zijn eigen gelijkenis. Hier is inderdaad macht, een macht buiten onszelf die gelijk is aan alle noodgevallen -

aan elke mogelijke eis ervan. Aldus 'is de regering op Zijn schouder', als volledig bekwaam.

Vervolgens hebben we Gezer, 'afsnijden, isolatie', een woord dat ons direct herinnert aan het 'afgesneden land' waar de zondebok de zonden van Israël naartoe draagt op de grote verzoendag. Dit gaat verder dan de toevluchtsstad, een schuilplaats, maar niet meer. Hier zijn de zonden zelf verdwenen, om nooit meer gevonden te worden. Rechtvaardiging is volledig en volkomen. Vrede is gemaakt, om nooit meer verbroken te worden. Daarom is er een weg gemaakt voor God om de liefde te tonen die in Zijn hart is, en om Zijn volk te verzamelen; en -

Kibzaim laat ons een 'dubbele samenkomst' zien, zoals ook de Grote Verzoendag dat doet. 'Hij stierf voor dat volk (Israël), en niet voor dat volk alleen, maar ook om de kinderen van God, die verstrooid zijn, in één te vergaderen' (Joh. 11:51-52). Het is de gemeente die nu op de huidige tijd komt op grond van weggenomen zonden. En hier wordt kracht door ons gerealiseerd; want de kennis van genade is het verkrijgen van kracht.

Toch wordt er ook met zonde omgegaan, zowel in de heilige als in de zondaar; en dit Beth-horon, 'het huis van toorn', komt tot ons met passend verzekeren ervan. Beth-horon is dubbel - er is een boven- en een benedenstad; en we hebben deze al moeten onderscheiden. Het onderste Beth-horon is het oordeel zoals het valt op de onberouwvolle en ongelovige. Het bovenste is het oordeel (en dus toorn) tegen de zonde, hoewel het voor de gelovige de vorm aanneemt van tuchtigende genade. 'Want indien wij onszelf wilden oordelen, zouden wij niet geoordeeld worden; maar wanneer wij

geoordeeld worden, worden wij door de Heer getuchtigd, opdat wij niet met de wereld veroordeeld zouden worden' (1 Kor. 11:31-32).

Deze dubbele stad heeft dus het volle karakter van een getuigende waarschuwing tegen het misbruik van genade, terwijl het de genade zelf niet in het minst beperkt. De aldus gesloten namen tonen ons op deze manier de werkelijke elementen van een bediening van macht, en zijn alle objectief, en passen goed bij Kohath. Ze zijn niet minder een bewaker en gids voor het vruchtbare Efraïm, zoals gemakkelijk te zien is.

Maar we komen nu bij Dan, en zullen, volgens wat in hem wordt uitgedrukt, de subjectieve kant van een objectieve bediening vinden. Dan is intens subjectief, en iets hiervan moet in alles wat werkelijk bediening is, worden gevonden. We zullen zien hoe het in feite datgene is dat binnenkomt om de eerste te bevestigen, niet te vervangen of te wijzigen; en zo ook de ziel zelf te bevestigen.

Hier geeft Eltekeh, 'God het object van vrees', ons eerst de constante, enige juiste houding van de ziel in Zijn aanwezigheid. Wat dit verzwakt, veroordeelt zichzelf. Verzwakt genade dit? Nee, het geeft het alleen zijn juiste karakter als kinderlijke, niet slaafse, vrees: 'Bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd moogt worden'. God is niet minder op de troon, maar meer; want de opstand van de wil is overwonnen, en het hart buigt met het hoofd. Dit karakter van genade moet goed begrepen worden, en bij velen is dat niet zo eenvoudig als het werkelijk is. Het belangrijkste bezwaar tegen genade is dat het hier inderdaad omvergeworpen wordt, en het evangelie schraagt zichzelf tegen alle aanvallen. Eltekeh is een eerste plaats waardig.

Vervolgens komt Gibbethon, 'hoogte', dat we al van toepassing zagen op onze relatie met God in Christus, als een tweede bolwerk tegen het bezwaar van de moralist. Onze plaats in Christus geeft ons meteen de basis van onze wandel, en de kracht daarvoor. Wandelen in Hem is wandelen zoals Hij wandelde, maar het is ook wandelen als afhankelijk van en puttend uit Hem. Het is dat verblijven van de rank in de wijnstok dat hem vruchtbaar maakt. Bezig zijn met Hemzelf is bevrijding van de macht van de wereld en de zonde.

In de derde plaats suggereert Ajalon, 'de plaats van de herten', de behendige, maar stevige tred van dit dier, met betrekking tot welke er wordt gezegd: 'Hij maakt mijn voeten als die van de hinden, en zet mij op mijn hoogten' (Ps. 18:33). De 'hoogten' behoren toe aan de zwakste gelovige; maar wij moeten bekwaam gemaakt worden om ze te bezetten, - de stevige, zekere tred van het hert op de bergen. Het is alleen de realiserende kracht van geloof die hiervoor nodig is; waaraan de kudde ons kan herinneren. Het is alleen om God op Zijn woord te nemen; en als de gezegende plaats de onze is, om de plaats te vullen.

Dan spreekt Gath-Rimmon, de 'wijnpers van de granaatappel', ons nogmaals over de bezielende kracht van het woord van God, dat alleen, wanneer de ziel aldus is gevestigd, zijn juiste werk kan doen en al zijn vermogens kan verrijken en verheffen. De vierde plaats waar we deze naam vinden, bevestigt deze resultaten als feiten van ervaring. Ze zijn werkelijk de ervaring van iedereen die leeft en wandelt in gemeenschap met God. Hiermee is de lijst van Dan's steden afgesloten.

In Manasse's bezittingen ten westen van de Jordaan heeft Kohath slechts twee steden, Taänach en nog een Gath-Rimmon. Voor de laatste vervangt Kronieken Bileam, een omzetting van Ibleam, zoals algemeen wordt aangenomen: een van de steden die Manasse van Aser of Issachar ontvangt, maar niet uit de handen van de Kanaänieten weet te krijgen.

De Septuagint heeft hier echter een andere naam dan beide, en kritiek lijkt niets te kunnen vaststellen: want Gath-Rimmon kan een andere naam zijn voor Bileam, het terugkeren van namen en het dupliceren ervan is even gebruikelijk, en we moeten niet te snel veronderstellen dat een kopiïstfout in zijn voordeel werkt voor alle Hebreeuwse kopieën. Al met al zijn we vrij om te vragen wat de geestelijke interpretatie hierover te zeggen heeft, en hebben we geen doorslaggevende reden om te weigeren ons volledig aan haar leiding te onderwerpen.

Met de betekenis van Manasse zijn we goed bekend. Het 'vergeten' ervan is om door te dringen, en is nauw verbonden met Efraïms 'vruchtbaarheid'. Een verband hiermee zou moeten blijken in deze twee steden, die, door Levitisch te worden, niet ophouden Manassitisch te zijn.

Opnieuw, aangezien twee het getal van contrast is, zal een dubbele verdeling als deze vaak worden gevonden om dit te laten zien. Taanach en Gath-Rimmon kunnen dus contrasterende gedachten geven, zoals inderdaad 'zandgrond' en de granaatappel op natuurlijke wijze suggereren. Het is niet nodig dat Taanach een woestijn zou moeten zijn om de gedachte eraan te suggereren; en bovendien is het zand van de woestijn geestelijk vruchtbaar, en bedoeld om dat te zijn.

God bedoelde de woestijn om Israël de grote les van geloof te leren; en voor ons bedoelt Hij de wereld als zodanig om ons te spenen van andere afhankelijkheden dan Hijzelf, en ons te laten uitzien naar onze rust. Zo kan Taanachs zandgrond werkelijk vruchtbaar zijn, en niet minder typerend om die reden, terwijl Gath-Rimmon ons kan laten zien waar geloof verkwikking en stimulans vindt voor de weg die naar God leidt.

De getallen zijn in overeenstemming met zo'n interpretatie: want één is het getal van eenzaamheid, en dus onvruchtbaarheid; terwijl twee dat is van het Woord en van bediening. Interpretatie zou dus, zo oordeel ik, beslissen voor Gath-Rimmon als de ware lezing. Bileam en Ibleam hebben wezenlijk dezelfde betekenis, en die dezelfde als die van de ontrouwe profeet. Bileam is alleen Bileam; en als dit wordt vervangen voor Gath-Rimmon zie ik geen juiste betekenis. Taanach en Gath-Rimmon harmoniëren ook perfect met de les van Manasse, zoals duidelijk is; en dit cumulatieve getuigenis kan wel eens doorslaggevend zijn voor de kwestie van kritiek.

De Gersonietensteden zijn dertien in getal en behoren tot vier stammen - Manasse, Issachar, Aser en Naftali. Manasse komt als eerste - de halve stam ten oosten van de Jordaan - en opnieuw met twee steden, Golan en Be-eshterah.

Net als bij Kohath, zo staat bij Gerson een toevluchtsstad bovenaan de lijst. Golan is 'verheuging', de volheid van vreugde in Christus Jezus die de ware besnijdenis markeert. (Fil. 3:3) Gerson, de 'ballingschap', is in geest duidelijk nauw verwant aan Manasse, 'vergeter', en voor elke vreugde is een noodzakelijk element van kracht; de vreugde in iemand die afwezig is: zoals Petrus het uitdrukt: 'Die gij niet gezien

hebt, maar toch liefhebt; in Wie gij, hoewel Hem nu niet ziet, toch gelooft, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde' (1 Petr. 1:8).

Ook voor een Leviet, hoe noodzakelijk is zo'n bezit! Een vreugde in Christus die 'vol van heerlijkheid' is, is op zichzelf een bediening van Christus aan mensen; en wij worden vermaand om 'elkaar te onderwijzen en te vermanen in psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, met genade zingend in uw harten voor God' (Kol. 3:16).

Be-eshterah wordt in Kronieken gegeven als Astaroth, en de massa commentatoren volgen Gesenius in het beschouwen van het voorvoegsel 'be' als een afkorting van 'beth', en begrijpen dat het samengestelde woord 'het huis van Astarah' of 'Astoreth' betekent. Er was, zoals we weten, een Astaroth in Manasse, de oude stad van Og; en, volgens het getuigenis van Eusebius en Hiëronymus, meer dan één, zodat degene voor ons niet de heidense hoofdstad hoefde te zijn. Is het het 'huis van Astarah'?

De afkorting van 'beth' in 'be' is meer dan twijfelachtig; er kan geen zeker voorbeeld worden gegeven van zo'n verandering; en het is niet waarschijnlijk dat Israël, toen ze soortgelijke namen veranderden vanwege hun connectie met afgoderij (Num. 32:38), er een als deze zou laten staan. Het zou hier inderdaad met zijn oude heidense naam genoemd kunnen worden nadat het een andere had gekregen; maar in zulke gevallen zou de nieuwe naam er vanzelfsprekend bij gegeven worden, zoals bij 'Kirjath-Baäl, dat is Kirjath-Jearim' (Joz. 15:60).

Maar als het niet de heidense naam is, wat is het dan wel? 'Asteroth' wordt inderdaad vier keer in Deuteronomium gevonden (Deut.

7:13; Deut. 28:4, 18, 51), in de gangbare versie vertaald als 'kuddes' en in de herziene versie als 'jong'; door anderen, opnieuw (veel beter), als 'ooien'; terwijl Young 'vermenigvuldigingen' geeft. Misschien beschouwen ze het allemaal als een simpele aanpassing van het heidense woord; wat echter vreemd genoeg lijkt. Het zou waarschijnlijker zijn dat de heidense godin haar naam ontleende aan, in plaats van gaf aan, de ooien van de kudde.

Als dit wordt toegegeven, kan de be zijn wat grammatici de beth essentiae noemen, een eenvoudige nadruk op het woord dat erop volgt; en dat, in zijn idee, Dr. Youngs vertaling geeft als 'vermenigvuldiging'. Dit komt overeen met het getal van 'toename', waaronder het staat, en levert een eenvoudige betekenis op in verband met Golan: want de vreugde in Christus, die vol is van glorie,' is inderdaad niets anders dan de zonneschijn van Zijn gezicht, terwijl ' van glorie tot glorie' de noodzaak van vooruitgang uitdrukt in de ziel aan wie Christus aldus wordt onthuld. Dit is duidelijk ook een gedachte die geheel in overeenstemming is met wat wordt vertegenwoordigd door Manasseh, en lijkt dus ook de moeite waard om te accepteren als de gedachte hier.

Deze twee drukken daarom voor Gershon de 'ballingschap' uit, dat wat zijn vreemdelingschap scheidt van louter ascetisme, en de bron van kracht toont die daarin is. En nu verschaft Issachar, die spreekt over de aardse wandeling, hem in zijn vier steden de middelen om deze kracht te behouden te midden van de ongunstige invloeden van de wereld. Deze steden zijn -

Ten eerste, Kishion, 'verharding', die, als een Levitische en Gersonitische stad, natuurlijk van betekenis verandert, en ons laat

zien wat de tegenstand van de wereld voor ons kan doen, als het in ons verwekken van karakterkracht en onafhankelijke individualiteit, die het aandurft om alleen te staan, in een enkele gehoorzaamheid aan de wil van God. Alle moeilijkheden zijn slechts een discipline voor de ziel in ernst. De gewoonte om te overwinnen kan worden aangeleerd, net als andere gewoonten; en zo kunnen ongunstige omstandigheden niettemin nuttig zijn, - God laat, zoals Hij heeft beloofd, alle dingen samenwerken ten goede voor hen die Hem liefhebben. Zo is Kishion tenslotte niet zo'n vreemd woord om te vinden naast -

Daberath, 'weide'; want er zijn 'weiden van de woestijn,' en de wereld is wat ze is, waardoor de verkwikking die Hij ervoor heeft voorzien, alleen maar zoeter en bevredigender is. Er is ook altijd genade die gelijk is aan de behoefte, waar het hart zich met zijn behoefte tot Hem wendt. Dan hebben we -

Jarmuth, 'hoogte', die we eens hebben zien spreken over Christus verhoogd, en eens over onze eigen verhoging in Hem, - dingen die van nature samengaan. Vanuit deze hoogte, zou men kunnen zeggen, wordt gevoed -

Engannim, de kostbare 'bron van' Gods 'tuinen', waar Zijn planten worden verzorgd. Met al deze gedachten zijn we vertrouwd; en hun studie in deze nieuwe verbindingen moet grotendeels worden overgelaten aan degenen die er zorg voor dragen. Waar geen dergelijke zorg is, zouden boekdelen tevergeefs kunnen worden geschreven.

Aser volgt Issachar; en ook hier zijn alle namen al voor ons geweest. Wij hoeven ons niet te verbazen dat de eerste Gersonitische stad is:

1. Misheal, 'voelen naar God';

2. Abdon, 'borgdienst';
3. Helkath, 'gelijke verdeling';
4. Rehob, 'kamer'.

Deze vier, waar God bekend is en de relatie met Hem gevestigd is, zijn allemaal zaligheid, en daarom waardig van Aser. Ze laten ons het deel van de ware Leviet zien, dat in God Zelf is, en het hart van de bediening zoals de Leviet spreekt.

Ten slotte heeft Gerson uit Naftali drie steden. Naftali, de zegevierende strijder, en hier op de vierde plaats, spreekt duidelijk over ervaring, iets dat de dienende Leviet absoluut nodig heeft en waarmee hij ook geroepen is te dienen. Hier -

Kedesj in Galilea, een toevluchtsoord, het heiligdom van de ziel, rust in zelfvernedering voor God, is de eerste zoete les van ervaring, - een les hoe gezegend voor de ziel die haar heeft geleerd, - hoe gezegend, daarom, om anderen ermee te verrijken! Dan -

Hammoth-dor, 'warmte van de woning,' - zonnewarmte. Het kan de Hammath zijn die we al als een van de steden van Naftali hebben gehad, hoewel hier een meervoud, wat de gedachte versterkt, en met Dor eraan verbonden. De geestelijke betekenis is vanzelfsprekend.

Kartan, in de derde plaats, wordt beschouwd als een samentrekking van Kirjathaim, 'twee steden', of de dubbele stad, en lijkt te spreken van gemeenschap in activiteit; en dit zou misschien niet ongeschikt zijn als naam voor een Levitische stad, maar toch bijzonder toepasselijk op deze plaats. Hier eindigen de Gersonitische steden.

De Meraritische steden zijn twaalf in getal, en worden door drie stammen geleverd: Zebulon, Ruben en Gad. We hebben al gezien dat Merari's bediening spreekt over datgene wat te maken heeft met het onderhoud van de Gemeente zelf; en dit is misschien de reden waarom haar steden twaalf zijn, het aantal van de manifeste goddelijke regering. Helaas zijn we veel van deze manifestatie kwijtgeraakt in de veelheid van menselijke regels en machines die zijn geïntroduceerd, en de eigen wil die voortdurend alle grenzen doorbreekt.

Er lijken in werkelijkheid maar weinig Meraritische steden over te zijn gebleven voor de Gemeente, maar hier in Jozua hebben we de goddelijke gedachte, niet het menselijk falen; en de twaalf steden zijn hiermee in overeenstemming.

De eerste stam die steden aan de Merarieten verschaft is Zebulon: want wonen met God, wat praktische toewijding aan Hem impliceert, is hier allereerst belangrijk voor het handhaven van Zijn aanspraak op mensen. De steden zijn, ten eerste, -

Jokneam, 'bezit van het volk,' - want de eerste behoefte van Zijn volk is om in bezit te worden gesteld van wat van God van hen is. We hebben vervolgens -

Kartah, 'stad', wat gemeenschap, levende activiteit en toch grenslijnen inhoudt, waarbij er zorg voor wordt gedragen dat deze in de Gemeente van God van goddelijke instelling zijn, gemarkeerd door het woord van God alleen. We hebben vervolgens -

Dimnah, 'mest', waarvoor in 1 Kron. 6:62 Rimmon (of Rimmono) lijkt te zijn ingevoegd, een woord waarmee we bekend zijn en dat veel aangenamer suggereert dan het woord voor ons. De verandering

in het Hebreeuws is van dien aard dat het zou kunnen komen door een lichte corruptie van de tekst, maar Keil herinnert ons er terecht aan dat we in Kronieken hier maar twee steden hebben in plaats van vier; en de andere, Tabor, wordt hier ook niet gevonden. Remmon, of Rimmon, wordt echter gevonden in Zebulon, terwijl Dimnah nergens anders voorkomt dan in deze passage: dus aan beide kanten zijn er dingen om te overwegen.

Rimmon, dat staat voor het 'woord van God', zoals de granaatappel het typeert, zou de heilige vruchtbaarheid impliceren die het voortbrengt. Dimnah kon alleen, zo lijkt het, wijzen op de noodzaak van begrip van datgene wat verontreinigt, als onderdeel van de ware Levitische bediening in de Gemeente van God, het meest noodzakelijk voor de Merarriet. Dit zou ook goed passen bij de numerieke plaats die spreekt van heiliging. Over het geheel genomen lijkt Dimnah de duidelijkste geestelijke gedachte weer te geven; en die, aangezien deze ook in de tekst staat, moeten verkiezen. Het laatste woord hier, -

Nahalal, een 'plaats waar ze vee naar de wei leiden', suggereert heel andere gedachten. Nahal betekent 'met zachtheid en zorg leiden' (Wilson); en zo'n tedere behulpzaamheid moet inderdaad de Merarritische bediening kenmerken. Ware liefde moet alles beheersen, vaak handelend op manieren die zelfs tegengesteld lijken aan elkaar, maar dat niet zijn: het is de 'band van volmaaktheid'.

Ruben levert vervolgens haar quotum: de subjectieve wil van het geloof is inderdaad noodzakelijk voor hem die voor de heerschappij van God over het volk van God wil staan.

Bezer laat meteen zien hoe ruim de ‘voorraad’ is van hem die Christus tot zijn hulpbron en schatkamer maakt. Afhankelijkheid van de levende Heer, een gebruikelijke verwijzing naar Hem in alle dingen, is de onmisbare vereiste om in de plaats van de profeet voor de mensen te staan: en dit is wat, in zijn mate, elke Merariet doet. Dan -

Jahazah, hetzelfde als Jahaz, waar Israël Sihon ontmoette en versloeg, met zijn betekenis, ‘een plaats die vertrappt is’, herinnert ons aan de vastberaden tred van de soldaat van Christus, en aan de goed bevochten velden waarin hij te vinden is, net als -

Kedemoth, van ‘dingen die hem confronteren’. Maar deze behoren niettemin tot zijn bezittingen, als dingen waardoor geloof wordt geoefend en gerijpt, die ‘voor’ hem zijn, zoals voor hem die God liefheeft alle dingen zijn, - samenwerkend ten goede. Ten slotte, hier -

Mephaath, ‘stralend’, spreekt natuurlijk van het einde dat het geloof voor zich heeft, ‘de verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Redder, Jezus Christus’, wat ook verbonden is met de beoordeling van de verantwoordelijkheid van discipelen en de beloningen van genade. Deze vier steden zijn dan ook een passende bijdrage, van Ruben tot Merari.

Er blijft nu nog maar één stam over die we moeten beschouwen, en dat is Gad, waarvan de vier steden ons al bekend zijn, behalve de laatste: Ramoth in Gilead, een toevluchtsoord voor de doodslager; Mahanaïm, waar Jakob van oudsher het leger van God ontmoette; Hesbon, de hoofdstad van Sihon; en Jazer, ‘Hij zal helpen’.

Gad spreekt, zoals wij hebben gezien, over geestelijke groei, zowel als over activiteit, niet los van conflict. Ramoth in Gilead toont de plaats van aanneming in de Geliefde, van kracht als opgewekt met Hem, in wie alleen alle groei haar veilige uitgangspunt vindt, en alle activiteit haar bescherming en kracht. Uit de wereld genomen, worden wij geheiligd en er weer in gezonden door de Heer, ons Hoofd, zoals Hij er door de Vader in gezonden werd. Hoe noodzakelijk is de kennis hiervan voor de Merariet die met de Gemeente op aarde te maken heeft! Dan -

Mahanaim, 'twee legers', wat vanuit de geschiedenis ervan zeker getuigt van hemelse hulp, met een implicatie van oorlogvoering, waarvoor de strijdkreet is: 'De Heer der heerscharen is met ons!' Zo worden we niet alleen uitgezonden, maar ook vergezeld en ondersteund.

Hesbon herinnert ons er dan aan hoe, zoals hersteld door geloof (want de kinderen van Ruben herbouwden de stad, Num. 32:37), 'rede' zijn plaats en gebruik heeft voor geestelijke groei (Gad), en voor de bediening van de Merarieten. Terwijl -

Jazer - wat een samentrekking kan zijn van Jah-ezer, 'Jah is hulp' - sluit de hele reeks af met de tedere herinnering aan onze zwakheid en aan de goddelijke kracht waartoe het een beroep doet - die de openlijke erkenning ervan steeds weer bij ons teweegbrengt.

Zo eindigt de opsomming van Israëls steden; en van welke rijkdom aan zegeningen kunnen zij ons niet in bezit geven, als wij in geloof en geduld proberen onszelf daarvan te verwerven. Dit verslag ervan, hoe jammerlijk kort en onvolledig het ook is, is toch een getuigenis

van hoeveel God hier heeft opgeslagen voor de oprechthartigen. Er is tenminste overal de glans van goud overvloedig getoond; en er is weinig werk nodig om iemand het in bezit te laten nemen. Meditatie en studie zijn echter altijd nodig, en hier zal het rijkelijk worden beloond. 'De ijverige ziel zal vet worden gemaakt'.

Onderverdeling 2. (Joz. 22 - 24)

Bijgevoegde waarschuwingen

Sectie 1. (Joz. 22)

We hebben in het laatste deel van het boek wat duidelijk aanvullend is. We hebben niet langer de geschiedenis van het werk van goddelijke macht waardoor de erfenis van het volk van God aan hen wordt veiliggesteld, noch het verslag van het land zelf, waarvan zij bezit nemen. Hieruit gaan we over naar wat duidelijk van een andere en lagere orde van getuigenis is, - niet van de macht van God of Zijn genade en gave, maar van het volk zelf en van hun geringe bekwaamheid om zelfs de gave vast te houden die hun eigen is gemaakt.

In feite hebben we al, zelfs in de geschiedenis van hun eerste vestiging in hun land, het verslag van mislukking gehad. Een van de dingen die het sterkst werd benadrukt in de opdracht die hun was toevertrouwd, was dat ze de Kanaänieten moesten onteigenen; en hierin falen ze opvallend; niet alleen door gebrek aan kracht, maar ook wanneer ze kracht hebben. Maar zelfs het hebben van kracht betekende alleen gebrek aan geloof en van hart.

Dit is ook niet slechts een negatief, een gebrek: het betekent altijd het koesteren van wat in strijd is met God, en dus een positief zaad van kwaad dat opkomt en zich verspreidt, zoals we het zullen zien verspreiden in het boek Richteren. Zo is Israël nauwelijks in het land geplant of ze falen erin; en zo'n mislukking is gevonden in de geschiedenis van alle bedelingen, en evenzeer vanaf het begin. In de christelijke gemeente, vooral, zoals haar voorrecht en zegen het meest opmerkelijk zijn geweest, zo zijn ook het falen en het kwaad erin geweest: zorgvuldig voorspeld, bovendien, zoals in het lied van Mozes dat van Israël.

God wordt niet teleurgesteld - en heeft Zichzelf niet bedrogen; noch, als wij naar Hem luisteren, zal Hij toestaan dat wij bedrogen worden. *Corruptio optimi, pessima corruptio* is al lang gezegd: 'het verferf van wat het beste is, is het ergste verderf'. En laat iets aan de mens worden toevertrouwd, het zal worden verdorven. Zo is met de voltooiing van de openbaring de groei van het kwaad doorgestaan, Izebel en Babylon van oudsher waren slechts typen van ergere gruwelen in christelijke tijden, ongerechtigheid die zich ontwikkelt tot de dag van de oogst, wanneer het, volledig gemanifesteerd voor wat het is, zal worden geoogst voor het vuur dat het zal verteren.

De laatste drie hoofdstukken van Jozua zijn echter geen formele profetie van dreigend kwaad, zoals bijvoorbeeld het lied van Mozes. En het tweeëntwintigste hoofdstuk is zelfs geen directe waarschuwing hiervoor, zoals Jozua's toespraak daarna. Het is slechts het verhaal van een goedbedoelde poging om te voorzien in een mogelijke breuk, op een later tijdstip, van Israëls eenheid. De tweeënhalve stam, teruggestuurd naar hun erfenis aan de oostkant van de

Jordaan, richtten bij de rivier 'een groot altaar op om op te letten', als een getuigenis dat ze van hetzelfde geloof zijn als degenen aan de andere kant, en dat hun kinderen van latere generaties niet beroofd zouden worden van een plaats met hen in de aanbidding van hun gemeenschappelijke Heer.

Het is allemaal goed, en hun broeders (zelfs Pinehas met zijn onverschrokken ijver voor God) zijn tevreden met hun uitleg. Toch is het duidelijk dat een ongemakkelijk gevoel van onzekerheid hen al achtervolgt. Het gevaar zal zich misschien nooit praktisch voordoen vanuit de hoek die ze verwachten: we lezen niet dat het ooit is gebeurd; Toch kan het gevoel van gevaar een reëel voorgevoel zijn. En terwijl de deur aan de ene kant geblokkeerd is, kan hij aan de andere kant wijd openstaan.

Zij hebben gelijk als zij beseffen dat hun ene Heer de band van eenheid is. Zij voorzien niet dat hun gevaar in feite niet van hun broeders komt, maar in henzelf. Hun eigen afglijden van de HEERE is datgene wat leidt tot hun verspreiding en gevangenschap in andere landen, nadat ze stad na stad in de handen van Moab hebben laten vallen. De vijand die zij in het westen tegenkomen, komt dus werkelijk uit een andere hoek, en waar geen bolwerk is opgericht om hem buiten te houden.

Voor ons is de les van het allergrootste belang. Het is niet door het vermogen om de hele horizon van omstandigheden in het oog te houden dat wij effectief beschermd zullen worden tegen de nadering van het kwaad: het is door die geest die gemanifesteerd wordt in hen die de ware besnijdenis zijn - 'geen vertrouwen in het vlees' (Fil. 3:3). Dit maakt God tot een praktische, voortdurende noodzaak, en Zijn

algenoegzaamheid onze volledige bescherming en rust. Dit is de les waarmee het grote altaar van Ed ons doordringt, en een zeer nuttige is het zeker.

Sectie 2. (Joz. 23, 24)

De afsluitende hoofdstukken zijn zo eenvoudig dat ze over het algemeen weinig interpretatie behoeven. Jozua's oproep, de vernieuwing van het verbond, de beperkende verklaring over Israëls gehoorzaamheid in de lezingen van Jozua en van zijn tijdgenoten, tonen allemaal de dreigende neergang, die ons in het volgende boek direct tegemoet treedt. Jozua's woorden, 'Gij kunt de HEERE niet dienen,' tonen aan dat hij, met al zijn heldendom van individuele gehoorzaamheid, niet misleid wordt over de kwestie onder dat verbond dat zo vaak vernieuwd moet worden aan de kant van het volk. Hoe zou hij dat kunnen, met Mozes' lied in zijn oren?

Alleen zij die bereid zijn om misleid te worden, konden dat. En zo is het ook met onszelf: voorspellingen over de koers van de Gemeente hebben zo weinig dubbelzinnigheid dat het wonderbaarlijk is dat de soepele prediking van vrede en de troostende verzekering van progressieve zegen ooit geloofwaardigheid konden krijgen bij hen die pochen op een 'open Bijbel'. Maar de Bijbel kan maar weinig 'open' zijn, zolang de trots en zelfzucht van de mens hun verbeeldingsvolle sluier ervoor hangen; en de Gemeente, die zichzelf als erfgenaam van Israëls beloften beschouwt, weigerde grotendeels de lessen van Israëls carrière te accepteren, die ze zo nauwlettend heeft gevolgd. Godzijdank zijn we bijna aan het einde van de vreemde geschiedenis van bijna twee millennia en voor ons is het einde de komst van de Heer.

(1) Deze beschuldigingen zijn een dubbele waarschuwing, op het pathetische moment dat Jozua, hun leider in de overwinning zo vaak, heengaat. Oud en getroffen door het gewicht van de jaren die hij draagt, staat hij voor het verzamelde Israëel, om hen te herinneren aan de vervulling van de beloften van de Heer aan hen, en om hen te verzekeren dat Zijn dreigementen niet minder volmaakt vervuld zouden worden. Het woord dat hij zichzelf gaf aan het begin van de verovering van het land, vermaant hij hen nu op zijn beurt met: ‘Wees daarom zeer moedig om alles te houden en te doen wat geschreven staat in het boek van de wet van Mozes, dat u daarvan niet afwijkt, naar rechts of naar links’.

In werkelijkheid is er moed nodig om voor God en voor Zijn woord te staan, in het aangezicht van alles wat dit met zich meebrengt! Maar hoe vreemd om over een roeping hiervoor te spreken alsof het zou kunnen ontbreken! Moed, in het staan voor God! Maar zo is de mens, zelfs de beste onder de mensen, dat hij hiertoe aangespoord moet worden, hoewel het in deze zaak alleen aan geloof ontbreekt, wanneer één man er duizend kan najagen, ja, wanneer twee man er tienduizend op de vlucht kunnen jagen.

(2) Jozua's tweede toespraak is in Sichem, een plaats die op zoveel manieren gedenkwaardig is uit de tijd van Abraham en daar wordt het verbond met de HEERE vernieuwd. Jozua herinnert hen opnieuw aan de genade van God jegens hen, te beginnen met de roeping van Abraham zelf, van wie ons nu voor het eerst wordt verteld dat hij betrokken was geweest bij de algemene afgoderij van die tijd, samen met zijn vader Terah en zijn broer Nahor. Met genade begint het verhaal dus, een genade die ze nodig hadden en waarvan hun eigen

geschiedenis zo duidelijk had getuigd. Goddelijke kracht was getoond in de gave van Isaak, gegeven toen de natuur in Abraham dood was.

Zelfs Jakob en Esau waren het zaad van een onvruchtbare vrouw. Aan Esau had God Seïr gegeven, terwijl Israël de nodige tuchtiging in Egypte moest doorstaan. Toen kwam het wonder van hun bevrijding, de dagen van verblijf in de woestijn, de onteigening van de Amorietenkoningen en het geestelijke conflict toen Bileam, na al die geschiedenis van mislukkingen, zocht hoe hij hen kon vervloeken en uiteindelijk eindigde met het zegenen van hen, het bezit van het land waarvan ze nu genoten. Na dit alles gaf Jozua hun de opdracht om, indien er nog twijfel mocht bestaan, te beslissen wie zij zouden dienen: de afgoden die hun vaders aan de overkant van de rivier hadden gediend, de goden van de Kanaänieten in wier land zij woonden, of anders de HEERE: Zijn eigen keus voor zichzelf en zijn huis was al gemaakt.

Als gevolg daarvan vernieuwt het volk het verbond, en een grote steen wordt opgericht onder een eik ter herinnering daaraan. Het is nog steeds het wettelijke verbond, en alles hangt af van een gehoorzaamheid op zijn best, hoe grillig! De steen in zijn levenloosheid zou zeker ver blijven dan de levende boom waaronder hij werd opgericht, Israëls beeld op dat moment. Voor het ogenblik is het goed, en zij vertrekken, ieder in vrede naar zijn erfenis.

Jozua sterft, zijn invloed duurt voort tot het einde van zijn generatie - een belangrijke beperking. De botten van Jozef, zijn vader, worden begraven in Sichem. Ten slotte sterft Eleazar: en deze drie graven zijn een teken dat de Grote Verlosser nog niet is gekomen. De typen zijn slechts de schaduw, niet de substantie: waar ze toch voor het

geloof naar verwijzen. Godzijdank is voor ons de Verlosser gekomen, hoewel nog niet eens de volledige verlossing.

Bijlage.

De typische interpretatie, met name van de steden, grenzen en stammen van Israël.

Voor hen die zorgvuldig hebben onderzocht wat voor ons lag, kan het nauwelijks nodig zijn om verder aan te dringen op de waarheid en noodzaak van de typische interpretatie. Tot op zekere hoogte moeten allen die de Schrift als door God geïnspireerd aanvaarden, dit natuurlijk ook aanvaarden. De ‘heilige plaatsen met handen gemaakt’ worden aldus uitdrukkelijk verklaard de beelden te zijn van het ware’ (Hebr. 9:24); bepaalde gebeurtenissen in de geschiedenis van Israël worden verklaard ‘hun te zijn overkomen als typen’ (1 Kor. 10:11, rnd); de wet in het algemeen wordt gezegd een ‘schaduw te hebben van toekomstige goede dingen’ (Hebr. 10:1); en op een soortgelijke manier spreken veel bekende geschriften.

Bovendien hebben we van sommige dingen die duidelijk als typen worden verklaard, geen geïnspireerde interpretatie, zoals in het geval van de doortocht van de zee, net zoals sommige van de gelijkenissen in het Nieuwe Testament aan de geestelijke wijsheid worden overgelaten om te interpreteren met behulp van de context en van de waarheid die elders wordt gevonden.

In de toepassing van Melchizedeks geschiedenis (Hebr. 7) zien we hoe minutieus betekenisvol deze geschiedenissen kunnen zijn. Namen worden vertaald, de volgorde van hun voorkomen wordt

benadrukt, er wordt betekenis gegeven aan de weglatingen en aan de positieve uitspraken, in volledige overeenstemming met het idee van verbale inspiratie en de profetische betekenis die door het geheel loopt. En op deze waarschijnlijkheid tussen de geschiedenis van het Oude Testament en een alomtegenwoordige, typische betekenis die erin herkend moet worden, baseert de apostel zijn beroep zelfs op dwaze Galaten, die, als ze onder de wet wilden zijn, de wet op deze manier tot hen zouden horen spreken (Vgl. Gal. 4:21). De historische boeken, van Jozua tot Koningen tenminste, werden aldus door de Joden 'de vroegere profeten' genoemd.

De schets van de Pentateuch die al gegeven is, is een absoluut bewijs dat de typen die in deze boeken voorkomen niet willekeurig door hen heen verspreid zijn, maar op een ordelijke manier gerangschikt, de boeken in het algemeen, en elk deel ervan, illustreert dit. Het zijn de afbeeldingen van geestelijke realiteiten, die hun uitleg elders nodig hebben en vinden; in het algemeen, in het Nieuwe Testament: als afbeeldingen, die voor zichzelf spreken tot het geestelijke verstand, - natuurlijk wanneer het licht erop wordt geworpen.

Ze worden dan verlicht met een vreemde glorie, worden opgetild van eenvoudige geschiedenis tot profetie, terwijl ze op deze manier de geschiedenis zelf bevestigen, zoals geschreven met de pen van goddelijke inspiratie. Het Oude Testament getuigt aldus van het Nieuwe; en het Nieuwe ook van het Oude: wat anders onbeduidend zou lijken, wordt bekleed met een nieuwe waardigheid; het verleden onthult de toekomst, en vermaant en bemoedigt het heden.

Aan dit alles voegt de numerieke structuur bovendien in elk deel haar bevestiging toe, door het te testen door het opleggen van voorwaarden

waaraan alleen de waarheid zich met succes kan onderwerpen. En in Jozua hebben we tenminste deze symbolische getallen gevonden die zelfs catalogi van namen en secties van een grenslijn besturen. Het wonder van alles zal ongetwijfeld tegen het hoofd van velen zijn, en een vaag vermoeden wekken, althans, bij degenen die misschien bereid zijn om een bepaalde waarheid in zulke geestelijke wiskunde te erkennen binnen wat zij veilige grenzen zouden achten. Laten we dan eens kijken of de grenzen veilig zijn: het is heel goed mogelijk om de kwestie op zo'n starre manier te testen dat het de meest sceptische tevreden stelt - waar scepticisme niet van het hart is: waarvoor geen enkel bewijs van dit soort kan worden verwacht.

Ik heb elders¹⁴ negen namen uit Juda's steden naar voren gebracht als argument op deze manier. Voor de eenvoud, zowel in de namen als in de aantallen, kan ik nu geen betere vinden; maar we kunnen ze uitgebreider testen: laten we dit doen.

De namen worden gevonden in Jozua 15:26-28; als steden van Juda, zouden ze materiaal moeten geven voor 'lof' van de kant van het volk van God. Ze behoren tot de steden van het Zuiden die spreken over de kracht van God ten behoeve van de Zijnen: als een derde groep van deze, geven ze ons het werk van de Geest in hen. De namen zijn negen in getal; en negen lijken altijd een 3 x 3 te zijn: we hebben dus drie stadia van dit werk, en drie namen op elk stadium. Het eerste stadium van het werk van de Geest in ons is ongetwijfeld dat van de wedergeboorte: de eerste drie namen zijn:

---

14 'Van Amam tot Biziothiah: een verslag van de vooruitgang van de ziel en een getuige van het Woord'.

1. Amam, 'moeder' of 'hun moeder' - verwijzend naar onze oorsprong bij Eva: 'hoe kan hij rein zijn die geboren is uit een vrouw?' Hier is de noodzaak van een nieuwe geboorte.
2. Shema, 'horen' voor 'geloof komt door het gehoor, en het horen door het woord van God' (Rom. 10:17, Gk). En zo -
3. Moladah, 'geboorte'. Want 'wij zijn allen kinderen van God door het geloof in Christus Jezus'.

Hier is de waarheid eenvoudig en de getallen nauwkeurig. Eén is het getal van primaatschap, dus van vaderschap, begin, oorsprong; twee is het getal van getuigenis; drie, van opstanding en van de Geest. Wat de betekenissen van de woorden betreft, kan alleen de eerste even in twijfel worden getrokken; 'moeder' is echter strikt legitiem vanuit het Hebreeuws en inderdaad de enige vertaling die het lijkt te accepteren en wordt grotendeels geaccepteerd.

De tweede fase is die waarover het zevende hoofdstuk van Romeinen spreekt: 'uit de wet'. En hier hebben we:

1. Hazar-gadda, 'omsluiting van conflict', de heerschappij van de wet in het geweten die ons hiervoor opsluit; vervolgens de weg van verlossing -
2. Heshmon, 'rustige afrekening', - geloof, geen inspanning, geen strijd; en zo vinden we -
3. Beth-pelet, het 'huis van ontsnapping'.

De leer is hier niet de plaats om bij stil te staan. De getallen benadrukken, 1, de heerschappij van de wet; 2, verlossing; 3, de

woonplaats, het huis van het hart, dat in Christus is, waar Christus is, - in elk geval wat van het grootste belang is. Wat de namen betreft, alleen Heshmon kon er enige twijfel over bestaan. Ik neem het als een samengesteld woord van hashah, stil zijn, en manah, 'meten' of 'rekenen', in zijn deelwoordvorm.

De derde fase is die van de 'gerealiseerde heiliging', of van het 'in de Geest zijn', waar we

1. Zoals geïmpliceerd in de heerschappij van de Geest, Hazar-shual, de 'jakhalskooi', de boeien van het vlees, hoewel nog steeds in ons; zoals er gezegd wordt: 'Wandel in de Geest en voldoe niet aan de begeerten van het vlees'.
2. Berseba, de 'bron van de eed,' spreekt op natuurlijke wijze over zekerheid in verband met het levende water, de Geest van God als 'getuige' voor Christus in de ziel; terwijl -
3. Biziothiah, 'onder Jah's olijven,' herinnert ons aan de inwoning van de Geest in de Christen; want de olijf is dat waarin de olie verblijft.

Hier eindigen de namen van deze sectie. Er kan geen twijfel bestaan over de betekenis, en die van de cijfers is eenvoudig en duidelijk.

Laat iemand nu maar proberen deze woorden in een andere volgorde te zetten, wat zou het resultaat zijn? Verwarring in één keer, en op alle mogelijke manieren; en geen enkele verbeeldingskracht zou kunnen helpen om dit te redden. Laat er maar één weg, en u zult zien dat er een duidelijke leemte in de betekenis zit. Nee, ik zal nog verder gaan en zeggen dat ik betwijfel of er van alle vele namen op deze lijsten er

een is die de betekenis zou kunnen overbrengen die deze doen: er is zo weinig toeval of giswerk aan.

Elk getal heeft noodzakelijkerwijs zijn plaats in verband met de naam die eraan is gekoppeld. Elke naam moet zijn plaats in zijn sectie innemen; elke sectie moet op dezelfde manier zijn plaats in verband met de reeks als geheel innemen; dit vindt, opnieuw, zijn plaats als een derde groep onder de steden van het Zuiden; deze steden van het Zuiden hebben hun betekenis als de eerste divisie van de steden van Juda: en zo kunnen we doorgaan.

Als dit toeval is, moet ik bekennen dat ik niet inzie waarom letters die willekeurig worden uitgegooid, zichzelf niet zouden vormen tot woorden en begrijpelijke zinnen. Als het verbeelding is, kan ik niet begrijpen waarom het zo gemakkelijk op bepaalde manieren zou kunnen bewegen, en helemaal niet op andere. Waarom zou de verbeelding zo gemakkelijk in staat zijn om 'Amam, Shema, Moladah' verstaanbaar te laten spreken, maar niet Moladah, Amara, Shema; noch Shema, Amam, Moladah; noch Moladah, Shema, Amam; noch Shema, Moladah, Amain; noch Amain, Moladah, Shema? Van de negen namen samen zijn er 362.880 mogelijke combinaties, en net zoveel kansen om ze niet in deze precieze volgorde te vinden.

En hoe is het mogelijk dat de verbeelding, belast met zoveel voorwaarden als we hebben aangetroffen, in staat is om honderden namen te verzamelen in voortdurende gehoorzaamheid aan haar verlangens, en een kale catalogus om te vormen tot beelden van uitzonderlijke schoonheid, badend in het zonlicht van de hemel zelf en muzikaal met hymnes van vrome aanbidders?

Maar dit is allegorie (zinnebeeldig); en velen hebben besloten, zelfs in het aangezicht van de Schrift zelf, dat allegoriseren slechts fantasie is, puur en eenvoudig, - schijnheilig en verleidelijk, maar gevaarlijk, en moet worden vermeden! Het is zeker dat Paulus over delen van Abrahams geschiedenis zegt, 'welke dingen een allegorie zijn'. Het is zeker dat één boek van de Schrift ofwel 'allegorie' is ofwel een liefdeslied. Aan de andere kant is het zeer zeker dat er een misbruik van allegorie is geweest van de kant van velen, van Origenes tot de huidige tijd, die velen heeft aangezet tot elke allegorische interpretatie.

Zij 'concludeerden,' zegt Calvijn, 'dat de letterlijke betekenis te laag en arm was, en dat er onder de uiterlijke bast van de letter diepere mysteries schuilden, die niet kunnen worden onttrokken dan door er zinnebeelden uit te kloppen. God bezocht deze schending met een rechtvaardig oordeel, toen Hij toeliet dat de zuivere betekenis van de Schrift werd begraven onder valse interpretaties. Ik erken dat de Schrift een zeer rijke en onuitputtelijke bron van alle wijsheid is; maar ik ontken dat haar vruchtbaarheid bestaat uit de verschillende betekenissen die een mens naar eigen goeddunken kan toekennen. Laten we dan weten dat de ware betekenis van de Schrift de natuurlijke en voor de hand liggende betekenis is; en laten we haar resoluut omarmen en naleven'.

Waaraan Schaff toevoegt: 'Deze interpretatiestijl is geen uiteenzetting, maar oplegging: de betekenis wordt niet voorgelezen, maar gelezen . Geschiedenis, grammatica en het woordenboek zijn de juiste hulpmiddelen bij Bijbelstudie; niet de subjectieve verbeelding'.¹⁵

---

15 Schaff-Herzog Encyclopaedia: sv 'Allegorische interpretatie van de Bijbel'.

Toch moet hij toegeven dat ‘de apostel Paulus zelf voorbeelden geeft van de heilige allegorie, hoewel hij deze zo uitzonderlijk en ingetogen gebruikt dat hij deze niet als methode kan beschouwen! ‘

Is dit waar, dat het zo uitzonderlijk en ingetogen is? - of dat elk eerlijk onderzoek van de Schrift zal aantonen dat het de methode niet goedkeurt? Als daarmee inderdaad het terzijde stellen van de letterlijke betekenis, ‘de natuurlijke en voor de hand liggende betekenis’, wordt bedoeld, dan wordt dit natuurlijk niet goedgekeurd; maar Paulus’ allegorisering deed dat ook niet. Als er eenvoudigweg mee wordt bedoeld dat er vaak diepere betekenissen zijn dan de natuurlijke en voor de hand liggende, dan geldt elk type in het Oude Testament werkelijk als bewijs.

En als we teruggaan van het rechtssysteem naar het boek Genesis, zullen we vanaf het begin ontdekken dat God zowel in woord als daad ervoor kiest om ons op deze manier de waarheid over te brengen. Wat laat de verordening van de sabbat nog meer zien in het licht van de ‘sabbat die overblijft voor het volk van God?’ (Hebr. 4:9) Wat, het eerste paradijs, met het oog op de ‘boom des levens, die in het midden van het paradijs van God is?’ (Openb. 2:7) Adam is dus, als hoofd van zijn ras, een type van Christus, de laatste Adam (Rom. 5:14; 1 Kor. 15:45); en de gevolgen, aan beide kanten, worden door de apostel vergeleken.

Dus zijn relatie tot Eva vertegenwoordigt, zo wordt ons verteld, die van Christus tot de Gemeente (Ef. 5:32). In de geschiedenis van de val moeten de slang en zijn ondergang niet in de eenvoudige letter worden opgevat; evenmin als de gekneusde hiel van het zaad van de vrouw; Abels offer, in zijn typerend, is eenvoudigweg allegorisch.

Verdergaand naar de zondvloed, wordt de redding van Noach en zijn huis door Petrus verklaard typerend te zijn (1 Petr. 3:21); de regenboog is een allegorisch 'teken' van het verbond met de nieuwe aarde.

Abrahams geschiedenis heeft er de uitgebreide en minutieuze allegorie van Melchizedek mee verbonden; het verbond met betrekking tot zijn zaad wordt bezegeld door een allegorisch visioen (Gen. 15); Sarah en Hagar, Ismaël en Izaäk zijn allegorisch; besnijdenis is een teken; Izaäk wordt, nadat zijn offerande is terugontvangen 'in een beeld' van de doden (Hebr. 11:19). Bethel spreekt allegorisch, via zijn ladder, tot Jakob; net als het worstelen met de engel bij zijn terugkeer naar Kanaän. De namen van Juda, Zebulon, Issachar, Dan en Gad worden allegorisch weergegeven in de profetie van hun vader. De dromen van de schenker en de bakker, en van Farao daarna, zijn allemaal pure allegorie.

Toch wordt allegoriseren niet als methode ondersteund! Aan de andere kant kunnen we zeker beweren dat het niet mogelijk zal zijn om op dit punt te stoppen, tegen hen die zo ver gaan. De grenzen zijn duidelijk niet gemarkeerd: een Jozef die van zijn broeders gescheiden is, verheven onder de heidenen, die later in de tijd van hun nood zijn broeders weer ontvangt, - een Benjamin, zoon van het verdriet van zijn moeder, maar van de rechterhand van zijn vader, - dwingt ons om verder te gaan; terwijl hoe verder we gaan, hoe breder het veld wordt. Het zijn niet zij die dit pad hebben bewandeld die ertoe gebracht zullen worden te geloven dat het niet uitvoerbaar of veilig is.

De uitbreiding van de methode is tegelijkertijd haar bescherming. Gedeeltelijke visies zijn een belemmering, of een hoofdbezigheid, geweest voor consistentie; en de kennis van de onderscheidende kenmerken van het boek, met hun indelingen en numerieke structuur, geeft een eenheid van begrip die het meest gunstig is voor een helder zicht. Elk specifiek type vindt zijn plaats in relatie tot het geheel; en er zijn allerlei soorten controles en tegencontroles voor louter ongebreidelde fantasie. We hebben gezien, wat betreft de namen van Israëls steden, hoe goed ze hun betekenis bewaken, en hoe onmogelijk het lijkt om er gedachten in te lezen die we willen.

Ze spreken heel duidelijk, in het algemeen; zelfs wat betreft de betekenissen van de woorden, die weinig ruimte laten voor verschil van begrip. Het grootste deel is onomstreden, en elke vastgestelde naam behoudt dezelfde betekenis in elke latere herhaling, wat in deze lijsten helemaal niet zeldzaam is. De steden die aan Levi worden gegeven, aan het einde van dit hele deel, zijn een herschikking, bijna volledig, van wat ons al bekend is; en waar dus absoluut geen ruimte is voor enige betekenisverandering waar dan ook: een uiterst strenge en perfecte test van nauwkeurigheid, die ze volkomen doorstaan.

Het is vurig te hopen dat de interpretatie van dit hele deel de geduldige studie zal ontvangen die het eist, en die het opnieuw zo goed zal belonen. Alleen op deze manier kan verwacht worden dat een goed gefundeerde overtuiging van de waarheid ervan zal worden bereikt; die, wanneer gerealiseerd, niet alleen overvloedige lessen zal opleveren aan degene die het zoekt, maar ook in hem het begrip van de volmaakte - minutieuze - inspiratie van de Schrift zal bevestigen

en verdiepen, en hem beter in staat zal stellen om te putten uit de goddelijke volheid die het overal bevat.

Het was de bedoeling om, als verder bewijs, hier een kort overzicht toe te voegen van de waarheden die de steden en grenzen van de stammen van Israël ons presenteren, en de relatie waarin ze zich tot elkaar bevinden; maar om dit op de juiste manier te doen zou bijna evenveel ruimte in beslag nemen als er al aan is gegeven. Dit moet daarom aan de student van het Woord worden overgelaten om zelf uit te voeren, met de geboden aanwijzing, - een taak die bijzonder interessant zal blijken te zijn: want het is in deze verbinding en verhouding van goddelijke waarheden tot elkaar dat deze typen zoveel kracht vinden voor rijke lessen en zegen voor de ziel. Mogen wij het ijverige hart hebben dat alleen rijk zal worden gemaakt!

Bijlagen

Bron

2.1 Joshua The Notes from the Numerical Bible. 2 The Covenant History

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2025).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
  1. *Hosea; Amos; Micha*
  2. *Joel; Obadja; Jona*
  3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
  4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
   { Markus
   { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
   { Galaten
1. { Efeziërs
   { Kolossenzen
   { *Filemon*
   { Filippenzen

   { Thessalonicenzen
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Korinthiërs
   { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
   { Hebrëëën
   { Timotheüs
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1**   Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid.
Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie.
Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid*   Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid,
integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid,
overeenstemming, vrede.
- Voorrang*   Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin,
oorzaak, gelegenheid, bron, stichting,
grond, pleidooi.
- Combinaties van
betekenissen*   Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade.
God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie*   Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis.
Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst.
Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit.
Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede*   Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid,
nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil*   Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict,
vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling*   Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen;
oordeel, wijsheid; zicht.
Verval, dood, ontbinding.
Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord
van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies*   Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling,
volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte
lijnen omsluiten
een ruimte*   Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie.
Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk.
Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.